

МАЙКЪЛ МАЙНДКРАЙМ НОМЕРЪТ НА ХЮ

Част 1 от „Дивият запад“

chitanka.info

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Книга-игра оглави класациите за най-продавани книги, изпреварвайки автори като Робърт Лъдълм, Арчибалд Кронин, Джаки Колинс, Мики Спилейн, Карлос Кастанеда, Айзък Азимов, Шърли Маклейн и много други! Сбъдна се една от мечтите ми — жанрът „книга-игра“ доказва своята популярност и накара „сериозните“ автори, критици и книгоразпространители да му обърнат внимание. Безкрайно съм щастлив, че тази книга, озаглавена „Боговете на футбола“ се зароди в главата ми и излезе изпод моите ръце.

Разбира се, успехът не е само мой! Той принадлежи на феновете на жанра, които оцениха достойнствата на книгата и атакуваха щандовете веднага след излизането ѝ. На всички тях, на моите предани читатели (почитатели и купувачи) искам да кажа едно голямо и искрено **БЛАГОДАРЯ!**

Успехът на „Боговете...“ ме накара да се почувствам горд от това, което върша. Той доказва, че публиката на жанра може да прави разлика между добрите и посредствените творби и едновременно с това ме задължи да продължа да пиша хубави книги, макар това да е икономически неизгодно, защото силните и слабите книги се заплащат еднакво, а отнемат различно време и усилия.

Напоследък пазарът е зает от книги-игри. Като човек, който си изкарва прехраната с този жанр, се чувствам задължен да ги чета и стигам до извода, че за много от авторите ще бъде по-добре да се ориентират към някоя друга професия. Така ще бъде по-добре и за тях, и за читателите. Слабите книги са смърт за жанра, а повечето са такива. Защо някои ги пишат? Това е лесно обяснимо. Но така и не мога да разбера защо други ги купуват.

„Номерът на Хю“ стана добра книга. Ти веднага ще забележиш, че епизодите са по-дълги от обичайното за мен. Това повишава литературната стойност на книгата, без ни най-малко да навреди на играта. Мисля, че по съотношението игра/литература „Номерът на Хю“ се доближава до съвършенството.

От малък се увличам по индианските истории на Карл Май и любовта ми към героите от Дивия запад се запази и до днес. Ето защо с удоволствие се наех сам да напиша индианска история. Тя не прилича на уестърн, защото в този жанр главни герои са белите, а аз исках да напиша нещо в стила на „Синовете на Великата мечка“, което да накара читателите ми да обикнат червенокожите, вместо да ги смятат за третостепенни прерийни герои.

В „Номерът на Хю“ не изневерих на обещанието си да представям нещо ново на читателите си. Този път това е ОЦЕНКАТА! Тя дава реална представа за играта ти и оценява постъпките ти. Има още една новост — ВЕЧЕ ОТПАДНА НЕОБХОДИМОСТТА ДА ЗАПОЧВАШ ИГРАТА ОТНАЧАЛО, АКО УМРЕШ, ПРЕДИ ДА СИ СТИГНАЛ ЩАСТЛИВИЯ КРАЙ! Как съм постигнал това ли? Много просто. Толкова просто, че се чудя как някой не се сети за това преди мен. Въвел съм нещо, което е новост за мен, но отдавна съществува в арсенала на жанра — КОДОВИ ДУМИ. Сам ще се увериш, че прецизното им използване от автора, прави играта по-интересна. Новост е и системата, по която играчът попълва дневника. Досега съм я прилагал само в разказите си, но ето че дойде време да я изпитам и в нещо по-голямо.

Нека кажа нещо и за продължението на „Номерът на Хю“. То се нарича „Изгревът на Мрачното слънце“ и е точно това, което феновете очакват от мен — суперзабавление. Ако „Номерът на Хю“ ти хареса, то „Изгревът...“ направо ще те подлуди.

Накрая искам да ти разкажа един стар виц, толкова стар, че може и да не го знаеш. Имайки предвид възрастта на част от читателите си, аз съм си позволил леко да го цензурирам, но не мисля, че това го прави по-лош.

„Един каубой язди в прерията и изведнъж съзрял пред себе си цяло племе индианци.

— Сега ми се разказа играта — казал си той.

— Нееее — обадил се вътрешният му глас. — Убий вожда.

Така и така няма какво да губя, защо ли да не го послушам, помислил си каубоят, извадил револвера си и гръмнал индианеца.

— Е, сега ти се разказа играта — казал му гласът на сбогуване“.

Това е всичко за този път.

Приятно четене и успех!

ЗАБЕЛЕЖКА: Тази книга-игра се различава от предишните четири от поредицата за суперагента по начина на писане. В нея разказът се води от самия суперагент, който описва приключението си. Разбира се, крайният изход отново ще зависи единствено от **твоите** действия, читателю!

УВОД

ОТКЪСИ ОТ ДНЕВНИКА НА СУПЕРАГЕНТА

2 АВГУСТ

Пристигнахме в Ером в началото на август, когато слънцето е по-милостиво към нежните кожи на летовници като мен и Кали. Тук е мястото да отбележа, че тя има страхотен бански костюм, макар и от две части. Всичките ми опити да я убедя да махне горната, за да придобие равномерен тен засега се увенчават с неуспех. Но какво са два дни, когато ни предстоят още двайсет!

3 АВГУСТ

Морето е страхотно, заведенията до плажа — също. Открих едни скали, около които по думите на местните хора имало много риба и нямам търпение да проверя верността на това твърдение.

Кали продължава упорито да носи и двете части.

4 АВГУСТ

Най-сетне намерих плавници и добър харпун. Местните се оказаха прави — тук направо гъмжи от риба. Видях две-три, които биха правили чест на всеки ловец, но аз търсех нещо по-специално. Като например акула.

И я намерих, макар и не точно такава, каквато исках. Съвсем не такава. Беше една поостаряла, сухоземна акула.

Тъкмо се бях притаил в една подводна горичка от буйно израсли водорасли, когато с периферното си зрение мярнах вляво от мен друг човек. По-внимателният оглед на

натрапника показва, че е в напреднала възраст, среден на ръст, с атлетично телосложение и бели коси.

— Спарки! — изненадано бълбукнах аз.

Забелязвайки мехурчетата, той се приближи до мен с подла усмивка и посочи с показалец нагоре. После се отблъсна от дъното.

Отиде ми лова, помислих си и го последвах.

— Има една работа, която пита за теб — каза ми той, когато главите ни се подадоха над водата и махнахме кислородните маски. След това заплува към брега. Няма смисъл да обяснявам защо тръгнах след него с явно неудоволствие.

Но и на брега Спарки не беше настроен за подробни обяснения.

— Стягай бързо багажа, кажи довиждане на Кали и след час да си на космогарата.

— Ама как така? — възнегодувах аз. — Знаеш ли, че сме тук само от четири дни и Кали очаква поне още шестнайсет. Не ми се мисли как ще реагира, като разбере, че я зарязвам заради работата. Казвам ти, това съобщение може да бъде далеч по-опасно за мен от предстоящата мисия.

— Едва ли — поклати глава Спарки.

— Не я знаеш каква е, когато се ядоса. А сега ще се ядоса истински.

— Ще се справиш някак — потупа ме ободрително той и отпраши към космогарата.

Как поднесох новината на Кали и, което е далеч по-интересно, как оцелях след това без особени наранявания, като се изключат няколко бразди по кожата ми, оставени от иначе не лошия и маникюр, е история, която може би ще опиша по-подробно някой ден. Засега е достатъчно да се знае, че съм жив и здрав, готов за подвизи.

Слагам край на ваканционния си дневник. Започнах го с ентусиазъм, питайки се дали ще мога да го водя съвестно в продължение на двадесет дни, но ето че Отдела ме лиши от възможността да проверя волята си. Слагам финалната

точка в совалката, на път за Земята, където самият Сал, Големият шеф, ще ми обясни какво очаква от мен този път.

* * *

— Искрено се надявам да не си толкова разгневен, колкото бих бил аз, ако ми бяха прекъснали почивката още в самото начало — посрещна ме Сал. — Нали не ми се сърдиш?

Честно казано, не знаех как да реагирам. Ако някой друг се беше отнесъл с такава подла ирония към нещастieto ми, с удоволствие бих засилил един десен прав към ухилената му мутра. Но тук ставаше дума за моя шеф и тогава май не биваше да постъпвам така. Има една стара рецепта, която ми бе известна от добрата ми баба. Тя гласи: търпение му е майката. Реших този път да се вслушам в приказките на по-възрастните.

— Не, съвсем не се сърдя. По едно време даже ми беше станало скучно да кисна в морето и бях започнал да нервнича. Направо съм благодарен на Отдела, че се е постарал да ми намери работа.

— Може би ще ме разбереш, когато научиш топ-новината на деня.

— И каква е тя?

— Хю Картър откачи напълно. Всъщност, това не е точната дума. Този човек най-после даде възможност на ниските си инстинкти да се проявят напълно.

Замислих се. Хю Картър беше заможен човек, едно от стотте най-богати същества във Вселената, дори като броим и Алгорианските дракони-пазители на съкровища. Навремето Картър дори е бил в известен смисъл спонсор на Отдела, защото давал награда за всеки убит престъпник. В замяна искал само да има възможност да огледа мястото на убийството. Това било малко необичайно, но точно тогава Отдела бил в поредната страхотна финансова криза и шефовете предпочели да си затворят очите.

— Каква я е надробил старият куку? — попитах аз. — Да не би да иска да довършва собственоръчно заловените бандити?

— Много по-лошо, Майк...

— Не се казвам Майк.

— Така се казваш, поне докато си ни служба при мен. Забрави истинското си име, докато не стане време да се пенсионираш.

Така научих новото си име, с което по-късно станах известен по всички краища на Галактическия съюз.

— Та, казвах, че е много по-лошо — продължи мисълта си Сал.
— Получихме видеокасета от Картър. Хвърли й един поглед.

Когато изгледах касетата, разбрах — наистина беше страшно.

* * *

— Искрено се надявам, че ще ви притесня — усмихна ми се кукуто Хю от екрана. — Дълго време наблюдавах работата на този отдел и се убедих, че в него са се настанили не истински мъже, а някакви пикльовци. Разбрах това, докато разглеждах трупове, които те оставяха след себе си. Вашите полицаи убиват хладно, без чувства, освен може би едно съжаление за отнетия от тях живот. Няма я насладата да убиваш, щастието от пролятата чужда кръв.

Разочарован от Отдела, аз дълго търсих начин да го накажа и ето, че Господ се смили над мен и ми прати вярното решение.

Бих могъл да съсипя Отдела веднага, но няма да го направя. Ще ви дам един шанс. Не, че се надявам да го използвате, просто не искам да се говори, че съм несправедлив. Ще дам шанс на най-добрия сред вашите ченгета да премери сили с мен в една необичайна и за двама ни обстановка. Разбира се, ще имам малко предимство.

Ето моето искане. Определеното от Отдела ченге трябва да намери начин да се добере до кабинета ми най-късно до вечерта на пети август. Там ще разбере какво точно съм намислил.

Може би си заслужава да спомена какво ще се случи, ако кабинетът ми остане пуст във въпросната вечер. Тогава всички телевизионни канали ще излъчат моето предизвикателство към Отдела и вие ще бъдете сериозно притеснени. От една страна ще ви бъде невъзможно да го приемете, защото какво би станало, ако всеки луд започне да предизвиква полицията на официален двубой? Но от друга страна не бива да останете пасивни, защото хората ще си кажат, че щом не можете да се справите с мен, значи сте слаби. А това ще доведе до вълна от престъпления.

Има и нещо друго, което мога да направя, за да ви довърша съвсем. Много от парите на Отдела са вложени в различни акции, които бързо могат да се обезценят, стига човек да притежава пари и умение в достатъчно количество, за да играе сериозно на борсата. Не се съмнявайте, че аз притежавам и от двете в излишък.

И така, чакам един мухльо да се появи в кабинета ми най-късно до пети август. Да бъде невъоръжен. Аз имам грижата да осигуря всичко, което ще му бъде необходимо за двубоя помежду ни.

Довиждане, ченгета!

* * *

— Познай кой е мухльото, когото избрахме за тази задача — ухили се Сал, когато лентата започна да се превърта обратно.

— Май се усмихваш насила — отбелязах аз. — Знаеш много добре, че никой не може да се добере със сила до кабинета на Картър, а той едва ли е инструктирал подчинените си да ме посрещнат с хляб и сол.

— Ако съдим по думите му — намеси се Спарки, — Хю е подготвил нещо специално за теб. Мисля, че няма да бъде много трудно да влезеш в кабинета му, най-много някое малко изпитание, колкото да провери да не би, да си някой глупак. В стария Хю се е пробудил войнственият дух и сега той си търси противник, за да докаже на себе си, че все още го бива в тоя живот. Ето защо залагам и баба си, че ще успееш да влезеш там. Въпросът е какво те очаква после.

— Това ще разбере едва там.

— Не знаем какво точно ще бъде изпитанието, на което иска да те подложи Хю, затова не можем да вземем по-сериозни мерки. Но за всеки случай ще инсталираме в мозъка ти транслатор, за да нямаш проблеми с езиците. Кой знае, може и да ти потрябва, а в никакъв случай няма да ти навреди.

Така завърши краткото ни съвещание и само след час, с малкия уред в главата, аз поех към огромния небостъргач, в който се намираше кабинетът на кукуто Хю.

Отиди на 1.

ПРАВИЛА ЗА ИГРА

Преди да започнеш своето приключение в Дивия запад, трябва да попълниш две от таблиците в дневника — [Качества](#) и [Умения](#).

ТАБЛИЦА „КАЧЕСТВА“

Интуиция — трябва да отговориш на шест въпроса. Не се замисляй, в отговорите няма логика. Просто се довери на чувството си.

Въпрос 1: Живееш на първия етаж. В нощта на пълнолунието някой тихо почуква на прозореца ти. Кой ли?

- а) вампир
- б) приятел

Въпрос 2: Поглеждаш облачното небе и се замисляш. Какво ли ни готви природата днес?

- а) дъжд
- б) нищо
- в) градушка

Въпрос 3: Влизаш в стаята си и натискаш ключа на лампата. Какво мислиш, че ще видиш?

- а) разхвърляното си легло
- б) чудовище

Въпрос 4: Мислиш ли, че притежаваш добра интуиция?

- а) да
- б) не

Въпрос 5: Какво прави Майкъл Майндкрайм, когато навън вали?

- а) взима чадър
- б) не излиза от къщи
- в) взима дъждобран

Въпрос 6: Нагазил до колене във водата, повдигаш един речен камък. Какво ли ще изскочи отдолу?

- а) риба
- б) нищо

Когато отговориш и на шестте въпроса, отиди на **2**.

Оценките за останалите четири качества (сила, бързина, рефлекс и зрение) ще намериш в един от епизодите **4, 6, 8** или **10**. Просто избери един от тях.

ПРИМЕР:

В избрания от теб епизод са дадени оценките 3, 3, 4 и 5. Би могъл да ги разпределиш така: сила — 3, бързина — 4, рефлекс — 3,

зрение — 5. Или пък така: сила — 5, бързина — 3, рефлекс — 4, зрение — 3.

ТАБЛИЦА „УМЕНИЯ“

Оценките за деветте умения ще намериш у един от епизодите **12**, **14**, **16** или **18**. Просто избери един от тях.

ТАБЛИЦА „ОРЪЖИЯ“

Максималното ти въоръжение ще се състои от една дългобойна и една едрокалибрена пушка, една карабина, два револвера, един нож, едно ласо и един кон. В началото на мисията няма да притежаваш нищо, но постепенно ще събираш тези оръжия. Всеки предмет, който намериш, ще има някаква оценка. Трябва да я запишеш срещу него в таблицата.

Ако вече имаш пушка с оценка 3, но намериш друга с оценка 5, запиши в графата по-добрата оценка (както би било и в действителност — ще захвърлиш лошата пушка, заради по-добрата).

Конят също се брой за оръжие, както се вижда и от таблицата.

ОЦЕНКА

Началната ѝ стойност е 100, но всяка твоя грешка в хода на мисията ще я намалява с известен брой точки. А в края на книгата ще намериш анализ на играта си в зависимост от това каква е крайната стойност на оценката ти.

Отиди на [31](#).

Качества

Качество	Оценка
1. Интуиция	...
2. Сила	...
3. Бързина	...
4. Рефлекс	...
5. Зрение	...

Умения

Умение	Оценка
1. Стрелба с пушка	...
2. Стрелба с револвер	...
3. Хвърляне на нож	...
4. Удар с нож	...
5. Хвърляне на ласо	...
6. Удар с ръка	...
7. Удар с крак	...
8. Езда	...
9. Промъкване	...

Оръжия

Оръжие	Оценка
1. Карабина	...
2. Мечкоубиец	...
3. Пушка	...
4. Револвер	...
5. Револвер	...
6. Нож	...
7. Ласо	...
8. Кон	...

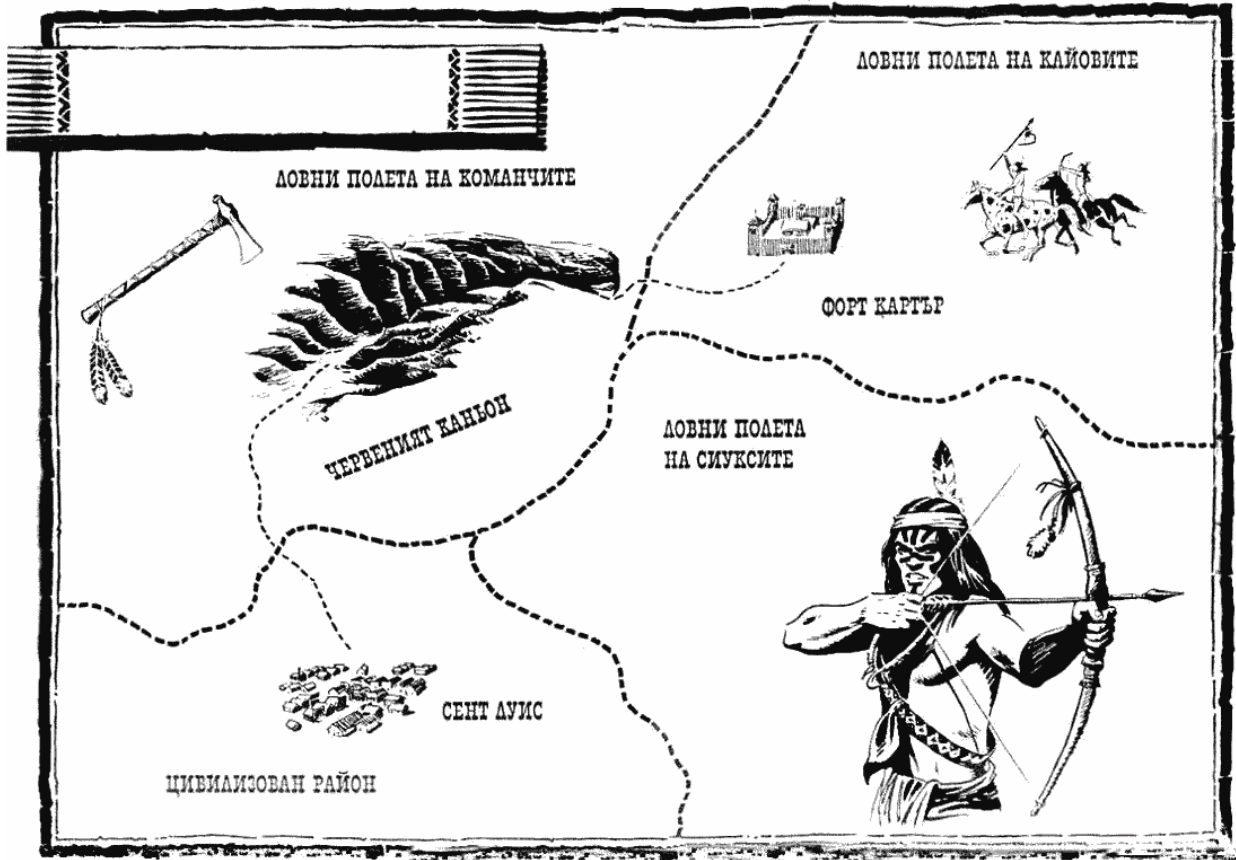
Оценка

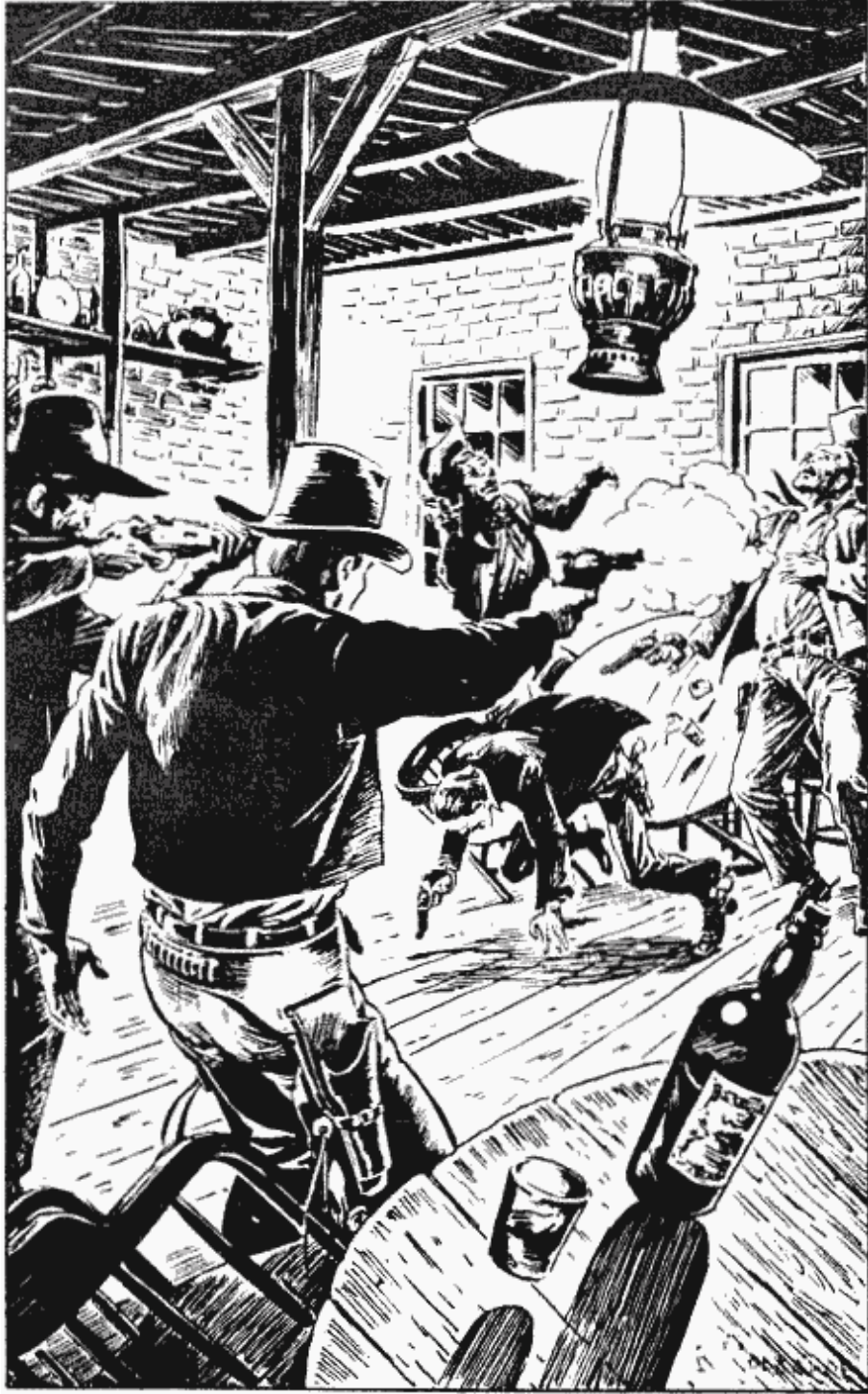
...(100)

Кодов и думи

...
...
...
...
...
...

КАРТА

ЕПІЗОДИ

1

Всъщност, аз само тръгнах към Хю, но някъде по средата на пътя дръпнах юздите и се замислих. Може би не трябваше да се избързва толкова с посещението на небостъргача му? Може би трябваше да взема някои предварителни мерки?

Познавах един отличен гримьор на име Док Уилямс, който можеше да попромени физиономията ми за секунди. Обаче за какъв дявол щеше да ми бъде нова физиономия?

Точно пред мен се намираше аптека, скромно скътана между китайски ресторант и супермаркет. Ако имаше Господ и той бе решил, че трябва да спра пред аптеката, какво ли се опитваше да ми каже с това? Че съм болен, та съм тръгнал да се занимавам с Хю Картър? Или че трябва да вляза в аптеката?

Имаше някаква логика да посетя оръжеен магазин, преди да видя какво ми е подготвил старият Хю. Може би една-две гранати, подплатени със солидна базука и няколко пълнителя за ръчна картучница плюс самото оръжие щяха да ми дойдат добре?

Сред целия този поток от мисли ми хрумна и още една — може би щеше да бъде най-добре просто да тръгна към небостъргача на Хю, пък там каквото сабя покаже.

А сега накъде?

— към оръжеен магазин — отиди на **3**.

— към гримьора — отиди на **5**.

— към Картър — отиди на **7**.

— в аптеката — отиди на **9**.

2

Ето отговорите на теста. Виж колко точки получаваш за всеки свой отговор и ги събери.

1. а) — 0 т. б) — 1 т.
2. а) — 0 т. б) — 0 т. в) — 1 т.
3. а) — 1 т. б) — 0 т.
4. а) — 0 т. б) — 1 т.
5. а) — 0 т. б) — 1 т. в) — 0 т.
6. а) — 1 т. б) — 0 т.

Броят на събраните от теста точки е твоята оценка за интуиция. Запиши я в таблица „[Качества](#)“ и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

3

В това, че ми хрумна мисълта да се въоръжа до зъби като някаква жалка пародия на Рамбо, нямаше нищо осъдително. Далеч по-лошо беше това, че аз наистина тръгнах да осъществявам тази своя налудничав мисъл. Добре, че по едно време ми дойде наум — охраната едва ли щеше да се впечатли от вида ми. Преди няколко години, по време на стачката на марсианските миньори, които до един работеха за Хю при мизерно заплащане, небостъргачът бе атакуван от много мощна сила. Няколкото хиляди стачници, въоръжени с всички оръжия на Галактиката, може би с изключение на атомна бомба и някои биологични разработки, дори не успяха да преминат входа на сградата.

Коего идваше да подсказе, че ключът към кабинета на Хю не се криеше в добрия арсенал. Трябваше пак да си размърдвам мозъка, но далеч по-ефикасно отпреди.

Намали оценката си с 1 точка. А сега накъде?

— към гримьора — отиди на 5.

— към Картър — отиди на 7.

— в аптеката — отиди на 9.

4

Дадени са ти четири оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от четирите качества каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 3, 4, 5 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Качества“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Отиването при Док Уилямс беше едно от добрите ми хрумвания за деня. Щом влязох в козметичния му салон и умът ми се върна. Разбрах защо трябваше да мина оттук.

Беше ясно като бял ден, че Хю е дал разпореждане на охраната да не пускат нито един човек на Отдела в сградата, а това включваше и мен. Осъзнаването на този факт логично ме наведе на мисълта, че не трябва и да си помислям да вляза със сегашната си физиономия. Притесняваше ме само едно — дали Хю не бе предвидил и дегизировката ми?

Като истински експерт в професията си, Док успя да ме направи нов човек само за някакви си час и двадесет и пет минути. Придобих морковеночервена коса, очи в същия цвят, гарнитура от брада и мустаци (не бива да възникват никакви съмнения, че и те бяха морковеночервени) и огромна пъпка с три косъма отгоре на лявата ноздра. Така нагласен, бях готов за атака.

Разбира се, трябваше ми някакъв солиден повод да вляза в сградата. Нямах да има проблем да напрегна фантазията си, за да скалъпя що-годе достоверна история, но в случая предпочетох полесния вариант — да се снабдя с обикновен пропуск на служител.

Нямах много места, откъдето човек да се сдобие с фалшив пропуск. Едното беше лабораторията на Отдела, а другото — малка квартална кръчма в един от разбойническите райони на града, където се събираха отявлените и доказали майсторството си фалшификатори. Познавах някои от тях, тъй че можех да разчитам на добро посрещане.

Разбира се, нищо не ми пречеше да опитам да се промъкна в небостъргача на Хю само с новата си външност. Имаше вероятност охраната да проверява само външния вид на влизащите.

А сега накъде?

— към лабораторията на Отдела — отиди на [11](#).

— към кръчмата на фалшификаторите — отиди на [13](#).

— направо към Картър — отиди на [15](#).

6

Дадени са ти четири оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от четирите качества каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 3, 3, 4 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Качества“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

За моя чест направих само няколко крачки към небостъргача, преди да се вразумя. Беше ясно като бял ден, че дори най-небрежната охрана щеше да се вглежда в лицата на влизащите. Към това трябваше да се прибави и фактът, че Хю Картър разполагаше с досиетата, а съответно и с външния вид на всички хора на Отдела, включително и моя милост. Е, и като съберем две и две, ще бъде много чудно, ако не получим четири — нямаше начин да се промъкна през охраната със собственото си лице.

Намали оценката си с 3 точки. А сега накъде?

— към оръжеен магазин — отиди на 3.

— към гримьора — отиди на 5.

— в аптеката — отиди на 9.

8

Дадени са четири оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от четирите качества каква оценка да сложиш. Ето и четирите оценки — 4, 4, 5 и 5. След като попълниш таблица „[Качества](#)“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Влязох в аптеката и замислено заоглеждах подредените по рафтовете шишенца, капсули и опаковки. Май бях прегледал половината от наличните в момента лекарства, когато ме осени една мисъл, която, макар и не много ласкателна за мен, все пак беше вярна — трябваше здравата да съм слънчасал, за да си въобразя, че тук ще намеря нещо полезно за мисията си.

— Да ви помогна ли? — попита ме любезната продавачка.

— Няма с какво — отвърнах й. — Не знам някъде да се продава ум на килограм или литър. Оставих я със зяпнала уста и излязох от аптеката, леко стъписан от собствената си безкомпасност.

Намали оценката си с 2 точки. А сега накъде?

— към оръжеен магазин — отиди на [3](#).

— към гримьора — отиди на [5](#).

— към Картър — отиди на [7](#).

10

Дадени са четири оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от четирите качества каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 3, 4, 4 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Качества“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Ако трябва да се обърна за помощ към някого, това безспорно са момчетата от Отдела, разсъждавах аз. Какъв наивник съм бил!

— Съжалявам, Майк, но тая няма да стане — измънка Тед Болън, същият, който преди четири години направи съвършен фалшификат на Мона Лиза, а след това прие работата в полицията, за да избегне пандиза. — Знаеш много добре, че никога не бихме ти отказали, ако нямахме сериозна причина.

— Няма причина, която да не позволи на полицаия да си свърши работата, Тед — казах му.

— Има само една — здравата премия на Картър.

Изсумтях презрително и му обърнах гръб.

— Чакай, Майк — спря ме той. — Картър каза да ти предам нещо. — И ми подаде малка бележчица.

Здрасти, пишеше там, аз съм Хю Картър, а кой си ти хич не ми пука, докато не пристъпиш прага на кабинета ми. Виждам, че не си толкова глупав, та да се опиташ да влезеш без маскировка, но явно си млад и наивен, щом не си отчел склонността на някои твои колеги да приемат малки дарения в замяна на известни услуги. Дерзай!

— Какво означава това, Тед?

— Поне съм честен — оправда се той. — Можех да ти кажа, че нямаме нужната хартия или нещо друго. Сега знаеш, че Картър има дълги пипала.

Отвратен до дъното на душата си, напуснах лабораторията на Отдела.

Намали оценката си с 1 точка. А сега накъде?

— към кръчмата на фалшификаторите — отиди на **13**.

— направо към Картър — отиди на **15**.

Дадени са девет оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от деветте умения каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 2, 3, 3, 3, 4, 4, 4, 5 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Умения“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Гъст дим, усилена до невъзможност джаз музика и множество съсредоточени в сериозни разговори мъже — ето какво предлага кръчмата „Познай оригинала“ на посетителя, който престъпва прага ѝ за първи път. Но за мен тази обстановка бе малко или повече позната и бързо успях да намеря нужния ми човек.

— Здравсти, Бил — тупнах го по рамото аз и седнах до него.

— Здравсти, ченге — ухили се той. — Какво те води насам?

— Имам една работа по твоята специалност — извиках в ухото му, надявайки се да извися глас поне малко над музиката.

По учудената му физиономия разбрах, че ме е чул. Стана и посочи с поглед към едно от сепаретата. Последвах го.

— Преди малко ми се счу нещо — каза той, когато се отделихме от тълпата и стените на сепарето позволиха да проведем нормален разговор. — Може и да съм си въобразил.

— Не. Били бой, слухът ти се радва на отлично здраве. Наистина ми трябва някой добър фалшификатор и то бързо. Работата е спешна, а наградата — достатъчна, за да си седнеш здраво на задника за няколко часа.

Дори да имаше някаква мисъл да ми откаже, то тя се изпари веднага, щом чу сумата.

— Дадено — стисна ми ръката той и след два часа и половина държах в ръцете си пропуск за небостъргача на Картър. От снимката ми се усмихваше някакъв риж мъж, в когото и най-развинтеното въображение не би могло да познае суперагента. Бил пък стискаше дебела пачка банкноти. Разделихме се доволни един от друг.

Сега вече бях напълно готов да щурмувам крепостта на врага.

Отиди на 17.

Дадени са девет оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от деветте умения каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 3, 3, 4, 4, 4, 4, 5, 5 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Умения“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Само на стотина метра от сградата, в която се намираше кабинетът на Картър, моят ум отново си дойде на мястото, за да отбележи, че съм на път да направя една от най-големите глупости в кариерата си.

В коя фирма портиерът пуска хората без пропуски? — обади се вътрешният ми глас.

За един суперагент подобна забележка е достатъчна, за да осъзнае колко е сбъркал. Отчаяно се нуждаех от пропуск и тъй като едва ли имаше законен начин да се сдобия с такъв, значи трябваше да потърся обходна пътечка. За щастие знаех тъкмо две.

Намали оценката си с 2 точки. А сега накъде?

*— към лабораторията на Отдела — отиди на **11**.*

*— към кръчмата на фалшификаторите — отиди на **13**.*

Дадени са девет оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от деветте умения каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 2, 2, 3, 3, 3, 4, 4, 4 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Умения“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

Въоръжен с нова самоличност и пропуск, който изглеждаше досущ като истински, аз минах през горилите на входа без никакви трудности. Предизвиках интерес в тях единствено с рижата си коса, но почти едновременно с мен влезе и младичка, добре сложена служителка, която безвъзвратно ангажира вниманието им.

Пред кабинета на Картър ме очакваше изненада — слаб, възрастен човек с безупречен блейзър и излъскани до крайност обувки ми подаде ръка и каза:

— Господин Картър ще се зарадва, че сте успели да се доберете дотук. Нямаме представа колко ще се зарадва. Моля, влезте.

След тази учтива покана и при целия труд, който бях хвърлил досега, щеше да е абсолютна глупост да не натисна дръжката.

И веднага разбрах, че изненадите тепърва започват.

Отиди на [19](#).

Дадени са девет оценки, подредени във възходящ ред. Сам прецени на кое от деветте умения каква оценка да сложиш. Ето и оценките — 2, 3, 3, 3, 4, 4, 4, 5 и 5. След като попълниш оценките в таблица „Умения“, върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

В средата на кабинета, на около метър и половина от пода стоеше главата на Хю Картър. Въпреки че наоколо нямаше и помен от тялото, тя стоеше стабилно във въздуха и явно нямаше намерение да се подчини на законите на гравитацията. Когато ме видя да влизам, главата ме дари с пестелива усмивка.

— Ето те и теб, ченге — каза тя. — Да не си си глътнал езика?

Едва тогава разбрах, че изглеждам прекалено глупаво, чудейки се какво ли държи главата на Хю в това положение.

— Никога ли не си чувал за триизмерните цветни изображения, които дават пълна илюзия за реалност, докато не се опиташ да ги пипнеш?

И така, всичко си дойде на мястото. Разговарях с привидение, рожба на съвременната наука. Успокоен от изясняването на ситуацията, отделих малко време, за да огледам главата на Хю. Дълги, посивели коси, тънки устни, стоманени сини очи и едно общо излъчване за превъзходство над останалата част от човечеството — ето какво представляваше Картър в този си вид.

— Давай по същество, Картър — казах аз. — Искаше да бъде тук — ето ме. Да чуя предизвикателството ти.

— О, много добре, много добре — зарадва се той. — Ченге с хъс. Предчувствам, че ще си прекарам весело с теб. Но първо ще те поизмъча. Погледни онези неща върху бюрото ми.

На посоченото място кротко лежаха три предмета, които хората обикновено носеха на главата си в определени ситуации — скафандър, старинен рицарски шлем и кафява каубойска шапка. Приближих се до тях.

— Избери един от тези предмети и го вдигни — каза ми главата на Хю. — Предупреждавам те — ще боли, ако сбъркаш.

Кой предмет ще избереш?

— *рицарския шлем — отиди на 20.*

— *каубойската шапка — отиди на 21.*

— *скафандъра — отиди на 22.*

Ръката ми едва докосна желязото и по цялото ми тяло премина мощна тръпка, която ме накара да се сгърча от болка.

— Изненада! — захили се подлият Хю. — Винаги съм обичал да гледам как въздейства електрическият ток върху хората.

Стиснах зъби и замълчах, опитвайки се да преодолеея странното чувство за отпадналост.

— С този грешен опит играта още не е свършила — обади се Хю. — Опитай пак.

Намали оценката си за сила с 1 точка. Намали и оценката си с 1 точка. Кой предмет ще избереш?

— каубойската шапка — отиди на [21](#).

— скафандъра — отиди на [22](#).

Вдигнах каубойската шапка. Не се случи нищо интересно.

— Какво означава това, Картър?

— Един малък анонс, ченге. Искрах да си поиграя с теб, преди да ти разкрия за какво всъщност те повиках. Къде мислиш, че се намира истинското ми тяло в момента?

— Представа нямам — признах си чистосърдечно аз.

— В Дивия запад! Знаеш, че съм баснословно богат и мога да си позволя всякакви капризи. Внезапно ми се прииска да трепя индианци и ето, че създадох на една от собствените си планети малък полигон. О, нищо особено, както сам ще видиш, когато разгледаш картата. Просто няколко индиански племена, три града и един форт.

— Все още не разбирам напълно какво се опитваш да ми кажеш.

— Е, добре. Тогава кратко и ясно — аз съм полковник от кавалерията на Съединените американски щати. В момента съм разположил войниците си във форт Картър и до две седмици ще тръгна в поход срещу индианските племена в района. Сиуксите, по-конкретно.

— Един въпрос — прекъснах го. — Откъде намери хората?

— О, за съвременната наука няма нищо невъзможно. Знаеш колко изостанали планети има в Галактиката. Избрах една от тях, взех част от местното население и накарах учените си да им бръкнат в мозъците. Така някои станаха индианци, а други бели и всичко е точно като в добрите стари книги за Дивия запад. Като дойдеш тук, ще се убедиш, че илюзията е пълна.

— Добре, а каква е моята роля?

— Би трябвало да се досетиш сам — упрекна ме той. — Разбира се, ще спасяваш индианците от изтребление. А ако не успееш, ще умреш заедно с тях. Сега идва ред на нова проверка — този път на интуицията ти. Под плота на бюрото ми има три чекмеджета. В едно от тях се крие карта на създадения от мен полигон, а другите две — е, не бих казал, че отварянето им ще бъде удоволствие за теб.

Чекмеджетата бяха досущ еднакви и не намерих нищо, което би могло да ми подсказва кое от трите крие картата. И така, трябваше да заложа на късмета си.

Кое чекмедже ще отвориш?

*— дясното — отиди на **23**.*

*— лявото — отиди на **24**.*

*— средното — отиди на **25**.*

Ръката ми едва докосна белия метал на скафандъра и по цялото ми тяло премина мощна тръпка, която ме накара да се сгърча от болка.

— Изненада! — захили се подлият Хю. — Винаги съм обичал да гледам протичането на ток през човешкото тяло. Толкова е забавно.

Стиснах зъби и преодолях болката, без да издам нито звук, защото не исках да му доставям удоволствие.

— С този грешен опит играта още не е свършила — обади се Хю. — Опитай пак!

Намали оценката си за сила с 1 точка. Намали и оценката си с 1 точка. А сега кой предмет ще избереш?

— *рицарския шлем — отиди на [20](#).*

— *каубойската шапка — отиди на [21](#).*

Плахо докоснах дръжката на чекмеджето, опасявайки се от токов удар, но не последва нищо.

— Май изтегли печеливш билет — въздъхна Хю. — Жалко, нямаше да ти е излишен един кратък, разтърсващ танц.

Без да обръщам внимание на глупостите му, бръкнах в чекмеджето и извадих оттам малка карта.

Отиди на [26](#).

На дръжката на лявото чекмедже ме чакаше токов удар с умерена мощност, който не успя да ме накара да изтанцувам някой сложен валс, но стигна за кратко и ентусиазирано метал-куфеене.

— Не са много печелившите билети в моята малка лотария — отбеляза Хю с гадна интонация на гласа — Но все още не са се свършили. Опитай друго чекмедже.

Намали оценката си за рефлекс с 2 точки. След това избери:

— дясното — отиди на **23**.

— средното — отиди на **25**.

Докосвайки дръжката на средното чекмедже, открих, че не е важно дали се ловиш здраво за нещо, по което тече ток или само го пипаш. И в двата случая следва здраво разтърсване. Протеклият през тялото ток ме накара да изкрещя от болка.

— О! — разочаровано възкликна Хю. — Очаквах нещо далеч побуйно. Но все още имам шанс. Я опитай някое друго чекмедже.

Намали оценката си за рефлекс с 1 точка. След това избери:

— *дясното* — отиди на [23](#).

— *лявото* — отиди на [24](#).

Разположих се удобно в креслото на Хю и внимателно огледах картата (същото можеш да направиш и ти, читателю; картата е в началото на книгата).

— Доколкото знам, разположението на ловните полета на индианците не е било такова в действителност — отбелязах.

— Е, не бива да изпадаш в подробности. На кого му пука кое как е било? Важното е да падат глави на червенокожи.

Това беше долна, нечовешка забележка, но не бих могъл да упреквам Хю Картър за нея. Цивилизацията често е заслепявала онези, които са се ползвали от благата ѝ, правейки ги арогантни към останалата част от света. Така е било навремето, когато белите заселници са изстребили индианското население, така беше и сега, когато половината от човечеството се носеше из пространството на свръхмодерни космически кораби. Общуването с други цивилизации не беше допринесло за облагородяването на човешкия род.

Условно разделих картата на четири части. В долния ляв ъгъл се намираще пространството, осенено от цивилизацията. Там беше и единственият град — Сент Луис. Картър бе споменал, че градовете са три, но явно другите нямаше да играят в това, което ме очакваше.

В горния ляв ъгъл на картата бяха ловните полета на команчите — смели и безмилостни воители, чиято единствена слабост беше тяхната неорганизираност.

Долу вдясно бяха сиуксите — мощно племе, създавало неведнъж неприятности. От тях винаги можеше се очаква яростна съпротива. Ако някое от племената можеше да се опре на Картър, това бяха те.

Самият Картър бе разположил базата си в ловните полета на кайовите, за които не знаех почти нищо.

— Мога ли да разчитам на достоверността на тази карта — попитах аз.

— Разбира се — презрително отвърна Картър. — Аз винаги играя почтено, това е част от забавлението. Когато дойдеш в Дивия запад, ти и аз ще сме при равни условия, няма да използвам придобивките на цивилизацията, за да те следя и отгатвам ходовете ти.

— Но ще имаш войници с пушки, а аз само лъковете на индианците, и то при условие, че успея да спечеля доверието им.

— Такъв е животът, ченге. Не си очаквал да си в по-изгодни условия, нали?

Предпочетох да замълча.

— Сигурно се досещаш — продължи Картър, — че няма начин да се появиш тук с тези дрехи. Затова съм ти приготвил един комплект първокачествено каубойско облекло, което те очаква в едно от трите крила на гардероба в дъното на кабинета ми.

Без да се бавя тръгнах натам.

— Може би трябва да те предупредя — отварянето на другите две крила ще бъде доста болезнено.

Стигайки до гардероба, открих нещо радостно — този път нямаше да ми се налага да отварям наслуки. Очакваше ме загадка.

Над трите крила имаше малка бележка, на която пишеше: на всяко крило има бележка, в която ти се казват указания кое крило да отвориш. В една от тези бележки пише само лъжи, в друга — само истини, а в третата има и лъжи, и истини.

А ето какво пишеше на трите бележки:

Бележка на лявото крило: Не отваряй средното крило, там те чакат неприятности. В което и да е от другите две ще намериш дрехите.

Бележка на средното крило: Отвори ме и ще намериш дрехите. В другите две крила ще намериш само неприятности.

Бележка на дясното крило. Отвори ме и ще намериш дрехите. В другите две крила те очакват само неприятности.

Кое крило ще отвориш?

— лявото — отиди на [27](#).

— средното — отиди на [28](#).

— дясното — отиди на [29](#).

Изглежда имаше някаква фотоклетка в крилата, защото само бях посегнал към лявото и то се отвори. Чух цвърчене, писукане, съскане и шум от стотици мънички крачки, удрящи се в пода. После навън се изля цяло море от плъхове, които се бутаха, мачкаха и ръфаха в желанието си да напуснат по-бързо гардероба. Бях понесен от тях и само за секунди се озовах на пода, а пълчището гадни животни ме покри. Всичко продължи не повече от минута, но когато свърши, се чувствах съсипан.

Главата на Хю Картър се заливаше от смях.

— Този номер ми е любимия — каза той, когато най-сетне успя да овладее садистичния екстаз, в който бе изпаднал.

Казах му нещо, което вече не си спомням, но и едва ли е било за пред хора. Важното е, че тогава той го чу. Лошото е, че го понесе, без дори да се олюлее. Значи трябваше в най-скоро време да попълня речника си за обидни думи с нещо ново, свежо и с добра поразяваща мощ.

Предстоеше ми отварянето на друго крило.

Намали оценката си за бързина с 1 точка. Намали оценката си с 2 точки. След това избери:

— *средното* — отиди на **28**.

— *дясното* — отиди на **29**.

Достатъчно беше да протегна ръката си към средното крило и то веднага се отвори, явно с помощта на фотоклетка. А вътре ме очакваше — точно, както ми бе обещал добрият Хю — чисто нов каубойски костюм.

За онези, които си нямат понятие от какво се състои облеклото на прерийните асове, ще бъде по-лесно да изброя поне основните съставни части на костюма. На първо място удобни кожени панталони и колан с два кобура, в които се държат револверите. После идва вълнената риза и кожения елек, а за главата — шапка с широка периферия. За жалост, в костюма на Хю липсваха оръжиата.

— Така си е — обади се той, сякаш разбрал какво мисля. — Да не би да мислиш, че ще ти набутам в ръцете оръжието, с което после да ми светиш маслото. Сам ще трябва да си го намериш. Но в замяна на това в един от джобовете на елека има пет долара, които ще ти свършат работа на първо време.

Докато слушам с едно ухо оправданията му, махнах грима, който вече бе станал излишен. После обух панталоните. Бяха ми по мярка.

— Не прави учудена физиономия, не беше много трудно да предположа кого ще ми изпрати Сал — каза Картър.

Продължих обличането, отбелязвайки си, че Хю Картър може да е луд за връзване, но не и глупав. Трябваше да съм много внимателен с него.

Отиди на [30](#).

Само посегнах към дясното крило на гардероба и то се разтвори, явно задвижвано от фотоклетка. Отвътре се разнесе уплашено цвъртене, плясък на стотици крила и навън се понесе облак от блъскащи се и хапеци прилепи, които напускаха осветеното си убежище. Когато някой от тях се блъскаше в тялото ми, той забиваше с ожесточение ноктите си в мен, оставяше ясен отпечатък от острите си зъби и едва тогава отлиташе. Когато всичко свърши, бях ма границата да изпадна в истерия, а цялото ми тяло бе обзето от слабост.

— Хубав номер, нали? — попита ме любезно Хю. — Въпреки че на мен лично по ми харесва този с плъховете. Но това вече е въпрос на гледна точка.

Казах му нещо, което вече не помня, а и едва ли е било подходящо за пред публика, но важното е, че тогава той го чу. Лошото бе, че го понесе, без дори да се олюлее. Значи трябваше в най-скоро време да попълня речника си с обидни думи с нещо ново, свежо и с добра поразяваща мощ.

А на мен предстоеше отварянето на друго крило.

Намали оценката си за бързина с 1 точка. Намали оценката си с 2 точки. След това избери:

*— лявото — отиди на **27**.*

*— средното — отиди на **28**.*

— Изглеждаш добре — отбеляза Хю, виждайки ме в каубойския костюм. Сега остава да уточним последните подробности, преди да влезеш в камерата за телепортиране. Аз ще бъда във форт Картър още две седмици. Това е времето, през което ти трябва да направиш нещо, за да спасиш индианците. Камерата ще те пренесе в Сент Луис, а оттам ще се оправяш сам. Искрено се надявам да успееш да организираш червенокожите, защото аз обичам трудните победи. И така, довиждане!

Главата на Хю Картър се стопи във въздуха и аз останах сам в кабинета. За миг помислих, че той е пропуснал най-важното — да ми каже къде е камерата, но после видях как една от картините на стената се отмества и открива вход към малко помещение. На гърба на картината с големи червени букви пишеше: ТЕЛЕПОРТАТОР

Влязох вътре и вратата се затвори след мен. Разнесе се тихо бучене и след миг се озовах в пуста, тясна уличка. Предположих, че това е Сент Луис.

Сега е време да се върнеш в началото на книгата и да прочетеш внимателно [Правила за игра](#), които се намират веднага след увода. Попълни таблиците в дневника, както е обяснено там.

Озовах се в Сент Луис, костюмиран като за каубойско ревю, но само с пет долара в джоба. Безспорно най-голямо впечатление правеха празните ми кобури и това, че в колана нямаше и помен от нож. Мнозина уестмани — хора, които шават насам-натам из Дивия запад, презирайки удобствата на цивилизацията — сбърчваха презрително нос пред изрядния ми външен вид и липсата на каквото и да било оръжие.

Задачата за деня беше да открия пристан, където мога да хапна и да преспя с жалките си финансови възможности. Ако междувременно успеех да намеря начин да се сдобия с още долари — толкова по-добре.

Обиколих няколко странноприемници, но цените изобщо не бяха по джоба ми, затова ги зарязах, твърдо решен да намеря нещо поевтино.

Какво ще направиш?

— ще попиташ някого — отиди на [32](#).

— ще продължиш да търсиш — отиди на [33](#).

След няколко минути разбрах, че сам няма да се оправя в този град, поне не толкова бързо, колкото би ми се искало. Затова прибегнах до помощта на местните хорица и още вторият запитан ми даде ясен и изчерпателен отговор — всичко, от което съм се нуждаел, било в странноприемницата „Стария Хъксли“. Имаше и още нещо в добавка — там се събирали все отбрани главорези, трябвало да се внимава. Съобразявайки се с тази забележка, но и с факта, че ми трябва евтин подслон, аз се запътих към странноприемницата.

Отиди на [34](#).

Научих доста полезни неща, мотаейки се из Сент Луис. Например, къде се намира погребалното бюро и салона за танци, банката и пощата, дори шерифството. Но най-важното разбрах, че повечето тукашни странноприемници не са за хора с моите скромни финансови възможности.

Най-сетне, малко преди да се отчая напълно, Господ се смили над изстрадалата ми душа и доведе краката ми до една къща, на фасадата на която пишеше с огромни букви: Странноприемница „Стария Хъксли“. Отвън не приличаше на скъп хотел, което ме окуражи и подтикна да вляза.

Намали оценката си с 1 точка и отиди на [34](#).

Странноприемницата на стария Хъксли не можеше да се похвали с голям наплив на клиенти. Всъщност, оказа се, че е почти празна и лесно спазарих леглото и храната за пет долара.

В кръчмата, която се намиреше под стаите — там щях да вечерям — заварих седем души. Шестима от тях бяха седнали на една маса, отрупана с чаши с бира, и се наливаха непрекъснато. Всеки разумен съдия би им дал по десет години затвор само заради външния им вид, тези момчета бяха типичен пример за отявлени разбойници. Седмият седеше възможно най-далече от компанията и кротко отпиваше от бирата си. Беше малко над средния ръст, с атлетично, но в никакъв случай биещо на очи телосложение, и поддържана тъмноруса брада. На стената до него бе подпряна пушка с къса цев и странна конструкция на затвора. Не съм голям специалист по старовремски оръжия, но ми се стори, че тази пушка може да изстрелва поне двадесет куршума, без да се налага да се сменя пълнителят, докато и най-модерните карабини от времето, което се опитваше да пресъздаде Хю Картър, можеха да дават едва пет последователни изстрела. Но може би се заблуждавах.

Какъв е според теб този човек?

— обикновен посетител — отиди на [35](#).

— прочут прериен скитник — отиди на [36](#).

Докато се опитвах да преценя що за птица е човекът пред мен, той нито за миг не вдигна поглед, което изтълкувах като знак, че не забелязва какво става около него. Ако беше някой прочут уестман, без съмнение досега щеше да ме е погледнал въпросително, питайки ме защо съм се втренчил така в него. И така, заключих, че пред мен стои обикновен посетител и се огледах за добро място за сядане.

Къде ще седнеш?

— *на някоя свободна маса, която е далеч от компанията — отиди на [37](#).*

— *до човека — отиди на [38](#).*

Без съмнение пред мен стоеше опитен уестман. Не беше само пушката, която ме накара да мисля така. Имаше и нещо в поведението. Например, докато го изучавах, аз доста дълго го наблюдавах, без да се опитам да прикрия погледа си, а той нито за миг не се издаде, че забелязва това. Но онова, което окончателно ме убеди, че пред мен стои човек с опит, беше начинът, по който висяха револверите му. На пръв поглед случайно, положението им беше такова, че даваше възможност на притежателя им да ги извади за част от секундата.

Оставаше въпросът кой ли е този човек. Може би никой литературен герой, когото Картър е решил да съживи, за да придаде колорит на измисления си свят?

Кой е опитният уестман?

— Винету — отиди на [39](#).

— Хобъл Франк — отиди на [40](#).

— Олд Шетърхенд — отиди на [41](#).

— Олд Файърхенд — отиди на [42](#).

Малко след като се настаних на масата, забелязах, че компанията ме гледа с недобро око. Може би липсата на оръжие по мен насърчаваше агресивността им, но те и без това бяха достатъчно, за да справят с мен, дори ако бях въоръжен до зъби. Започнах да съжалявам, че не седнах до човека със странната пушка.

Тогава, тъкмо навреме, той стана, взе пълната си с бира чаша и се премести до мен. Седна, без да пита дали мястото е свободно, но аз бях толкова доволен от този развой на нещата, че забравих да го упрекна за липсата на възпитание.

— Може да загазиш сериозно, сър — предупреди ме той. — Онези нехранимайковци са те взели на мушка.

— От няколко минути мисля върху случая — уверих го аз. — Лошото е, че нямам никакво оръжие.

— Тук мога да помогна — смигна той и ми подаде един от револверите си под масата.

Скришом го пъхнах в кобура така, че да ми е под ръка при нужда.

Прието е, когато двама души се запознават, първо да си казват имената. Наричат ме Олд Шетърхенд, Поразяващата ръка.

Зяпнах от учудване. Нима Картър бе стигнал дотам във фантазиите си, та да възкреси литературен герой? Отговорът бе очевиден.

Намали оценката си с 1 точка и отиди на [44](#).

Реших, че ще е по-добре да си намеря компания. Затова седнах до човека със странната пушка.

Той не ми обърна внимание, за разлика от гостилничаря, който дойде да вземе поръчката ми. Поръчах скромна вечеря.

— Налага се да прекъсна за момент гастрономическото ти увеселение, сър — обади се той след време, — но онези момчета отсреща не гледат с добро око на теб. Мисля, че в скоро време ще предприемат нещо и по-добре да сме подготвени отсега.

— Какво мога да направя? Та аз нямам оръжие.

— Тук мога да помогна — смигна той и ми подаде под масата един от револверите си.

Скришом го пъхнах в кобура така, че да ми е под ръка при нужда.

— Прието е, когато двама души се запознават, да си казват имената. Наричат ме Олд Шетърхенд, Поразяващата ръка.

Зяпнах от учудване. Нима Картър бе стигнал дотам във фантазиите си, че да възкреси литературен герой? Отговорът бе очевиден.

Отиди на [44](#).

Приблжих се внимателно до него и запитах:

— Мога ли да седна на вашата маса, сър?

— Оо, я остави този тон — упрекна ме той. — Разбира се, стига да си свестен човек, а по вида ти личи, че си такъв. Освен това, добре е да сме двама, защото онази компания отсреща никак не ми харесва.

— Същото мисля и аз — уверих го. — Затова си позволих да се присъединя към един от най-известните хора в Дивия запад — Винету, вожда на апачите.

— Виждал ли си го скоро? — учудено ме попита той.

— Дори точно в този момент — продължих тихо. — Не се притеснявай, никой друг няма да научи кой си, ако не искаш.

Думите ми възпроизведоха странен ефект върху новия ми познат. Той избухна в бурен смях и едва минута по-късно успя да се вземе в ръце дотолкова, че да ми обясни положението.

— Човече, ти явно си абсолютен грийнхорн в Дивия запад. Та и най-фината лейди, чието носле никога не се е подавало по на запад от Сент Луис, знае, че Винету е червенокож.

Сконфузено замълчах.

— Все пак имаше някаква истина в това, което каза — допълни той. — Аз наистина съм прочут в Запада. Освен това, съм и вожд на апачите като кръвен брат на Винету.

Намали оценката си с 3 точки и отиди на [43](#).

Приблжих се до него и вежливо попитах:

— Мога ли да седна на вашата маса, сър?

— Оо, я остави този тон за изисканите салони и се разполагай, както ти е удобно. Винаги ми е приятна компанията на един свестен човек, а по вида ти личи, че си такъв. Освен това, добре е да сме двама, защото онази сбирщина отсреща никак не ми харесва.

— И аз съм на същото мнение. Затова си позволих да се присъединя към толкова прочут уестман като Хобъл Франк.

— Виждал ли си го скоро? — попита ме той.

— Сър, ако не искаш другите да научат кой си, защо просто не ми кажеш. Но мен не можеш да ме заблудиш — ти си Хобъл Франк, не може да има две мнения по въпроса.

Думите ми възпроизведоха странен ефект върху събеседника ми и той избухна в бурен смях.

— Човече — каза ми, — ти трябва да си абсолютен грийнхорн, за да ме объркаш така фатално. Та и най-фината лейди, чието носле никога не се е подавало по на запад от Сент Луис, знае, че Хобъл Франк има доста по-хилава фигура от мен, а и накуцва леко, откъдето произлиза и прякорът му.

Сконфузено замълчах.

— Все пак има истина в това, което каза — успокои ме той. — Аз наистина съм прочут в Запада.

Намали оценката си с 2 точки и отиди на [43](#).

Приблжих се до него и вежливо попитах:

— Мога ли да седна на вашата маса, сър?

— Оо, я остави този тон за изисканите салони и се настанявай, както ти е удобно. Винаги ми е приятна компанията на един свестен човек, а по вида ти личи, че си такъв. Освен това, добре е да сме двама, защото онази сбирщина отсреща никак не ми харесва.

— На мен също — уверих го аз. — Това е причината да си позволя да помоля за компания прочутия Олд Шетърхенд.

— Срещали сме се и друг път? — учудено сбърчи вежди известният ловец, опитвайки се да си припомни.

— Не, но аз не съм толкова зелен, че да не разпозная карабината „Хенри“, която стои подпряна на стената.

Завърза се интересен разговор между двама ни, като междуременно се заех с поднесената от собственика вечеря.

— Трябва да вземем някои предпазни мерки, сър — прекъсна ме той по едно време. — Доколкото забелязвам, онези нехранимайковци са

те взели на мушка и не е далеч моментът, когато ще се опитат да си покажат рогата. Имаш ли скрито оръжие?

— Не. Може би още утре ще си купя, ако намеря пари.

— Вземи този револвер — каза той и ми го подаде под масата.

Пъхнах го скришом в кобура си така, че да ми е под ръка в случай на нужда.

— Ти знаеш името ми, но аз още не съм чул твоето — подкани ме той.

Отиди на [44](#).

Приблжих се до него и вежливо попитах:

— Мога ли да седна на вашата маса, сър?

— Оо, я остави този тон за изисканите салони и се настанявай, както ти е удобно. Винаги ми е била приятна компанията на един свестен човек, а ти изглеждаш такъв. Освен това онази сбирщина отсреща никак не ми харесва и ще е по-добре да сме двама.

— И на мен така ми се струва — казах аз. — Затова си позволих да помоля за компанията на толкова прочут ловец като Олд Файърхенд.

— Виждаш ли си го скоро? — попита ме учудено той.

— Не се опитвай да ме заблудиш, сър — казах му тихо. — Щом искаш да си инкогнито тук, аз няма да разтръбявам, но не можеш да ме заблудиш.

Думите ми възпроизведоха необичаен ефект върху събеседника ми. Той избухна в бурен смях и едва след минута успя да се вземе в ръце и да ми обясни ситуацията.

— Човече, ама ти трябва да си абсолютен грийнхорн, за да ме объркаш с него. Та Олд Файърхенд е доста по-едър от мен и донякъде прилича на мечка гризли по телосложение. Освен това косата му е сива, а е и по-възрастен.

Сконфузено замълчах.

— Все пак има някаква истина в това, което каза — успокои ме той. — Аз наистина съм прочут в Запада.

Намали оценката си с 1 точка и отиди на [43](#).

— Кажы ми, чувал ли си за карабината „Хенри“?

— Да, разбира се — отговорих аз и в този миг погледът ми се спря на опряната до стената пушка. — По дяволите!

— Виждам, че започваш да се сецаш — усмихна се той. — Наричат ме Олд Шетърхенд, Поразяващата ръка, защото умея да приспивам противниците си само с един юмручен удар. Но сега забелязвам нещо — ти не си въоръжен, а компанията отсреща те е взела на мушка. Вземи този револвер.

Той ми подаде оръжието под масата и аз го пъгнах скришом в кобура си така, че да ми е под ръка в случай на нужда.

— Ти знаеш името ми, но аз още не съм чул твоето — подкани ме той.

Отиди на [44](#).

— Името ми далеч не е така известно, както твоето — казах му.
— Наричам се Майк.

— Хей, вие двамата — изграчи един от нехранимайковците, — какво си шушукате там?

— Прави само това, което ти кажа — прошепна ми Олд Шетърхенд.

— Не ми харесва тази потайност — заяви главатарят на групата и се приближи до нашата маса. — Мразя хора, които изглеждат така, сякаш току-що са излезли от будоара на кралицата. — Хвана ме за кожата елек и ме изправи. — Чуваш ли, на теб говоря?

С рязко движение се освободих от хватката му. Той почервения и посегна към колана си, където кротко чакаха своя миг двата му револвера.

Какво ще направиш?

— *ще извадиш револвер и ще се опиташ да стреляш преди него — отиди на 45.*

— *ще извадиш револвер и ще го заплашиш — отиди на 46.*

— *ще опиташ да го удариш с юмрук — отиди на 47.*

— *ще опиташ да го удариш с крак — отиди на 48.*

— *ще изчакаш пасивен развоя на събитията — отиди на 49.*

Преди пръстите му да докоснат оръжието, револверът бе в ръцете ми.

— Не понасям грубото държане — казах аз и хладнокръвно пуснах два куршума в гърдите му. Грубиянът се строполи безмълвно.

— По дяволите, сър, не биваше да се стига толкова далече — извика ми Олд Шетърхенд. Видях, че беше успял да грабне карабината си.

Но приятелите на убития също не бездействаха. Вече бяха скочили от масата и ръцете им бяха на револверите. Очертаваше се яростна престрелка.

Сам избери — 5 или 51.

Преди пръстите му да докоснат оръжието, револверът беше в ръката ми, а дулото сочеше право в гърдите му.

— Замръзни на място, ако не искаш да получиш солидна порция олово — извиках му. — Това се отнася и за приятелите ти.

Тази забележка не беше никак излишна, защото с периферното си зрение забелязах, че са скочили от масата с оръжия в ръце.

— Всеки, който се опита да стреля, ще получи куршум — присъедини се към мен Олд Шетърхенд, който вече бе успял да грабне карабината си и да я насочи към групичката. — Приберете веднага оръжията!

Бандитите неохотно се подчиниха на заповедта му.

— А сега се махайте оттук — нареди им той. — Ако се опитате да се върнете, няма да съм толкова милостив. Знаете, че Олд Шетърхенд си държи на думата.

— Олд Шетър... По дяволите, момчета, да се махаме!

Шестимата напуснаха „Стария Хъксли“ така, сякаш дяволът беше по петите им.

— Ето каква е ползата от доброто име, сър — каза ми прочутият уестман. — Тази измет няма и да си помисли да ни безпокои отново. Но, за всеки случай, нека се качим в стаята ти, където ще бъдем в безопасност.

Отиди на [58](#).

Всичко ставаше толкова бързо, че ми се стори твърде мудно тепърва да вадя револвер. Далеч по-надежден бе юмручният ми удар.

Събери оценките си за бързина, сила и удар с юмрук. Ако резултатът е по-голям от 10, отиди на [55](#). В противен случай отиди на [54](#).

Всичко ставаше толкова бързо, че ми се стори прекалено мудро тепърва да посягам за револвера. Далеч по-надежден бе ударът с крак.

Събери оценките си за бързина, сила и удар с крак. Ако резултатът е по-голям от 10, отиди на [57](#). В противен случай отиди на [56](#).

Преди пръстите на грубияна да докоснат оръжието, Олд Шетърхенд направи нещо, с което доказа, че носи името си напълно заслужено. Той се изправи бързо, замахна и с всичка сила стовари юмрука си в лицето на разбойника. Онзи се строполи тежко на земята, без да издаде звук.

В това време опитният уестман сграбчи карабината си и я насочи към останалите.

— Приберете си приятелчето и дим да ви няма — нареди им властно той. — Ако се опитате да се върнете тук, ще получите солидна порция олово. И за да не си правите излишни илюзии за отмъщение, знайте, че името ми е Олд Шетърхенд.

— Олд Шетър... По дяволите! Момчета, да се махаме по-бързо.

Двама от бандитите вдигнаха изпадналия в безсъзнание техен главатар и групата напусна в добро темпо странноприемницата.

— Ето каква е ползата от доброто име, сър — каза ми прочутият уестман. — Тази измет няма и да си помисли да ни безпокои отново. Но, за всеки случай, нека се качим в стаята ти, където ще сме в пълна безопасност.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [58](#).

Никак не е лесно да се справиш с петима въоръжени противници в тясно помещение, дори ако до теб е Олд Шетърхенд с легендарната карабина „Хенри“ в ръка.

Един куршум ме улучи в лявата ръка, близо до рамото и това ми попречи да стрелям точно. Все пак успях да изпразня барабана на оръжието си в човека, който ме бе улучил и той рухна мъртъв.

В същото време се чу гласът на карабината и още двама бандити нададоха предсмъртни викове. Но с това неприятелите не свършваха. Оцелелите двама избраха, по нещастно стечение на обстоятелствата, именно мен за своя мишена, а аз нямаше къде да се скрия от куршумите им. Усетих поне няколко да се впиват в тялото ми, като зъби на хищник. После дойде болката и всичко свърши.

Намали оценката си с 3 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на [44](#) и направи нов избор, но гледай да не сбъркаш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди [Епилог за победители](#).

51

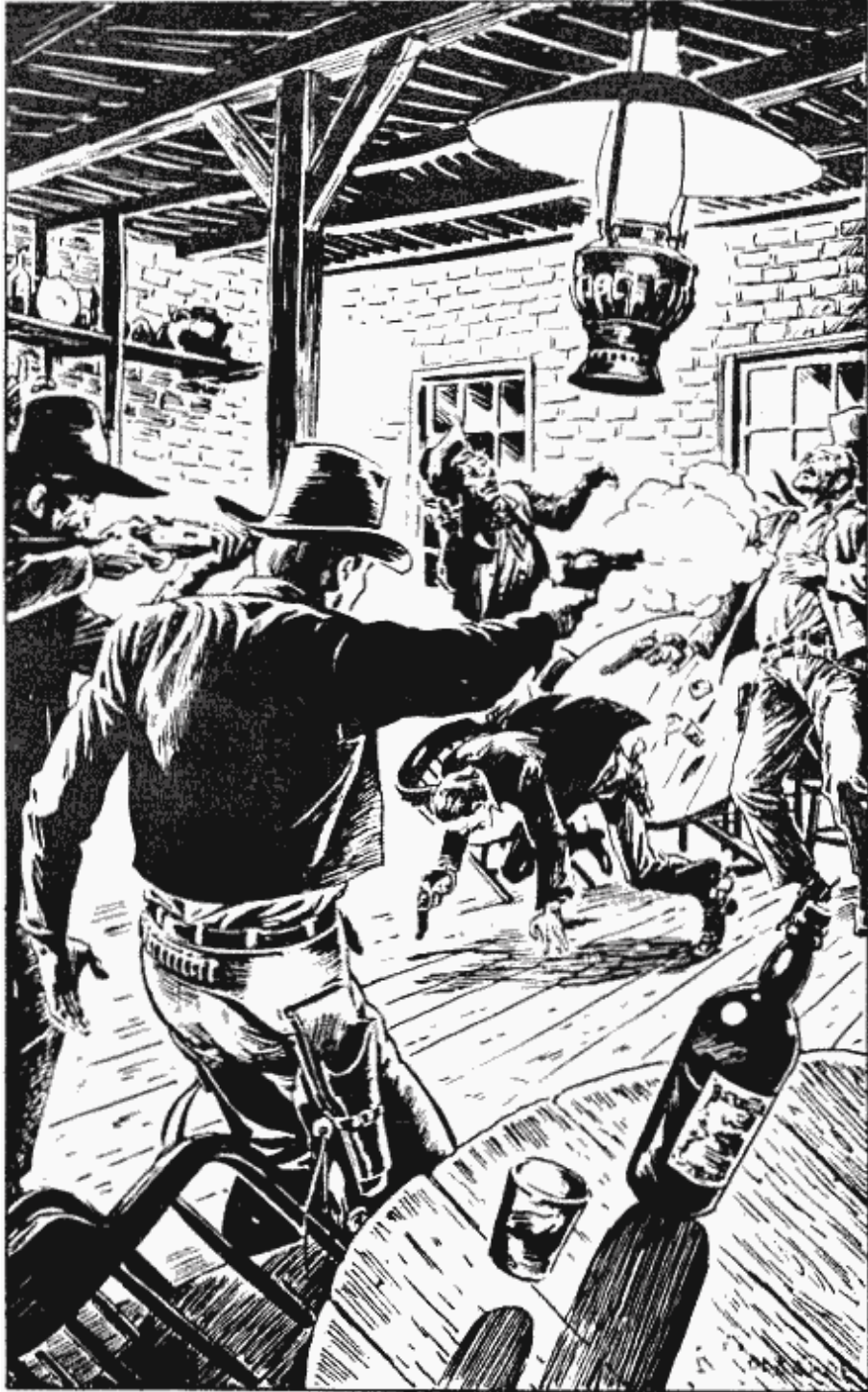
Никак не е лесно да се справиш с петима въоръжени противници в тясно помещение, дори и ако до теб е застанал Олд Шетърхенд с легендарната карабина „Хенри“ в ръка.

Чух гласът на карабината и двама от бандитите нададоха предсмъртни викове. Но останалите отвърнаха на огъня.

Виж [оценката си за стрелба с револвер](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [53](#). В противен случай отиди на [52](#).

Два от куршумите ме пернаха през лявото рамо и това отпрати куршумите ми твърде далеч от целта. Междувременно Олд Шетърхенд бе изстрелял още няколко куршума, улучвайки един от бандитите, и се бе прикрил зад една обърната маса. Опитах се да последвам примера му, защото беше ясно, че с тази рана няма да мога да стрелям и трябваше той сам да реши изхода от престрелката, но провидението пожела да бъда наказан за прибързаността си в началото на спречкването. Усетих как няколко куршума едновременно намират тялото ми, после всичко се завъртя пред очите ми и рухнах. Светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на [44](#) и направи нов избор, но гледай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Хвърлих се бързо към стената и това ми помогне да избегна куршумите на бандитите. Веднага след това отвърнах с четири бързи изстрела, по два за всеки човек. Олд Шетърхенд довърши последния с точен изстрел.

Всичко се разигра само за няколко секунди, а ето че имахме четири трупа.

— Добра работа, господа — обади се стопанинът на странноприемницата, който се бе скрил незнайно как и къде по време на престрелката. — Добра работа. Тези типове отдавна си просека смъртта и вие не трябва да се упреквате, че им помогнахте да я намерят. Знаем със сигурност, че са виновни за трагичната участ на два кервана пътници през Ляно Естакадо, а едва ли с това злите им дела свършват. Не се тревожете, аз ще се погрижа за труповете.

— Да се качим в твоята стая, сър — предложи Олд Шетърхенд. — Може би там разговорът ще тече по-спокойно.

Намали оценката си с 1 точка и отиди на [58](#).

За съжаление, бях подценил противника. Възможно е и обратното, да бях надценил собствените си способности. Както и да е, докато замахвах, тази твар се бе навела и ръката ми изсвистя напразно във въздуха над главата на бандита. В следващия момент той извади револвера си и натисна спусъка неколkokратно. Усетих как оловните парчета навлизат в тялото ми, разкъсвайки не един и два жизненоважни органа, след това дойде болката, световъртежа и всичко свърши.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето нещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на [44](#) и направи нов избор, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

С един удар, който конкурираше най-добрите изпълнения на Олд Шетърхенд, аз прострях бандита на пода. В това време прочутият уестман вече бе на крака с насочена към останалите карабина.

— Никой да не мърда! — извика властно той. — Всеки, който посегне към оръжието си, ще получи малка, но достатъчна порция олово. Има ли желаещи?

Никой от бандитите не пожела да си пробва късмета.

— Тогава се измитайте. Ако посмеете да се върнете с някакви надежди за реванш, ще си имате работа с мен, Олд Шетърхенд.

— Олд Шетърхенд! По дяволите! Момчета, да се махаме.

Двама от бандитите повдигнаха изпадналия в безсъзнание главатар и групичката напусна странноприемницата в шампионско темпо.

— Ето каква е ползата от доброто име, сър — намигна ми Поразяващата ръка. — На тези нехранимайковци и през ум няма да им мине да се върнат. Но нека за по-сигурно да се качим в твоята стая, където разговорът може би ще тече по-спокойно.

Отиди на 58.

За съжаление бях подценил противника. Възможно е и обратното — да бях надценил собствените си възможности. Както и да е, кракът ми мина на сантиметри от грубиянина, който предвидливо се бе дръпнал встрани. В същото време той успя да извади револвера си и да го насочи към мен.

— Сега ще си го получиш, глупако — изкрещя ми той и натисна спусъка неколкократно.

Усетих как оловните парчета се забиват в тялото ми, разкъсвайки не един и два жизненоважни органа, после дойде болката, световъртежа и всичко свърши.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на [44](#) и направи нов избор, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се в случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Грубиянът късно видя задаващата се опасност и не можа да я избегне. Кракът ми потъна в корема му и го изхвърли няколко метра назад.

В това време Олд Шетърхенд бе успял да се изправи и да насочи карабината си към останалите. Веднага го подкрепих, изваждайки револвера от кобура.

— Никой да не мърда — извика прочутият уестман. — Всеки, който посегне към оръжието си, ще получи малка, но достатъчна порция олово. Има ли желаещи?

Никой от бандитите не пожела да си пробва късмета.

— Тогава се измитайте. И ако някой от вас все пак реши да се върне с тайната надежда за реванш, нека знае, че Олд Шетърхенд няма навика да прощава по два пъти едни и същи грешки.

— Поразяващата ръка! По дяволите, да се махаме, момчета.

Групата бързо напусна странноприемницата.

— Ето каква е ползата от доброто име — намигна ми Олд Шетърхенд. — На тези нехранимайковци и през ум няма да им мине да се върнат. Но нека за по-сигурно да се качим в твоята стая, където разговорът може би ще тече по-спокойно.

Отиди на [58](#).

— Познавам те от скоро, но ми стана симпатичен — каза ми Олд Шетърхенд. — Ето защо ще ти оставя револвера като знак за приятелството ми. Не проумявам как си оцелял досега без оръжие. Вярно е, че Сент Луис не е Дивия запад, но съвсем не е върха на цивилизацията, както показва и днешната случка.

Явно беше, че Олд Шетърхенд е любопитен да научи нещо повече за мен, така че трябваше да реша каква част от истината да му кажа.

Прецени сам.

— *ще му кажеш, че си тръгнал към сиуксите — отиди на [59](#).*

— *ще премълчиш целта си — отиди на [60](#).*

— Всичко стана много бързо — запознах да обяснявам аз. — Чувал ли си за полковник Картър?

— Само неясни оплаквания от страна на сиуксите, че бил прекалено жесток и несправедлив. Но може и да не е вярно.

— Вярно е. Този човек е луд. Поставил си е за цел да избие индианците до крак. Трябва да го спра.

— Бих ти помогнал, но имам неотложна работа — Винету е станал жертва на подло предателство и трябва първо да му помогна. Все пак ще ти дам някои съвети, в случай че наистина си решил да се бориш срещу толкова могъщ враг, какъвто е един полковник от армията на Съединените щати. Няма да намериш съмишленици сред белите, затова трябва да се обърнеш към индианците. Команчите и кайовите нямат нито числеността, нито организацията да направят нещо. Ето защо единственият ти шанс са сиуксите.

— Точно така бях решил да постъпя.

— Но има един проблем — сиуксите трудно ще те допуснат да воюваш за тях. Много по-вероятно е да се нахвърлят върху ти, веднага щом те видят. Изобщо няма да ти дадат време да обясниш, че си техен приятел и им мислиш доброто. Моят съвет е да не правиш опити да се прикриваш, а да се предадеш на първия техен отряд, който видиш. Сигурно ще те заведат в селото си и ще трябва да се биеш за живота си, но при победа имаш шанс да станеш един от тях и постепенно да направиш така, че да се вслушват в думите ти.

Разговорът ни продължи до късно вечерта. После Олд Шетърхенд пое към Йелоустоун, където трябваше да открие и освободи своя кръвен брат, а аз легнах да спя.

*Запиши в дневника, в таблица „Оръжия“, че притежаваш един револвер с оценка 4. След това отиди на **61**.*

— Съжалявам, но не мога да ти разкрия нищо за целта на пътуването ми.

— Добре — вдигна рамене той. — Това е по-честно, отколкото да ми разкажеш някоя измислена история.

Късно вечерта Олд Шетърхенд пое към Йелоустоун, където каза, че го чакала важна работа, а аз легнах да спя.

*Запиши в дневника, в таблица „Оръжия“, че притежаваш един револвер с оценка 4. След това отиди на **61**.*

Началото на нощта беше трудно за мен, свикналия да спи на абсолютна тишина. Вярно е, че постепенно трафикът на конници и каруци намаля, но все се намираше по някой луд, който да профучи, точно когато започвах да задрямвам. И тъкмо бях решил, че е крайно време да заспя, независимо от трудностите, когато отчаян вик за помощ разцепи нощта и ме накара да скоча на крака и да погледна през прозореца. Ясно беше, че викът е дошъл от къщата точно срещу странноприемницата. На светлината на прозореца видях две борещи се фигури. Каквото и да ставаше там, нямах право да стоя безучастен. Цяло щастие беше, че Олд Шетърхенд ми остави револвера си.

Как ще постъпиш?

— *ще останеш на прозореца, опитвайки се да помогнеш оттам*
— *отиди на 62.*

— *ще хукнеш по стълбите — отиди на 71.*

Стори ми се неразумно да хукна по стълбите, затова реших да изчакам на прозореца с оръжие в ръка. Оказа се, че съм постъпил правилно — само минута след вика от вратата излезе едра фигура, която стискаше нож в ръката си. На оскъдната светлина ми се стори, че от острието капеше кръв.

Какво ще направиш?

— ще стреляш по фигурата — отиди на [63](#).

— ще го оставиш да изчезне — отиди на [64](#).

Това явно бе престъпник. Не можех да го оставя да си отиде просто така. Вдигнах револвера и стрелях по него няколко пъти.

Виж [оценката си за стрелба с револвер](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [66](#). В противен случай отиди на [65](#).

Не можех да застрелям човек, за когото не бях сигурен, че е виновен, затова оставих непознатия да потъне в мрака. Малко по-късно пристигна шерифът, огледа местопрестъплението и започна разследване. Оставих го да си върши работата и най-сетне заспах.

На сутринта собственикът на странноприемницата ми върна три долара.

— Снощи вие ме отървахте от онези грубияни, сър. Моля ви, приемете това в знак на благодарност.

Разбира се, нямах нищо против.

*Запомни, че имаш три долара и отиди на **81**.*

Може би беше прекалено тъмно, или пък аз не бях кой знае какъв стрелец, но куршумите ми не улучиха целта. Едрата фигура бързо се изгуби в мрака.

Скоро пристигна местният шериф, разпита ме подробно, изпръхтя недоволено, когато му обясних, че знам твърде малко за нападателя, и започна да търси улики. Оставих го да си върши работата и отидох да спя.

На сутринта собственикът на странноприемницата ми върна три долара.

— Снощи вие ме отървахте от онези грубияни, сър. Моля ви, приемете това в знак на благодарност.

Разбира се, нямах нищо против.

*Запомни, че имаш три долара и отиди на **81**.*

Разстоянието беше поне десет метра, а светлината — повече от оскъдна, но това не помогна на убиеца. Още с първия изстрел го улучих в рамото, а следващите два попаднаха в гръдния кош. Той замря на едно място, после направи странен пирует и рухна мъртъв.

Бързо напуснах стаята и излязох от хотела, за да разгледам жертвата си. Едва бях приближил, когато пристигна местният шериф.

— Какво става тук, по дяволите? Я си вдигни ръцете и гледай да не правиш излишни движения!

Тази рязка заповед се отнасяше за мен и, тъй като по тези краища хората първо стреляха, а после си задаваха въпроса дали са в правото си да го правят, веднага се подчиних.

За щастие, показа се собственикът на странноприемницата, който бил наблюдавал скришом цялата случка и обясни на шерифа как стоят нещата.

— Извинявам се, сър, но човек трябва да е преди всичко предпазлив — извини ми се защитникът на закона. — Ти си убил този човек, а той е престъпник, следователно си имал право да го застреляш. По закон всичко, което той притежава, е твое. Разбира се, кожената кесия със златни монети, която е принадлежала на жертвата, ще бъде предадена на близките му, но ти имаш право върху всичко останало. Можеш да го пребъркаш.

Отвращаваше ме мисълта да взема нещо от човек, когото съм убил, но от друга страна престъпникът имаше оръжия, а точно те ми бяха особено необходими сега.

Сам избери — 67, 68 или 69.

Убиецът не носеше нищо, което би могло да ми свърши работа, освен револвер и нож. За щастие, скоро намериха коня му, а заедно с него едно ласо и двадесет и пет долара в брой. И всичко това стана мое.

Оставих коня на грижите на стария Хъксли и отидох да спя. До сутринта нищо повече не смути съня ми.

Запиши в дневника, в таблица „[Оръжия](#)“, че си придобил револвер с оценка 3, нож с оценка 4, ласо с оценка 3 и кон с оценка 2. Освен това и 25 долара. После отиди на [70](#).

Убиецът не носеше нищо, което би могло да ми свърши работа, освен револвер и нож. За щастие, скоро намериха коня му, а на седлото му висеше кесия с двадесет долара в чисто нови банкноти. Всичко това стана мое.

Оставих коня на грижите на стария Хъксли и отидох да спя. До сутринта нищо повече не смути съня ми.

Запиши в дневника, в таблица „Оръжия“, че си придобил един револвер с оценка 4, един нож с оценка 4 и кон с оценка 2. Освен това и 20 долара. После отиди на 70.

Единственото, което можеше да ми влезе в работа от вещите на убиеца, бяха оръжията му — нож и револвер. Скоро откриха и коня му, а на седлото висеше кесия с петнадесет долара в чисто нови банкноти. Всичко това стана мое.

Оставих коня на грижите на стария Хъксли и отидох да спя. До сутринта нищо повече не смути съня ми.

Запиши в дневника, в таблица „Оръжия“, че си придобил револвер с оценка 3, нож с оценка 3 и кон с оценка 3. Освен това и 15 долара. После отиди на 70.

На сутринта Хъксли изведе от обора коня ми и ми бутна в ръцете три долара.

— Вчера двамата с Олд Шетърхенд ме отървахте от онази банда грубияни, затова се чувствам длъжен да ви направя отстъпка в цената — каза ми той. — Моля ви, приемете тези пари в знак на благодарност.

Разбира се, нямах нищо против.

Запиши в дневника, че си придобил три долара. След това виж кодовите си думи. Ако си записал кодова дума „благодарност“, отиди на [77](#). В противен случай отиди на [81](#).

Без да губя време, грабнах оръжието и хукнах по стълбите. Излизайки на улицата, отново видях сенките на двамата борещи се. Нападателят бе вдигнал високо ръката, в която стискаше нож, а жертвата се опитваше да задържи удара. Несъмнено изходът от схватката щеше да бъде в полза на нападателя, всичко бе въпрос на време.

Трябваше да преценя как да постъпя. Може би да стрелям веднага по сенките, надявайки се на точния си мерник? Или да изтичам още няколко метра и да влятя с ритник в къщата и едва тогава да стрелям? Вторият вариант беше по-сигурен, но дали малката загуба на време нямаше да се окаже фатална за жертвата?

Как ще постъпиш?

— стреляш веднага — отиди на [72](#).

— влизаш в къщата — отиди на [76](#).

Нямаше място за колебание — вдигнах револвера, прицелих се и натиснах спусъка.

Виж [оценката си за стрелба с револвер](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [73](#). В противен случай избери сам — [7](#) или [75](#).

Едва вторият изстрел успя да поразии целта. Нападателят извика и се хвана за китката, а болката го накара да разтвори пръсти и да пусне ножа.

С красив скок връхлетях през прозореца, пръснах стъклото на стотици малки парченца, направих грациозно предно кълбо и се озовах лице в лице с него. Не беше загубил самообладание. Здравата ръка вече беше легнала на дръжката на револвера, чието дуло само след няколко секунди щеше да се насочи към мен. Стрелях още два пъти, но вече в гърдите.

Нападателят се строполи мъртъв на пода. Жертвата се отпусна бавно на плетения стол до масата.

— Няма думи, които биха могли да изразят благодарността ми към вас, сър — каза той. — Казвам се Кели и по професия съм оръжеен майстор.

В това време пристигна и шерифа. След като научи всички подробности, той ми съобщи:

— Убил си един престъпник, сър. Разбира се, не носиш никаква отговорност за това. Дори напротив, всичко, което намериш в него е твое — пари, оръжия и други вещи.

Не ми беше никак приятно да вземам нещата на човек, когото съм убил собственоръчно, но от друга страна той имаше оръжия, а точно те ми бяха особено необходими.

— Сър — каза ми Кели, преди да започна да пребърквам нападателя му, — бих искал утре да се отбиеш при мен. Ще ти приготвя малка изненада. Обещавах ли?

На драго сърце се съгласих.

Запиши в дневника кодова дума „благодарност“. След това избери сам — 67, 68 или 69.

Не можех да се похваля с някакви особени умения в стрелковото изкуство, още повече че не бях свикнал с този револвер. Ето защо се налагаше да разчитам преди всичко на късмета си.

Отиди на [73](#).

Изстрелите ми разтрошиха стъклото, но не успяха да улучат нападателя. Предупреден за новия враг, той рязко отблъсна жертвата от себе си, захвърли ножа и с рязко движение измъкна от колана на кръста си някакъв предмет.

В това време аз пуснах още три куршума без никакъв ефект.

Нападателят бе извадил револвера си. От дулото му излезе жълто-кафяв пламък и нещо ме блъсна в гърдите. Усетих как вълнената ми риза бързо се напоява с гъста течност.

Кръв!

— Умри, глупако! — изкрещя ми нападателят, който междуременно бе застанал на прозореца и се бе прицелил в мен. Изстрелях няколко изстрела, които ме отхвърлиха назад. Паднах на земята и всичко свърши.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето нещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [61](#) и направи нов избор, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди [Епилог за победители](#).

Имаше прекалено много рискове в една прибързана стрелба. Шансът да улуча бе не повече от петдесет процента, а несполучливите изстрели щяха да предупредят нападателя за присъствието ми. Затова предпочетох втория вариант.

С бързи скокове стигнах до вратата и връхлетях върху нея с десния си крак. Тя се разхвърча на трески. Озовах се в стаята.

Двамата борещи се застинаха от изненада. Без да губя време, насочих револвера си към нападателя и стрелях два пъти в гърдите му. Той се строполи мъртъв на пода. Жертвата се отпусна безпомощно в плетения стол до масата.

— Няма думи, които биха могли да изразят благодарността ми към вас, сър — каза той. — Казвам се Кели и по професия съм оръжеен майстор.

В това време пристигна местният шериф. След като научи всички подробности, той ми съобщи:

— Убил си един престъпник, сър. Разбира се, не носиш никаква отговорност за това. Дори напротив — всичко, което намериш в него, е твое — пари, оръжие и други вещи.

Не ми беше никак приятно да вземам нещата на човек, когото съм убил собственооръчно, но от друга страна той имаше оръжия, а тъкмо те ми бяха особено необходими.

— Сър — каза ми Кели, преди да се заема с претърсването на нападателя му, — бих искал да се отбиеш утре при мен. Ще ти приготвя малка изненада. Обещавах ли?

На драго сърце се съгласих.

Запиши в дневника кодова дума „благодарност“. След това избери сам — 67, 68 или 69.

Разбира се, не бях забравил любезната покана на оръжейния майстор. Отбих се в къщата му.

— Ето те и теб, сър — зарадва се той. — Вече мислех, че няма да дойдеш.

— Обичам да спя до късно — оправдах се. — Все още нямам навиците на уестман, макар и да се готвя да навляза в Дивия запад.

— Дяволски опасно хрумване, мен ако питаш. Прериите и препускащите из тях червенокожи не са за всеки. Виждам, че си новак в Запада. Та ти дори нямаш добра пушка.

— Смятам да си намеря нещо подходящо, веднага щом ми се отдаде изгоден случай — отговорих му. — За нещастие, не съм много богат.

— Е, тогава имаш страхотен късмет, че ми спаси живота. Я виж какво съм ти приготвил!

Той бръкна в някакво чекмедже под бюрото си и извади оттам чисто нова, лъскава карабина.

— Произвел съм само една досега — каза ми Кели. — Не може да се сравнява с изобретението на онзи стар хитрец Хенри, но си я бива — пълнителят ѝ съдържа пет патрона, което е далеч по-добре от двуцевките, нали?

Нямаше две мнения по този въпрос.

— Вземи я, сър, тя е твоя.

Поех с изненада ценния подарък. Тази карабина беше страхотно оръжие, което значително щеше да облекчи задачата ми. Благодарих сърдечно на добрия майстор.

— Това съвсем не е всичко, сър — прекъсна ме той. — Твърде малко за спасен човешки живот. Приеми и тази скромна сума, която ще ти позволи да се екипираш като истински уестман.

Кели ми подаде дебела пачка банкноти. Понечих да му откажа, но той яростно ми я натика в ръцете.

— Не се противи, сър. Макар и да живея скромно, аз съм богат човек. Господ не пожела да ме дари с потомство и затова няма на кого да оставя парите си, когато умра, а това време приближава. Вчера

например бях доста близо до смъртта. Тези двеста долара не са кой знае каква сума за мен, а на теб ще ти свършат добра работа.

Разделих се сърдечно с добрия оръжеен майстор и поех към търговската част на града, за да попълня въоръжението си.

*Отбележи в дневника, че си придобил карабина с оценка 5 и 200 долара. Ако си доволен от коня, който взе от нападения на оръжейния майстор и не се нуждаеш от по-добър, отиди на **80**. Ако решиш все пак да разгледаш пазара на коне и да се ориентираш в цените, отиди на **79**. В случай, че решиш да продадеш сегашната си кранта и да купиш по-добър кон с парите на Кели, отиди на **78**.*

Конският пазар в Сент Луис можеше да се похвали с разнообразие на предлаганите животни. Тук купувачът можеше да намери както първокласни жребци, отстъпващи единствено на мустангите на някои от индианските вождове, така и очевидни кранти.

Бързах да се отърва от крантата, затова трябваше да се задоволя с цена, която беше почти на половина по-ниска от тази, на която продаваха търговците, но трябваше да се примиря с това. За половин час намерих купувач на животното и започнах да търся добър кон.

Виж [оценката на коня](#), когото продаде. Ако е била 2, отбележи в дневника, че си получил за него 60 долара. Ако е била 3, запиши, че си получил 75 долара. След това отиди на [79](#).

За малко повече от час обиколих всички търговци и внимателно огледах стоката им. Не можах да видя нищо, което би могло да се сравнява с Илчи на Винету или Хататитла на Олд Шетърхенд, но определено имаше добри животни. Разбира се, и цената им беше солена.

Най-добрите коне вървяха по сто и осемдесет долара, а после цената падаше заедно с качествата — сто и петдесет, сто и двадесет и дори сто долара. С мисълта, че ми предстои и посещение в оръжеен магазин, избрах едно животно, броих на търговеца исканата сума и се качих на седлото.

*Сам избери какъв кон ще купиш. Ето тарифата: за оценка 5 — 180 долара, за оценка 4 — 150 долара, за оценка 3 — 120 долара, за оценка 2 — 100 долара (Ако все още не си продал крантата на нападателя на Кели и искаш да го направиш, за да купиш по-добър кон, отиди на **78**. Ако прецениш, че е по-добре да си спестиш парите и да не купуваш нов кон, а да запазиш стария, отиди на **80**). След като запишеш оценката на коня си в дневника, в таблица „**Оръжия**“ и отбележиш колко пари си дал за него, отиди на **80**.*

Веднага щом въпросът с коня се проясни, аз се отправих към най-близкия оръжеен магазин, защото все още ми липсваха много неща от арсенала на истинския уестман.

Отиди на [82](#).

Много от нещата, необходими на истинския уестман, липсваха в моя арсенал. Затова първата ми работа тази сутрин бе да се отправя към най-близкия оръжеен магазин, откъдето бих могъл да си набавя най-необходимите оръжия. Разбира се, само ако имах пари да ги платя.

Отиди на [82](#).

В покрайнините на цивилизацията често не важат законите, които са валидни в по-централните райони. Например, тук, в Сент Луис, търговците бяха склонни да правят по-често размени — вземаха от купувача някое старо оръжие и му продаваха новото на по-ниска цена. Разбира се, печалбата бе изцяло за тях, но и купувачите имаха изгода, защото лесно можеха да се отърват от излишните оръжия, макар и на по-ниска цена.

— Сър, може би имате някое излишно оръжие, което бихте искали да замените с по-добро? — запита ме търговецът, веднага щом пристъпих прага на магазина му.

Ако имаш оръжия, взети от бандита, и искаш да ги продадеш, търговецът ще ти ги купи с радост. Просто си отбележи в дневника, че си ги продал. Ето и цената: револвер с оценка 3 — 7 долара, револвер с оценка 4 — 10 долара, нож с оценка 3 — 2 долара, нож с оценка 4 — 4 долара, ласо — 2 долара.

*Ако решиш да продадеш нещо, отиди на **83**. В противен случай отиди на **84**.*

— Да, май имам нещо за продан.

— Нека погледна, сър.

Бързо се споразумяхме за цената и доларите ми станаха малко повече.

Отиди на [85](#).

— Не, нямам излишно оръжие — казах му. — Но имам доста пропуски в арсенала си и се надявам да ги попълня.

— На вашите услуги — усмихна ми се търговецът.

Отиди на [85](#).

Започнах с пушките.

— Имам почти всичко — каза търговецът. — Дори мечкоубийци, с които всеки ловец би могъл да се изправи срещу мечката гризли. Има скъпи пушки и такива, които са на по-ниски цени, но и стрелбата им не е безпогрешна. Виждаш, че съм доста откровен с теб, сър.

*Ето и цените: пушка с оценка 4 — 20 долара, пушка с оценка 2 — 12 долара, мечкоубиец с оценка 5 — 20 долара, мечкоубиец с оценка 3 — 15 долара. Ако купиш нещо, отбележи разхода и запиши оценката на закупеното оръжие в дневника. След това отиди на **86**.*

После дойде ред и на револверите. По принцип, тези оръжия се използват за близък бой, защото на далечни разстояния стрелбата им е неточна и тогава влизат в действие пушките. Но за бой лице в лице с противник револверът е отличното оръжие. В оръжейния магазин имаше добър избор.

Ето и цените: револвер с оценка 5 — 15 долара, револвер с оценка 4 — 12 долара, револвер с оценка 3 — 9 долара, револвер с оценка 2 — 6 долара. Ако купиш нещо, отбележи разхода и запиши оценката на закупеното оръжие в дневника. След това отиди на [87](#).

След прегледа на огнестрелните оръжия, вниманието ми се насочи към ножовете и ласата. Ножът е оръжие, което всеки отпавил се към Дивия запад трябва да притежава, ако не иска да изглежда пълен глупак. В ръкопашен бой ножът е много полезен, но може да се използва и в други случаи. Как например ловецът би могъл да се докопа до бутите на току-що убит бизон, ако няма под ръка нож?

Ласото също е ценен помощник на уестмана. Освен че с него може да заловиш противник, без да стреляш по него, то може да послужи и за улавяне на див мустанг, а в прерията не са рядкост случаите, когато уестманът остава без кон и трябва да си намери нов, без да отскача до пазара в Сент Луис.

Ето и цените: нож с оценка 5 — 5 долара, нож с оценка 3 — 3 долара, нож с оценка 2 — 2 долара, ласо с оценка 4 — 5 долара, ласо с оценка 3 — 3 долара. Ако купиш нещо, отбележи разхода и запиши оценката на закупеното оръжие в дневника.

*Ако все още нямаш кон, отиди на **88**. В случай, че си успял да решиш този въпрос, отиди на **89**.*

Какво е уестманът без кон? Кръгла нула. Пешеходците изобщо не се котираха в Дивия запад, затова трябваше да си намеря нещо за яздене.

За щастие, късметът бе на моя страна. Случайно станах свидетел на разправия между клиент и търговец на тържището за коне.

— Казвам ти, сър, това е първокласен обир — твърдеше купувачът. — Продаваш ми животно, което едва ли би могло да измине и пет крачки, без да се задъха от умора, а ми искаш за него цели петдесет долара.

В отговор търговецът се метна на коня, обиколи два пъти тържището и скочи пред купувача.

— Погледни го! Нима е задъхан този жребец?

— Нямах предвид толкова малко разстояние — настоя онзи. — Оставаше и да се задъха от някакви си стотина метра в умерен ход.

— Ти си невъзможен — избухна търговецът. — По дяволите, никога няма да ти продам този кон, дори и за сто долара. И знаеш ли защо? Защото ще го подаря на някого. Хей, сър — подвикна ми той, — случайно да имаш нужда от кон?

Животното наистина не беше гордост за своя вид, но нали на подарен кон зъбите не се гледат.

— Случайно имам — отвърнах.

— Е, тогава си късметлия — каза ми той. — Вземи този кон и го язди със здраве. Не ти искам нито цент.

Яхнах коня, благодарих сърдечно на търговеца и побързах да се отдалеча, защото ме беше страх, че след време ще се успокои и ще размисли.

И така, екипиран според възможностите си, аз напуснах Сент Луис и се отправих към ловните полета на сиуксите, с надеждата някак да се споразумея с червенокожите, преди да получа някоя стрела от тях. Бях благодарен на Спарки за идеята да ми бъде инсталиран транслатор, защото иначе изобщо нямаше да имам шанс да се разбера със сиуксите. Интересно, дали Картър знаеше, че притежавам ценния уред? Едва ли,

иначе нямаше да е толкова уверен в победата си. Значи все пак и аз имах някакво предимство — изненадата.

Запиши в дневника, че оценката на коня е 1. След това отиди на 90.

След посещението си в магазина за оръжие, вече нямах работа в Сент Луис. Разбира се, ако имах повече време, щях да намеря пари и да се въоръжа далеч по-добре, но срокът, поставен от Картър, не търпеше отлагане.

И така, екипиран според възможностите си, аз напуснах Сент Луис и се отправих към ловните полета на сиуксите, с надеждата някак да се разбере с червенокожите, преди да получа някоя стрела от тях. Бях благодарен на Спарки за идеята да ми бъде инсталиран транслатор, защото иначе изобщо нямаше да имам шанс да се разбере със сиуксите. Интересно, дали Картър знаеше, че притежавам ценния уред? Едва ли, иначе нямаше да е толкова уверен в победата си. Значи все пак и аз имах някакво предимство — изненадата.

Отиди на [90](#).

Бях яздил не повече от два часа в спокойно темпо, когато съзрях в далечината войнишки палатки. Нямах нищо необичайно в това военна част да отседне на десетина мили от Сент Луис, но все пак реших да проверя каква е работата. Нямах причини да страня от белите, затова препуснах към лагера.

Бяха между тридесет и шестдесет човека, но не можех да определя по-точно, защото много от войниците бяха в палатките и трябваше да съдя за броя им по конете.

Някои от животните явно бяха товарни, това мое впечатление се потвърждаваше и от струпаните до една палатка дървени сандъци, двадесет на брой.

— Нима сте сам, сър? — вдигна ръка за поздрав постовият. — Не изглеждате чак толкова силен, че да се оправите с ордите на сиуксите, а сте се запътили право през техните ловни полета.

Преди да отговоря, отнякъде изникна човек с по-висок чин, по всяка вероятност лейтенант, и ме изгледа предизвикателно.

— Имате ли някаква работа с нас, сър? — попита ме той.

Признах си, че просто минавам покрай лагера.

Тогава не се задържайте много наоколо — посъветва ме недружелюбно той. — Не обичаме цивилните да се месят в работата ни. — И без да ми предостави право на отговор, лейтенантът препусна към някаква своя цел.

— Опак човек — смигна ми скришом постовият. — Добре ще е да се вслушаш в съвета му, сър. Понякога става необуздан.

Войникът имаше право, но не ми се искаше да си тръгна, без да съм научил нищо. Разбира се, трябваше да побързам с въпросите.

Сега помисли внимателно. Ако ти се струва, че отгатваш какви са намеренията на военния отряд и решиш да си спестиш този въпрос, отиди на [91](#). В случай, че това е първият ти въпрос, отиди на [92](#).

*Сега ще проверя дали не си решил да хитруваш, научавайки
gratis полезна информация. Каква според теб е целта на отряда?
Дали се е запътил нанякъде или ще лагерува дълго на това място? И
ако има скорошна цел, каква е тя?*

*— ловните полета на команчите — отиди на **93**.*

*— ловните полета на кайовите — отиди на **95**.*

*— ловните полета на сиуксите — отиди на **97**.*

*— форт Картър — отиди на **99**.*

*— няма да потеглят скоро, поне до десетина дни — отиди на
101.*

— Какво правите толкова близо до Сент Луис? — подхвърлих уж небрежно аз. — Нямах ли да е по-добре да бъдете разквартирувани в самия град?

— Тук сме само временно.

— А после?

— Към форт Картър, разбира се. Няма друга цел в околността. Разбирам надеждата ти, но лейтенантът едва ли ще се съгласи да пътуваш с нас. Сам видя — той не се погажда с цивилните. Още по-лошо става, когато те са прерийни ловци, на какъвто ми приличаш. Тях направо ненавижда.

Има много въпроси, които си заслужава да бъдат зададени, но едва ли ще имаш време за всичките, затова прецени кой ти се струва важен и кой не. На първо време си избери един:

— от колко човека се състои отрядът — отиди на [94](#).

— какво носят в сандъците — отиди на [96](#).

— кога тръгват за форт Картър — отиди на [98](#).

— откъде ще минат — отиди на [100](#).

— ще тръгва ли скоро и друг отряд към форт Картър — отиди на [102](#).

Е, тук си на погрешен път. Какво ще прави един малоброен отряд в ловните полета на свирепите команчи? Оказа се, че ти само налучкваш верния отговор. За съжаление — само твое, разбира се — не позна и сега ще бъдеш наказан — намали оценката си с 2 точки.

*Ако решиш да продължиш с налучкването, отиди на **91** и направи нов опит. Ако прецениш, че не бива да рискуваш още едно наказание за погрешно налучкване и се прежалиш да попиташ постовия за целта на отряда, отиди на **92**.*

— Не сте малък отряд — подхвърлих уж небрежно аз. — Сигурно имате петдесетина души, а това означава, че можете да не се боите от индианците.

— Дори сме малко повече, сър — отвърна ми той. — Ако червенокожите направят грешката да ни нападнат, шестдесет пушки ще сеят смърт сред тях. Трябва да са поне двеста души, за да ни стреснат, а те рядко се събират в толкова големи групи.

Това ми стигаше — отряд от шестдесет човека се бе отправил към форт Картър.

Запиши в дневника контролна дума „брой“ и отиди на [103](#).

Може би си си мислил, че лесно ще отгатнеш целта на отряда, но сега ще се убедиш, че си сгрешил. Какво ще прави един малоброен отряд в ловните полета на свирепите кайови? Твоят несполучлив опит за налучкване ще бъде наказан моментално — намали оценката си с 2 точки.

*Ако решиш да продължиш с налучкването, отиди на **91** и направи нов опит. Ако прецениш, че не бива да рискуваш още едно наказание за погрешно налучкване и се прежалиш да попиташ постовия за целта на отряда, отиди на **92**.*

— Доколкото виждам, придвижването ви няма да е толкова лесно.

— Защо? — не ме разбра постовият.

Посочих му натрупаните сандъци.

— Нали не са пълни със слама? Изглеждат ми тежки.

— Няма начин да не са тежки. Металът тежи.

В мен проблесна надежда — да не би да носеха оръжие? Шансовете ми за борба срещу Картър щяха да се повишат значително, ако някак си успеех да сложа ръка на тези сандъци. Но първо трябваше да съм сигурен за съдържанието им.

— Искаш да кажеш, че вътре има пушки?

— Не само пушки, а и мунции за тях — барут, куршуми. Цели сто парчета. Всъщност, сега лагеруваме тук точно заради тези сандъци — чакаме няколко каруци, в които да ги натоварим. Досега ги придвижвахме с коне, но се оказа мудна работа и лейтенантът реши да прати няколко човека за каруци.

Наученото беше повече от радостно. Сто пушки! Господи, ако успееш да въоръжа индианците с тях, горко му на Картър.

*Запиши в дневника контролна дума „оръжие“ и отиди на **103**.*

Какво те накара да решиш, че ще е толкова лесно да отгатнеш целта на отряда? Замисли ли се какво ще прави толкова малобройна военна част в ловните полета на свирепите сиукси, същите, които са разбили далеч по-мощния генерал Къстър? Твоят неуспешен опит за налучкване ще бъде наказан моментално — намали оценката си с 2 точки.

*Ако решиш да продължиш с налучкването, отиди на **91** и направи нов опит. Ако прецениш, че не бива да рискуваш още едно наказание за погрешно налучкване и се прежалиш да попиташ постовия за целта на отряда, отиди на **92**.*

— Кога смятате да тръгнете към форта? — попитах постовия. — Сигурно няма да е по-късно от няколко дни.

— Зависи. Защо питаш?

— Мислех си, че щом лейтенантът не ме иска сред вас, може би ще мога да яздя малко зад отряда и така пак ще съм в безопасност.

Този отговор притъпи подозрителността му.

— Хитра лисица си ти, сър — усмихна се постовият. — Наистина, едва ли ще има пречка да ни следваш от разстояние. По план трябва да тръгнем след четири дни, ако нещо не се обърка.

— О, твърде късно — направих разочарована физиономия аз. — Значи все пак трябва да рискувам.

— Твоя работа, сър. Аз не бих постъпил така, но ти си знаеш. По-добре е да се забавиш ден-два, отколкото да подариш скалпа си на червенокожите, разхождайки се сам в териториите им.

— Прав си, но въпреки това трябва да тръгна преди вас.

Научих нещо, което щеше да ми е от полза, ако успея да организирам индианците срещу Картър. Знаех кога да чакам отряда.

*Запиши в дневника контролна дума „време“ и отиди на **103**.*

— Вие сигурно отивате към форт Картър? — предположих аз.

— Точно така, сър — отвърна ми постовият. — Прекалено малко сме за наказателна експедиция срещу червенокожите, а в района няма друг форт. А, разбирам, иска ти се да пътуваш с нас.

— Да. Прерията е прекалено опасно място за самотен ловец, а чувам, че индианците са се раздвижили.

— Те винаги щъкат насам-натам, сър. Трябва да си готов за срещи с тях. — Той се почеса замислено. — Не разчитай на компанията ни. Сам виждаш, лейтенантът не те хареса. По принцип той не понася цивилните, а положението става още по-лошо, когато става дума за прерийни ловци.

Повдигнах тъжно рамене — какво да се прави, такъв ми бил късметът. Разбира се, нямах никакво намерение да пътувам с тях, но сега вече знаех със сигурност целта на отряда.

Има много въпроси, които си заслужава да бъдат зададени, но едва ли ще имаш време за всичките. Затова прецени кои ти се струват важни и кои не. На първо време си избери един:

— от колко човека се състои отрядът — отиди на [94](#).

— какво носят в сандъците — отиди на [96](#).

— кога тръгват за форт Картър — отиди на [98](#).

— откъде ще минат — отиди на [100](#).

— ще тръгва ли скоро и друг отряд към форт Картър — отиди на [102](#).

— По кой път ще минете за форт Картър? — попитах го аз.

— Слушай, сър — изгледа ме подозрително той, — това не е информация, която може да се дава на всеки. Защо ме питаш?

— Защото не познавам толкова добре района. Пътят, по който ще минете, сигурно е най-безопасния, затова бих искал и аз да вървя по него.

— Да, прав си. Всъщност, няма много възможности за избор, защото пътят е един — през Червения каньон.

Това бе напълно достатъчно — вече знаех къде бих могъл да причакам отряда, ако успеех да организирам сиуксите за борба срещу Картър.

Запиши в дневника контролна дума „засада“ и отиди на [103](#).

Е, опита се да хитруваш, но не успя. Какъв е смисълът цяла военна част да бивакува дълго само на десетина мили от Сент Луис? Не е ли много по-логично това да е кратковременен лагер? Все пак имаше някаква полза от това налучкване — разбра, че отрядът скоро ще тръгне нанякъде. Остава да познаеш накъде.

Разбира се, погрешното ти предположение ще бъде наказано моментално — намали оценката си с 2 точки.

*Ако решиш да продължиш с налучкването, отиди на **91** и направи нов опит. Ако прецениш, че не бива да рискуваш още едно наказание за погрешно налучкване и се прежалиш да попиташ постовия за целта на отряда, отиди на **92**.*

— Може би вашият отряд няма да е единственият, който тръгва скоро към форт Картър?

— Позна. Има още един отряд, който ще бъде по-голям и ще тръгне след десетина дни.

— Защо трябва да се струпват толкова големи сили във форта? Да не би да се готви нещо срещу индианците?

— Бих се учудил, ако не е това причината. Напоследък червенокожите надигнаха глави, сигурно полковник Картър е решил да ги посплаши.

— Тогава този отряд сигурно няма да бъде обременен с товар.

— Готов съм да се обзаложа, че ще е така. Чух лейтенанта да казва, че ние ще останем във форта като гарнизон, а другите ще хукнат след червенокожите.

И така, Картър концентрираше големи сили във форта. Трябваше на всяка цена да попреча на двата отряда да достигнат целта си, но не можех да направя нищо без помощта на сиуксите.

Запиши в дневника контролна дума „изненада“ и отиди на [103](#).

Брой внимателно колко въпроса си задал на постовия. Ако си го питал за целта на отряда, а не си се досетил сам, това се брои за един въпрос. Колко въпроса си задал досега?

- един — отиди на [104](#).*
- два — отиди на [105](#).*
- три — отиди на [106](#).*
- четири — отиди на [107](#).*

Постовият не даде признаци, че иска да прекрати разговора и това ме насърчи да продължа да го разпитвам, защото всяка допълнителна информация щеше да е от полза за мисията ми.

Какво ще попиташ?

— от колко човека се състои отрядът — отиди на 94.

— какво носят в сандъците — отиди на 96.

— кога тръгват за форт Картър — отиди на 98.

— откъде ще минат — отиди на 100.

— ще тръгва ли скоро и друг отряд към форт Картър — отиди на 102.

Бях успял да увлека постовия в разговор и сега извличах ползата от това — на него изобщо не му се искаше да губи събеседника си. Разбира се, трябваше да използвам приказливостта му, за да измъкна още информация, която щеше да ми е от полза.

Какво ще попиташ?

— от колко човека се състои отрядът — отиди на 94.

— какво носят в сандъците — отиди на 96.

— кога тръгват за форт Картър — отиди на 98.

— откъде ще минат — отиди на 100.

— ще тръгва ли скоро и друг отряд към форт Картър — отиди на 102.

— Май се разбърборихме повече от необходимото, сър — каза ми постовият. — Не, че не ми е приятно, напротив, но, лейтенантът не гледа с добро око на контактите на войниците с цивилното население. Цяло щастие е, че досега не се е появил отново.

С тези думи той ми обърна гръб.

*Отиди на **108**.*

Това е напълно невъзможно! Просто няма начин да зададеш цели четири въпроса на постовия, защото след третия той прекъсва разговора.

Какво да си мисля за теб, читателю? Може би си се объркал и не си сметнал въпроса „каква е целта на отряда“? *Ако това е така, просто отиди на [106](#).*

Не бих искал да допусна, че си направил номер, за да научиш повече информация от постовия, но ако е така, най-добре се засрами и оттук нататък играй честно.

Отиди на [106](#).

Скоро войниците останала далеч зад мен и конят ми навлезе в прерията. С мен на гърба си, естествено.

Пътят минаваше през открито пространство и погледът ми стигаше надалеч, но през целия ден не видях жив човек. В ранния следобед стигнах до малък поток и дадох възможност на коня си да се освежи. После потърсих каменист брод, за да не оставям следи по дъното и продължих пътя си.

Откритостта на терена имаше своите предимства и недостатъци. От една страна можех да забележа врага отдалече и не съществуваха опасност да попадна в засада, но и врагът можеше да ме види, без да се напруга особено. А каква щеше да ми е ползата да видя десетина души, летящи към мен с явното желание да ми вземат скалпа, щом нямаше да мога да им избягам?

Късно привечер, когато слънцето започна да се спуска стремително към хоризонта, открих малка горичка и реших да пренощувам в нея.

Отиди на [109](#).

Вързах коня на забито в земята колче и реших да огледам местността. С настъпването на вечерта намаля възможността да пристигне някой неканен гостенин, но нищо не пречеше някъде наоколо да има други хора. А в Дивия запад човек не бива да оставя съседите си без внимание.

Изчаках да се стъмни достатъчно, защото най-лесният начин да откриеш хора в прерията е да видиш запаления от тях огън, а за това трябва помощта на мрака. Един час след залеза на слънцето излязох на оглед.

Виж [оценката си за зрение](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [111](#). В противен случай отиди на [110](#).

Устремих поглед в четирите посоки на света и се заех с внимателно изследване на всяка подробност от разкрилата се пред очите ми панорама. Не че имаше кой знае какво за гледане. Навсякъде цареше мрак и това правеше гледката скучна и еднообразна. Бледата лунна светлина не внасяше никакво разнообразие.

След половин час, прекаран в напрегнато, но безполезно виране, най-сетне реших, че наоколо явно няма жива душа и се върнах при кротко пасящия си кон. Добичето тихо изпръхтя, когато ме видя, после пак се зае да унищожава тревата.

Смъкнах седлото от гърба му, метнах едно одеяло върху него и така си направих възглавница. Пръв бих се съгласил, че по мекота отстъпваше значително на посестримите си, върху които бях спал напоследък в луксозния хотел на Ером, но в откритата прерия човек не бива да бъде прекалено претенциозен.

Виж [оценката си за кон](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [112](#). В противен случай отиди на [113](#).

Устремих поглед в четирите посоки на света и се захех с внимателното изследване на всяка подробност от разкрилата се пред очите ми панорама. Не че имаше кой знае какво за гледане. Навсякъде цареше мрак и това правеше гледката скучна и еднообразна. Бледата лунна светлина не внасяше никакво разнообразие.

Тъкмо когато бях решил, че всичко е наред, забелязах малка, слаба светлинка. Не беше чудно, че преди я бях пропуснал — идваше отдалеч и леко трептеше. Изглеждаше като сива точка с диаметър един милиметър на фона на огромна черна площ.

Нямаше място за съмнение — това беше огън. Което означаваше, че си имам съседи.

Значението на думата „съсед“ в Дивия запад е доста по-различно от значението, което има тази дума в цивилизованите райони. Тук тя означава хора, от които трябва да се пазиш.

Сега трябваше да реша как да постъпя. Дали да рискувам и да се промъкна до огъня, за да разгледам хората около него, или мирно и тихо да се скатая в горичката. При втория вариант имаше доста голяма вероятност да остана незабелязан и на сутринта просто да продължа пътя си.

Какво ще направиш? Ако решиш да се промъкнеш до огъня, отиди на [119](#). В противен случай отиди на [118](#).

Тъкмо бях започнал да се унасям в лека дрямка, когато с периферното си зрение улових как конят ми рязко вдига глава. За миг ноздрите му се разшириха, пое част от околния въздух и се заеха да го анализират. След това животното изпръхтя и ме погледна. После тръсна глава и пак изпръхтя.

Вледених се. Животното беше добре дресирано и несъмнено имаше причина да се държи така. Може би бе подушило миризмата на човек? Дали някой не се промъкваше към горичката?

Скочих на крака и грабнах оръжието. След това започнах да се ослушвам. Нямахме смисъл да гледам, защото в тъмнината едва ли щях да различа нещо.

Стоях в очакване поне десетина минути. Чух шума на вятъра, провиращ се между клоните на дърветата, чух как конят ми леко пристъпваше от крак на крак, чух и някои други шумове, които не представляваха опасност. Ако наоколо имаше човек, той бе прекалено тих.

Бях запомнил посоката, в която конят вдигна глава, преди да изпръхти. Възможно ли беше наистина да е надушил някаква опасност или просто бе усетил някое минаващо наблизо животно?

Какво ще направиш? Ако решиш да провериш по-обстойно посоката, в която е изпръхтял конят, отиди на [115](#). В противен случай отиди на [114](#).

Заспах бързо, но към полунощ температурата рязко падна и се събудих треперещ от студ. Първата ми мисъл бе да запаля огън и да се сгрея.

— Глупости! — обади се вътрешният ми глас. — Нима искаш всички наоколо да разберат, че лагеруваш тук?

Наоколо няма жива душа, отвърнах мислено аз. Нали проверих, преди да легна.

Хм!

Вътрешният ми глас се задоволи с това презрително възклицание и млъкна.

Потънах в размисъл. Наистина, старото уестманско правило гласеше, че човек не бива да пали огън, ако не е сигурен, че няма кой да го забележи. Сега възникваше въпросът дали бях сигурен, че наоколо няма съседни. Отговорът на този въпрос автоматично щеше да даде план за действие — дали да напаля огън или да си метна одеялото, което досега ми служеше за възглавница. Неудобството на втория вариант бе, че щеше да се повиши значително твърдостта на нещото, върху което досега си почиваше главата ми.

Ако решиш да напаляш огън, отиди на [116](#). В противен случай отиди на [117](#).

След кратък размисъл мързелът надделя над предпазливостта, която в случая ми се стори неоправдана. Най-вероятно конят бе уловил миризмата на някой койот или друго животно, което не можеше да представлява заплаха за мен. Ето защо поднових опитите си да поспя.

Към полунощ температурата рязко спадна и се събудих треперещ от студ. Първата ми мисъл бе да запаля огън и да се сгрея.

— Глупости! — обади се вътрешният ми глас. — Нима искаш всички наоколо да разберат, че лагеруваеш тук?

Наоколо няма жива душа, отвърнах мислено аз. Нали проверих, преди да си легна.

Хм!

Вътрешният ми глас се задоволи с това презрително възклицание и млъкна.

Потънах в размисъл. Наистина, старото уестманско правило гласеше, че човек не бива да пали огън, ако не е сигурен, че няма кой да го забележи. Сега възникваше въпросът дали бях сигурен, че наоколо няма съседи. Отговорът на този въпрос автоматично щеше да даде план за действие — дали да напаля огън или да си метна одеялото, което досега ми служеше за възглавница. Неудобството на втория вариант бе, че щеше да се повиши значително твърдостта на нещото, върху което си почиваше главата ми.

Ако решиш да напалиш огън, отиди на [116](#). В противен случай отиди на [117](#).

Предпазливостта надделя над мързела ми и аз се отправих в посоката, която конят ми беше подсказал.

Отдалечих се на петдесетина метра от горичката и огледах района. Навсякъде мрак.

Стоп!

Там, в далечината нещо присветна. Загледах се по-внимателно и съзрях слаба светлинка. Нищо чудно, че преди я бях пропуснал. Тя приличаше на миниатюрна сива точица върху огромно черно пано.

Нямаше място за съмнение — това беше огън. А както знаят и малките деца, огънове без хора около тях почти не се срещат. Значи си имах съседи. Значението на думата „съсед“ в Дивия запад е доста различно от значението, което същата дума има в цивилизованите райони. Тук тя означава хора, от които трябва да се пазиш.

Сега трябваше да реша как да постъпя. Дали да рискувам и да се промъкна до огъня, за да разгледам хората около него, или мирно и тихо да се скатая в горичката. При втория вариант имаше доста голяма вероятност да остана незабелязан и на сутринта просто да продължа пътя си.

Какво ще направиш? Ако решиш да се промъкнеш до огъня, отиди на [119](#). В противен случай отиди на [118](#).

В крайна сметка се престраших, струпах няколко съчки и ги запалих. Получи се скромен, но напълно достатъчен за целта ми огън. Стоплен от пламъците му, аз се сгуших под одеялото и се унесох в сладка дрямка.

— Ставай! — прогърмя нечий глас в ушите ми. — Ставай, мършо!

Сепнах се и отворих очи. В тъмнината различих едър профил, надвесил се над мен.

Я, онова нещо в ръката му страшно прилича на револвер, мина ми през ума. В същия момент получих здрав шут в ребрата и това окончателно ме разсъни.

— Такааа — проточи глас непознатият. — Вече си буден.

— Тегли му куршума. Спайк — обади се някой.

Извърнах глава в посоката, от която дойде гласът и видях още трима души, чиито револвери бяха насочени към тялото ми.

— Да не бързаме — каза човекът, когото нарекоха Спайк. — Колкото по-дълго е очакването, толкова по-голямо е удоволствието от доброто убийство. Подуши ли смъртта, мършо? — попита ме той.

Не му отговорих. За наказание получих още един ритник.

— Не се прави на храбрец, мършо — каза той и допря дулото на револвера си до челото ми. — Сбогом, човече! — След това натисна спусъка.

Сякаш бомба експлодира в главата ми. За миг светът стана непоносимо ярък, после всичко потъна в мрак.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето нещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на [109](#) и продължи играта оттам, но гледай да не сгрешии отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

В крайна сметка предпазливостта надделя. Задачата ми беше прекалено отговорна, за да рискувам. Ако в околността имаше индианци, те щяха да ме усетят веднага. Дори да не видяха огъня, което беше много вероятно, защото горичката не беше рядка, те щяха да подушат дима и да ме открият. Ето защо предпочетох да си причиня известно неудобство, вместо да се подложам на излишен риск.

Нощта продължи спокойно, без повече премеждия и когато утрото настъпи, слънчевите лъчи огряха един добре наспал се мъж. Набързо заличих следите от пребиваването си в горичката, защото в Дивия запад не е от полза да оставяш следи, които лесно биха могли да бъдат забелязани и проследени. След това продължих пътя си.

На километър от горичката, в която бях бивакувал, открих угаснало огнище. Край него лежеше човек.

Приблжих се внимателно.

Отиди на [120](#).

Предпочетох да оставя намира съседите си с надеждата, че и те няма да ми дотягат с присъствието си. Логично беше да се предположи, че ако си стоя мирно, ще остана незабелязан. Затова се върнах в горичката, смъкнах седлото от гърба на коня, метнах върху него едно одеяло и положих глава на така стъкмената възглавница. Разбира се, по отношение на мекотата и пухкавостта от нея имаше още много какво да се желае, но в Дивия запад човек се научава да не бъде чак толкова претенциозен.

Малко след полунощ температурата чувствително спадна и аз се събудих, вкочанен от студ. Първата ми мисъл бе да запаля огън, но веднага я отхвърлих — нямаше смисъл да издавам присъствието си. Затова просто взех одеялото, което ми служеше за възглавница, и се завих с него. Разбира се, след това твърдостта на импровизираната ми възглавница се доближи до тази на гладкия речен камък, но аз понесох мъжки неудобството.

Нощта продължи спокойно, без повече премеждия и когато утрото настъпи, слънчевите лъчи огряха един добре наспал се мъж. Бързо заличих следите от пребиваването си в горичката, защото в Дивия запад не е препоръчително да оставяш диря след себе си. След това яхнах коня и препуснах към мястото, където снощи гореше огън.

Беше само на километър от горичката, в която бях бивакувал. Огнището бе угаснало, а край него лежеше човек.

Приблжих се внимателно.

Отиди на [120](#).

Гложден от любопитство, реших да проуча съседите си. За целта, разбира се, трябваше да се промъкна до огъня им. В тъмнината това не ми се стори чак толкова сложно.

Върнах се при коня, за да се въоръжа.

Би могъл да вземеш само едно по-голямо оръжие — карабина, мечкоубиец или пушка. Разбира се, можеш да се откажеш от него, ако сметнеш, че ще затрудни промъкването ти. Освен това можеш да вземеш най-много два револвера и нож. Помисли внимателно какви оръжия ще вземеш и запомни избора си. След това отиди на [121](#).

Мъжът бе облечен в индиански дрехи, имаше керемиден цвят на кожата, а от превръзката на главата му стърчаха три красиви пера. Това ме наведе на мисълта, че пред мен лежи индиански вожд.

Мъжът бе мъртъв. За да установя това, не ми беше нужна диплома по медицина. Лежеше в неестествена поза, със зловещо оцъкдени очи и празен поглед.

Докоснах ръката му. Беше ледена като милувка на айсберг.

Насочих вниманието си към лагера. По следите разбрах, че снощи тук бяха бивакували четирима души. Почти сигурно беше, че са били бели мъже, а не индианци. От една страна мъртвият вожд не беше скалпиран, а от друга — следите бяха от ботуши с шпори. Не бях чувал индианците някога да са носели такива.

Малко по-късно намерих три угарки от долнокачествени пури, което напълно ме убеди, че тук са лагерували бели.

Отново се върнах на вожда и разгледах раните му. Гърдите му бяха гъсто набраздени от острие на нож, но това не бяха дълбоки рани, явно целта им е била да му причинят болка.

По вътрешната част на бедрата имаше следи от обгаряния от огън, такива открих и по ходилата и дланите на индианеца. Явно белите го бяха измъчвали с надеждата да научат нещо от него.

Фаталната рана, която е донесла смъртта, бе нанесена в гърлото — широк разрез от ухо до ухо. Сигурно кръвта е шуртяла оттам като из ведро, но сега бе останала само една дълга ивица съсирена кръв.

Извърнах очи от зловещата гледка и продължих да изследвам мястото.

Отиди на [122](#).

Без особени трудности се приближих на петдесетина метра до огъня. Светлината, която пламъците хвърляха, бе слаба, но достатъчна, за да схвана ситуацията.

Около огъня имаше петима мъже. Четиримата бяха бели мъже, а петия — индианец. Белите се бяха събрали около огъня и тихо се съвещаваха. Бяха оставили пушките си до тях, а на кръста им висяха по два револвера.

Индианецът бе завързан за едно дърво. Стойката му бе неудобна, но лицето оставаше като издялано от камък — за червенокожите е въпрос на чест да скрият болката си.

Несъмнено четиримата искаха нещо от индианеца, може би дори се готвеха да го измъчват. Веднага ми стана ясно, че са негодници — част от онази паплач, която броди из прериите, надявайки се да натрупа голямо богатство, без да се стряска от количеството кръв, което трябва да бъде пролята, за да бъде придобито.

Трябваше ли да се опитам да спася индианеца? Те със сигурност щяха да го убият, независимо дали е проговорил или не. Но подобно начинание бе крайно опасно. Четиримата бяха добре въоръжени и без съмнение не бяха неопитни в престрелките. Още повече, че ме превъзхождаха значително на брой.

Евентуален опит за освобождаване на индианеца би бил добро дело, но и авантюра. Не бях сигурен, че би било правилно да подложам на риск успеха на мисията, подтикван от поривите на сърцето.

Но напълно възможно беше плененият индианец да е сиукс и тогава нещата се променяха. Ако успеех да го спася, това сигурно щеше да помогне за едно добро посрещане от страна на индианците.

Разбира се, пленникът можеше да няма нищо общо с индианците.

Измъчван от съмнения, открих, че мислите ми се въртят в кръг. Всъщност нещата опираха до простия избор — да се опитам ли да се промъкна по-напред и там да преценя дали си заслужава да спасявам индианеца или да се оттегля кротко в горичката, с надеждата да остана незабелязан от четиримата бели. Те изглеждаха прекалено заети с

индианеца и едва ли биха ме открили, ако не издадох с нещо присъствието си.

Как ще постъпиш? Ако решиш да се промъкнеш напред към огъня, отиди на [123](#). В противен случай отиди на [124](#).

Първо разрових пепелта в огнището. Там открих опърлен индиански амулет, без съмнение принадлежал на вожда. Червенокожите страшно ценят този предмет и го смятат за неделима част от себе си, защото според вярванията им воинът не може да отиде във Великите ловни полета след смъртта си, ако не притежава амулет.

Картината започна да се изяснява. Четиримата са били от онази пасмина, която кръстосва Дивия запад с надеждата за бързо забогатяване, без да се интересува колко кръв трябва да се пролее, преди да се стигне до него. По някакъв начин бедите са заловили вожда и са се опитали да изтръгнат признания от него. Всичко говореше, че не са успели и в безумната си злоба са се гаврили с пленника си, преди да го убият.

Проследих следите на четиримата на известно разстояние и с радост установих, че посоката им е точно противоположна на моята. Следователно не трябваше да се опасявам от евентуална среща с тях.

Хвърлих още един бегъл поглед на зловещото място и продължих пътя си към сиуксите.

*Отиди на **188**.*

Когато внимателно анализирах ситуацията, реших, че си заслужава риска да се приближа до огъня. Намирах се в ловните полета на сиуксите, а това почти ми гарантираше, че плененият индианец принадлежи към това племе. Ако успеех да го освободя, бих могъл да се надявам на по-добър прием от индианците.

Един от най-рискваните моменти в кариерата на прерийния вълк е промъкването към вражия лагер. Трудно е да се каже кога е най-подходящото време за това. От една страна, през деня ясно се вижда всяко препятствие по пътя и е нищожна вероятността да бъде настъпено някое сухо клонче, което с изпукването си да издаде промъкващия се мъж. Но това предимство се неутрализира от факта, че светлината затруднява извънредно много незабелязаното приближаване до врага. Ето защо за предпочитане е нощното промъкване, когато човек може да използва и слабата лунна светлина.

В случая положението бе точно такава. Запълзях напред към огъня, опипвайки внимателно с ръце всяка педя земя пред себе си. Не опирах колената си в земята, за да не оставям ясни следи, които на сутринта биха могли да бъдат проследени. Това страшно натоварваше мускулите ми, защото почти през цялото време се крепях на пръстите на двата крака и мускула на дясната си ръка, докато с лявата опипвах почвата.

Описаният начин на придвижване отне доста време. Не без ирония се сетих за фразата „пълзи като ранена костенурка“ и ми се стори, че тя е подходяща за случая. Напредвах с умопомрачителната скорост от един метър в минута, но за сметка на това — безшумно.

Отиди на [125](#).

Когато внимателно анализирах ситуацията, реших, че не си заслужава риска да се приближа до огъня. Наистина, намирах се в ловните полета на сиуксите, а това почти ми гарантираше, че пленникът принадлежи към това племе, но освобождаването му ми се стори невъзможно. Враговете бяха четирима, при това добре въоръжени и със сигурност преминали през много битки. Дори да успеех да ги изненадам, по всяка вероятност численото им превъзходство щеше да си каже думата.

Ето защо предпазливо заотстъпвах назад и се върнах в горичката. Видяното ме караше да предполагам, че белите ще са прекалено заети с пленника. Затова без излишни опасения се унесох в сладка дрямка.

Към полунощ температурата рязко падна и аз се събудих, треперещ от студ. Първата ми мисъл, все още бях сънен, бе да напаля малък огън, но веднага отхвърлих този вариант. Конете на четиримата биха могли да подушат дима. Затова просто взех одеялото, което досега ми служеше за възглавница, и се завих плътно с него.

Отиди на [126](#).

До огъня оставаха само двадесетина метра, но това разстояние бе напълно достатъчно, за да не мога да чувам разговора на белите. Продължих промъкването.

Умножи оценката си за промъкване по две и прибави към произведението оценките си за сила и интуиция. След това си спомни какви оръжия избра в епизод 119. Всяко от тях ще намали получения резултат. Ако си взел мечкоубиец, намали резултата с 3 точки. Взета пушка или карабина намаляват резултата с 2 точки. За всеки револвер или нож махни по 1 точка.

Един пример: ако си взел карабина, два револвера и нож, трябва да намалиш резултата с $2 + 1 + 1 + 1 = 5$ точки.

*Какъв е новият ти резултат? Ако е по-голям от 12, отиди на **127**. В случаи, че е 11 или 12, отиди на **129**. Ако е по-малък от 11, отиди на **128**.*

Сутринта предпазливо се приближих до мястото, където снощи забелязах белите и индианеца. Сега там имаше едно отдавна угаснало огнище и труп на мъж. Без особени умствени усилия отгатнах, че това е червенокожият.

Лежеше в неестествена поза, със зловещо изцъклени очи и празен поглед. Докоснах ръката му. Беше ледена.

Насочих вниманието си към земята около огнището. Имаше много следи от ботуши с шпори и три угарки от долнокачествени пури — ясни следи, че тук са лагерували бели хора. Безгрижието на четиримата показваше, че или са прекалено неопитни, или се движат достатъчно бързо, за да не ги интересува дали някой ще ги проследи.

Отново се върнах на вожда и разгледах раните му. Гърдите му бяха гъсто набраздени от острие на нож, но това не бяха дълбоки рани, явно целта им е била да му причинят болка.

По вътрешната част на бедрата имаше следи от обгаряния. Такива открих и по ходилата и дланите на индианеца, което показваше, че белите го бяха измъчвали с надеждата да научат нещо от него.

Фаталната рана, която е причинила смъртта, бе нанесена в гърлото — широк разрез от ухо до ухо. Сигурно кръвта е шуртяла оттам като из ведро, но сега бе останала само една дълга ивица съсирена кръв.

В пепелта на огнището открих опърлен амулет, без съмнение принадлежал на индианеца. Червенокожите страшно ценят този предмет и го смятат за неделима част от себе си, защото според вяръванията им воинът не може да отиде във Великите ловни полета след смъртта си, ако не притежава амулет.

Картината започна да се изяснява. Четиримата са били от онази зловонна пасмина, бродеща из Запада с мечти за бързо забогатяване, която не се поколебава да извършва най-кощунствени дела заради парите. По някакъв начин те са заловили индианеца и са се опитали да изтръгнат признания от него. Всичко говореше, че не са успели и в безумната си злоба са се гаврили с пленника, преди да го убият.

Проследих следите на четиримата на известно разстояние и с радост установих, че посоката им е точно противоположна на моята.

Следователно не трябваше да се притеснявам от евентуална среща с тях.

Продължих пътя си към сиуксите.

*Отиди на **188**.*

Оставаха ми най-трудните десет метра от целия участък, но аз бях спокоен — притежавах физическите качества, необходими за реализацията на плана ми.

Отиди на [131](#).

Трябваше да измина само десетина метра, но именно те бяха най-трудните от целия участък, защото сега и най-малката грешка щеше да извести четиримата за присъствието ми.

Още след първите стъпки разбрах, че тая няма да я бъде. Замисленият от мен номер беше хубав, но за него трябваше подходящ човек, врял и кипял в Дивия запад. Аз не притежавах нужните качества. Ето защо се отказах от този план и се заех да съчинявам нов.

Всъщност, нямаше какво толкова да се умува. Бих могъл да се оттегля тихо и кротко и да се покрия в горичката. Белите изглеждаха достатъчно заети с пленника си, за да не претърсят околността, което правеше вероятността да ме открият нищожна.

Смелото решение в тази ситуация бе да се изправя рязко, с оръжие в ръка и да ги нападна изневиделица. Бях едва на двайсетина метра от тях и със сигурност щях да съм при огъня, преди да са се окопитили, а оттам нататък каквото сабя покаже.

Сега трябва да избереш какво да правиш. Ако решиш да се оттеглиш, отиди на [130](#). В случай, че решиш да нападнеш четиримата, отиди на [132](#).

Трябваше да измина само десет метра, но именно те бяха най-трудните от целия участък, защото сега и най-малката грешка щеше да извести четиримата за присъствието ми.

Още с първите стъпки разбрах, че никак няма да ми е лесно. Замисълът беше добър, но за изпълнението му трябваше човек, врял и кипял в Дивия запад. Моите шансове да го осъществя бяха не повече от петдесет процента. Ето защо се заех да преосмисля ситуацията.

Всъщност нямаше какво толкова да се умува. Бих могъл да продължа с промъкването, разчитайки на добрата си подготовка и на известна доза късмет. Предпазливостта пък изискваше да се оттегля тихо и кротко в горичката. Четиримата изглеждаха прекалено заети с пленника си, за да претърсят околността, което правеше вероятността да ме открият нищожна. И накрая, смелото решение в ситуацията бе да се изправя рязко и с оръжие в ръка да се втурна сред тях. Със сигурност щях да пробягам двайсетината метра, преди те да успеят да се окопитят, а оттам нататък каквото сабя покаже.

*Сега трябва да избереш какво да правиш. Ако решиш да продължиш да се промъкваш, избери — **13** или **133**. В случай, че решиш да се оттеглиш, отиди на **130**, а ако решиш направо да атакуваш, отиди на **132**.*

Има моменти, когато най-важно е да отървеш кожата и този ми се стори един от тях. Наистина, индианецът можеше да се окаже сиукс и евентуалното му спасяване от мен щеше да улесни приемането ми сред сиуксите. Но рискът ми се стори прекалено голям. Ето защо предпазливо заотстъпвах назад и се върнах в горичката. Видяното ме караше да предполагам, че белите ще са прекалено заети с пленника, за да претърсят околността. Затова без излишни опасения се унесох в сладка дрямка.

Към полунощ температурата рязко спадна и аз се събудих, треперещ от студ. Първата ми мисъл, все още бях сънен, бе да напаля малък огън, но веднага отхвърлих този вариант. Конете на четиримата биха могли да подушат дима. Затова просто взех одеялото, което досега ми служеше за възглавница и се завих плътно с него.

Отиди на [126](#).

Малко по малко се приближавах към огъня. За щастие, четиримата се държаха съвсем безгрижно и не бяха поставили специален пост. Може би разчитаха на конете си, но аз бях спокоен в това отношение — движех се срещу вятъра и затова миризмата ми не можеше да достигне до ноздрите на животните.

Скоростта ми стана съвсем убийствена. Правех не повече от две движения за минута и затова тези десет метра ми отнеха още половин час, но накрая вече бях достатъчно близо, за да чувам разговора.

— Той е голям вожд на сиуксите — каза един от мъжете, който явно бе техен главатар. — Личи си по амулета и по дрехите, аз ги разбирам тези работи. Няма начин да не знае поне няколко места в околността, където има злато.

— Може и така да е, Том, но как ще накараме проклетия червенокож да пропее?

— Трудна работа — съгласи се човекът, когото бяха нарекли Том. — Има само един начин — да продължим с мъченията. Ако не склони, ще го пречукаме и толкова.

— Индианците ще се разсърдят страшно, когато открият трупа.

— Така си е, но нас това не ни засяга, защото ще бъдем далеч оттук. Разбира се, ще паднат няколко скалпа на бели мъже.

Том се захили злорадо. Другарите му не закъснях да го последват.

Сега всичко ми стана ясно. Белите щяха да измъчват индианеца, после щяха да го убият, независимо дали е проговорил или не. А лично аз бях сигурен, че той ще мълчи като риба.

Ако успеех да спася вожда на сиуксите, бих могъл да разчитам на добро посрещане от страна на племето. Разбира се, съществуваше известен риск. Все пак имах срещу себе си четирима противници.

Какво ще направиш? Ако решиш да се оттеглиш, отиди на [135](#). В случай, че решиш да нападнеш четиримата, отиди на [134](#).

В зависимост от това с какво си въоръжен, можеш да избираш между две тактики. Първата изисква да имаш карабина, мечкоубиец или пушка. Тогава можеш да дадеш поне два изстрела, преди да нападнеш четиримата. Така ще имаш шанс да намалиш броя на враговете си, преди да се озовеш сред тях с револвер или нож.

Ако нямаш дългобойно оръжие или не искаш да го използваш, не ти остава нищо друго, освен да врџлетиш направо върху противника.

Ако избереш първата тактика (и имаш необходимото за нея оръжие), отиди на [164](#). В случай, че се спреш на втората тактика, отиди на [150](#).

Внимателно направих първата стъпка напред. Мускулът на дясната ми ръка потрепери, когато тежестта на тялото легна върху него, после се стегна. Лявата ръка зашари по земята пред мен.

Късо клонче. Сухо. Махнах го внимателно от пътя си и продължих да опипвам земята. Нищо друго не представляваше опасност. Направих стъпка напред.

Същата процедура се повтори още няколко пъти. Когато спрях за момент, за да се огледам, разбрах, че съм изминал не повече от два метра.

В този момент дясната ми ръка поддаде и тялото ми се строполи на земята.

Четиримата около огъня наскачаха.

— Имаме си гости — провикна се един от тях и извади револвера си.

Останалите го последваха моментално и всички заедно изпразниха оръжията си в посока към мен. Случаен куршум ме перна в челото и светът престана да съществува.

Намали оценката си с 1 точка. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. А сега се върни на епизод [121](#) и продължи играта оттам, но гледай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Съдбата ми предоставяше рядката възможност да помогна на виден индиански вожд. Можех ли да я отхвърля? Не, не и не! Това беше най-лесният начин да бъда приет радушно от сиуксите, а нали точно такава бе целта ми.

Разбира се, нямаше да бъде лесно. Все пак срещу мен щяха да скочат четирима готови на всичко главорези. Но реших, че си струва риска.

Избери с какво оръжие да нападнеш четиримата:

— карабина — отиди на [136](#).

— револвер и нож — отиди на [137](#).

— два револвера — отиди на [138](#).

— нож — отиди на [139](#).

— револвер — отиди на [140](#).

Ако си взел пушка или мечкоубиец, не можеш да ги използваш в този момент.

Има моменти, когато най-важно е да отървеш кожата и този ми се стори един от тях. Наистина, ако успееш да спася вожда на сиуксите, щях да бъда сигурен, че ще ме посрещнат радушно, но рискът бе прекалено голям. Ето защо предпазливо заотстъпвах назад и се върнах в горичката.

Видяното ме караше да предполагам, че белите ще са прекалено заети с пленника, за да претърсят околността. Затова без излишни опасения се унесох в сладка дрямка.

Към полунощ температурата рязко спадна и аз се събудих, треперещ от студ. Първата ми мисъл — все още бях сънен — бе да напаля малък огън, но веднага отхвърлих този вариант. Конете на четиримата биха могли да подушат дима. Затова просто взех одеялото, което досега ми служеше за възглавница и се завих плътно с него.

Отиди на [126](#).

Карабината висеше на ремък през рамото ми. С бавно движение се освободих от презрамката и стиснах оръжието с две ръце.

Белите не усетиха нищо, но индианецът веднага притвори очи и ми се стори, че хвърли един поглед към мястото, където лежах. Безспорно, бе чул шума и искаше да види кой се спотайва в тъмнината, но бе достатъчно предпазлив и опитен, за да не издаде непознатия с прибързан поглед.

Скочих светкавично на крака и насочих оръжието към четиримата.

— По дяволите! — извика Том, който по случайност обърна поглед към мен точно в този момент. Той посегна към револверите си.

Нямах време да крещя заплахи, затова бързо натиснах спусъка. Куршумът попадна право в челото на Том и той рухна мъртъв.

Другарите му не си взеха поука от случилото се с него и решиха да си опитат късмета в престрелка. Но аз вече бях твърде близо до тях, за да си позволя лукса да пропусна. Дадох три изстрела и те се строполиха бездиханни на земята.

— Уф! — възкликна индианецът. — Какъв воин!

— Нищо особено — отвърнах му скромно, докато внимателно оглеждах четиримата.

Няма по-голяма грешка от тази, да преброиш врага си за умрял, преди да си се уверил в това.

— Уф! — повтори се индианецът. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

*Отиди на **181**.*

Бях само на няколко метра от четиримата и трябваше много да внимавам, защото всеки шум щеше да ме издаде. Бавно плъзнах ръка надолу и стиснах револвера. След това го издърпах от кобура.

Това движение причини малък шум. Белите не усетиха нищо, но индианецът веднага притвори очи и хвърли бърз поглед към мястото, където лежах. Безспорно, бе чул шума и искаше да види кой се спотайва в тъмнината, но при това бе достатъчно опитен и предпазлив, за да не ме издаде с прибързан, открит поглед.

Скочих светкавично на крака и с няколко бързи крачки се озовах край огъня.

— К-к-какво... — запелтечи един от враговете, като ме видя да изскачам от тъмнината.

Ръката му се плъзна към револвера. С два точни изстрела го умъртвих. Преди другарите му да се окопитят, застрелях още двама от тях. Остана само човекът, когото бяха нарекли Том.

Вече бях изстрелял шестте си куршума. Затова хвърлих безполезния в момента револвер, извадих ножа и се хвърлих срещу неприятеля.

Умножи оценката си за удар с нож по две и към полученото произведение прибави оценките си за сила и бързина. Ако резултатът е между 13 и 16, отиди на [141](#). Ако е по-голям от 16, отиди на [142](#). Ако е по-малък от 13, отиди на [143](#).

С бавно, отмерено движение плъзнах лявата си ръка към кобура и извадих единия револвер. Успях да го сторя безшумно. След това повторих същата операция и с дясната ръка, но докато измъквах втория револвер от кобура, цевта му леко закачи кожата и това причини малък шум. Застинах в очакване.

Белите не усетиха нищо, но индианецът веднага притвори очи и хвърли бърз поглед към мястото, където лежах. Безспорно, бе чул шума и искаше да види кой се спотайва в тъмнината. За щастие, бе достатъчно опитен и предпазлив, за да не ме издаде с прибързан, открит поглед.

Скочих светкавично на крака и с няколко големи крачки се озовах край огъня.

— По дяволите! — изруга човекът, когото бяха нарекли Том.

Той пръв ме забеляза и веднага посегна към револверите си. Пуснах му два куршума в челото и ентусиазмът го напусна завинаги.

Останалите трима бързо се ориентираха в обстановката и решиха да си пробват късмета в бърза престрелка. Грешката им беше, че не прецениха в колко изгодна позиция се намирах. Имах десет куршума за трима души и предимството на изненадата.

Пуснах три куршума в гърдите на един от бандитите, а други два улучиха третата ми жертва в гърлото. Сега останах с по два куршума във всеки револвер и само един противник.

Беше човек на около трийсетина години, с гъста черна брада и лукав поглед. Прострелях го, преди да е помислил за револверите си.

— Уф! — възкликна индианецът. — Какъв воин!

— Нищо особено — отвърнах му скромно, докато внимателно проверявах четиримата.

Няма по-голяма грешка от тази да преброиш врага си за умрял, преди да си се уверил в това.

— Уф! — повтори се индианецът. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

*Отиди на **181**.*

Предстоеше ми тежка задача. Въръжен само с един нож, трябваше да се справя с четирима здрави и свикнали на битки мъже.

Бавно плъзнах ръка до колана и извадих ножа. Това причини малък шум.

Замръзнах на място и фиксирах враговете. Белите не усетиха нищо. Но индианецът веднага притвори очи и ми се стори, че хвърли един поглед към мястото, където лежах. Безспорно, бе чул шума и искаше да разбере кой се крие в тъмнината. За мое щастие, бе достатъчно опитен и предпазлив, за да не ме издаде с някой прибързан, открит поглед.

Скочих на крака и с няколко крачки се озовах до огъня. Без да губя време, забих острието до дръжка в гърдите на първия, който ме забеляза.

Другите трима скочиха на крака. Замахнах към този, който бе най-близо до мен и го улучих в гърлото. Оттам рукна кръв.

В същия момент прогърмяха няколко изстрела и нещо ме блъсна в главата. Светът избухна и престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и направи нов избор, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Бавно плъзнах ръка към кобура и внимателно извадих револвера. С това причиних малък шум и веднага замръзнах на място, изчаквайки реакцията на хората край огъня.

Белите не усетиха нищо. За сметка на това индианецът веднага притвори очи и хвърли бърз поглед към мястото, където лежах. Безспорно той бе чул шума и искаше да разбере кой се крие в тъмнината. За мое щастие бе достатъчно опитен и предпазлив, за да не ме издаде с някой прибързан, открит поглед.

Имах шест куршума и четирима врагове. Трябваше прецизно да разпределя мунициите си. Виждах два варианта. Бих могъл да отделя по два куршума за трима от белите и да се опитам да се справя с четвъртия в ръкопашен бой. Другата възможност бе да убия първите двама с по два куршума, а за останалите да има по един. Тогава щеше да ми се наложи да разчитам на точния си мерник, защото би било фатално да остана сам срещу двама, ако не успеех да убия поне един от тях.

Кой вариант ще предпочетеш? Ако избереш първия, избери — [15](#) или [152](#). Ако избереш втория вариант, отиди на [158](#).

141

*Сам избери на кой епизод да отидеш — **14** или **145**.*

Отиди на [144](#).

Отиди на [145](#).

Противникът се дръпна светкавично встрани и острието ми премина само на сантиметър от гърдите му. Несполучливият удар ме извади от равновесие за миг, точно колкото да получа страхотен ритник в ребрата. Извиках от болка и се претърколих, за да избегна нов шут.

Том не си губеше времето. С грациозен скок той се хвърли върху мен и стисна китката на ръката, с която държах ножа. Едновременно с това бе опрял коляно в стомаха ми и сякаш се опитваше да издълбае дупка там.

Напрегнах мускулите си и бавно, но сигурно започнах да го отмествам. С мощен тласък на бедрата го отхвърлих от себе си. Натискът върху корема ми престана.

Рязко дръпнах дясната си ръка и се освободих от хватката на врага. Сега ножът ми бе свободен да се развихри. Замахнах към лявата си ръка и принудих Том напълно да ме пусне. Изправих се на крака.

Той също се изправи и веднага се хвърли напред, надявайки се да ме събори на земята. Но аз очаквах тази атака. Дръпнах се леко встрани, намерих опора в левия си крак, а с десния нанесох силен ритник на връхлитащия противник. Той се сгърчи от болка. С мълниеносно движение се озовах върху него и забих няколко пъти ножа в гърдите му.

За последния противник бях сигурен, че е мъртъв, но за съжаление не можех да кажа същото за останалите трима. Ако дори само един от тях още дишаше, несъмнено сега стоеше някъде зад гърба ми с насочен и готов за стрелба револвер. Потръпнах при тази мисъл.

Събери оценката си за револвера, с който нападна четиримата, и оценката си за стрелба с револвер. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на [146](#). В случай, че е по-голяма от 7, отиди на [147](#). Ако е точно седем, избери — [14](#) или [149](#).

Противникът ми се дръпна светкавично встрани и острието профуча на сантиметри от гърдите му. Несполучливият удар ме извади от равновесие за миг, точно колкото да получа здрав ритник в ребрата. Извиках от болка и се претърколих, за да избегна нов шут.

Но врагът не си губеше времето. С грациозен скок се озова върху мен и стисна китката на ръката, с която държах ножа. Едновременно с това коляното му бе върху корема ми и сякаш се опитваше да издълбае дупка в него.

Напрегнах мускулите си и се опитах да го отместя. Бавно започнах да повдигам дясната си ръка. Острието на ножа започна да се приближава към тялото на противника.

Печелех милиметър след милиметър. Той разбра, че губи и направи нещо неочаквано — пусна ме. Ръката ми полетя към него, но той го очакваше и с лекота избегна удара ми. След това на свой ред ме удари силно с юмрук в слепоочието. После хвана дясната ми ръка и силно я изви. Болката ме накара да изпусна ножа. Той го взе.

Опитах се да се изплъзна от него, но вече бях в прекалено неизгодна позиция. Той замахна с ножа и го заби до дръжка в гърдите ми. После още веднъж, и още веднъж. Усетих как силите ме напускат и светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 1 точка. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Някъде зад мен проехтя изстрел и нещо ме перна в рамото. Докато се ориентирам в ситуацията, получих още два куршума — в дясното бедро и в лакътя.

Веднага ми стана ясно какво се е случило. Някой от тримата, по които бях стрелял с револвера, не е бил ранен смъртоносно и се е съвзел от раната си, докато е траела ръкопашната ми схватка с Том. Бях допуснал фатална грешка — зад гърба ми имаше враг, при това добре въоръжен.

Извърнах глава и забелязах оцелелия. Беше имал време дори да се изправи. Бе стиснал револвера с две ръце, а дулото сочеше право към мен. Оттам излезе пламък, последван от малко облаче дим, после се разнесе гръм и оловното парче се заби право в челото ми. Усетих как силите изведнъж ме напуснаха и светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 1 точка. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето нещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Светкавично се хвърлих на земята и престоях така няколко секунди. Не последва нищо и аз се изправих.

Опасенията ми, че може би не съм успял да убия другите трима, се оказаха напразни — едно безспорно доказателство, че умеех добре да си служа с оръжието.

Потърсих с поглед револвера, който бях захвърлил в началото на битката с последния противник. Бързо го открих, вдигнах го от земята и побързах да го заредя отново.

— Уф! — възкликна индианецът. — Какъв воин!

— Нищо особено — отвърнах му скромно, докато пъхах оловните куршуми в барабана.

— Уф! — повтори индианецът. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

Отиди на [181](#).

148

Отиди на [146](#).

181

Отиди на [147](#).

В създалата се ситуация най-разумно ми се стори да атакувам направо. Разбира се, трябваше да поема голям риск, защото враговете бяха четирима и не ми изглеждаха новаци в Дивия запад. Щеше да бъде тежка битка, но вярвах, че ще се справя.

Избери с какво оръжие да нападнеш четиримата:

— карабина — отиди на [136](#).

— револвер и нож — отиди на [137](#).

— два револвера — отиди на [138](#).

— нож — отиди на [139](#).

— револвер — отиди на [140](#).

Ако си взел пушка или мечкоубиец, не можеш да ги използваш в този момент.

Скочих бързо на крака и с няколко крачки се озовах край огъня.

— К-к-как-кво... — запелтечи един от противниците ми.

Без да губя време, пуснах два куршума в сърцето му. Останалите трима извадиха оръжията си. Но аз имах достатъчна преднина. Пуснах два куршума на най-близкия до мен, а след това изпразних револвера си в трети. Сега остана само човекът, когото бяха нарекли Том.

Захвърлих ненужното оръжие и замахнах с крак към китката на противника. Той се дръпна леко назад, избягна атаката и злорадо се захили с насочен към мен револвер.

— Задръж, мой човек, ако не искаш да те напълня с олово — каза ми Том.

Нито за миг не ми мина през ум да му се подчиня. Така или иначе, той щеше да ме убие. Трябваше да действам бързо.

Леко приклекнах и изхвърлих тялото си напред, с надеждата да го поваля на земята, преди да е успял да натисне спусъка. После всичко щеше да се реши в борбата на мускули.

Но Том се оказа готов за атаката ми. От дулото излезе малко пламъче, последвано от облак дим, после се чуха изстрели и два куршума намериха безпогрешно тялото ми. Усетих как силите ме напускат и светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Скочих бързо на крака и с няколко големи скока се озовах край огъня.

— К-к-как-кво... — запелтечи един от противниците ми, когато ме видя.

Стрелях в челото му почти от упор, затова успях да го убия само с един куршум. Следващите два изпратих в гърдите на най-близкия до мен противник.

В това време останалите двама бяха успели да се изправят. Революерът на единия бе на път да излезе от кобура, а другия вече стискаше и двете си оръжия. Дулата им бързо се насочваха към мен.

Изпразних останалите си куршуми в по-опасния противник и веднага захвърлих ненужното ми оръдие. С последния трябваше да се справя с голи ръце.

Беше само на метър от мен. Ръката му държеше револвер, който всеки момент щеше да впери дулото си в мен. Светкавично прецених ситуацията и реших да се опитам да избия оръжието му с ритник в китката.

*Умножи оценката си за удар с крак по две и прибави към полученото произведение оценките за сила и бързина. Ако резултатът е по-голям от 16, отиди на **154**. В случай, че е между 13 и 16, избери — **15** или **156**. Ако резултатът е по-малък от 13, отиди на **153**.*

Завъртях се около левия си крак и изстрелях десния напред. Но противникът ми се оказа на ниво. Леко се дръпна назад и избегна атаката ми. Забелязах на лицето му да изгрява злорада усмивка.

— Задръж, мой човек, ако не искаш да те напълня с олово — рече ми той.

Револверът му бе насочен право в мен, но въпреки това дори за миг не ми мина през ум да му се подчиня. Приклекнах леко и изхвърлих тялото си към него, с надеждата да го поваля на земята, преди да е успял да натисне спусъка.

От дулото проблесна пламък, чу се гръм и нещо ме блъсна в гърдите. Последваха още три изстрела. Противникът ми стреляше почти от упор и не пропусна нито веднъж.

Усетих как силите ме напускат и светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова ти се иска да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Завъртях се около левия си крак и изстрелях десния към врага. Той явно не очакваше подобно действие и не успя да реагира както трябва. Ритникът ми го улучи точно в китката. Той извика от болка и разтвори пръстите си. Револверът падна на земята.

Без да губя време, направих грациозен плонж и с мощта на тялото си го повалих на земята. Сграбчих го за врата и нанесох няколко бързи юмручни удара в лицето му.

Но той не се предаде. Някак си успя да ме отблъсне и да се изправи на крака. Посегнах бързо към кръста му и издърпах закрепения на колана нож.

— Куче! — изкрещя безумно той и ме нападна.

Яростта му бе толкова голяма, че не мислеше за защита. Леко се дръпнах встрани, за да избегна устрема му, и протегнах напред ножа. Острието се заби право в гърдите му и той се строполи мъртъв на земята.

Отиди на [157](#).

Отиди на [154](#).

Отиди на [153](#).

За последния си противник бях сигурен, че е мъртъв, но не знаех какво е положението с останалите. Притесняваше ме мисълта, че ако дори само един от тях все още диша, в момента е някъде зад гърба ми. По всяка вероятност с изваден и готов за стрелба револвер. Изстинах при тази мисъл.

*Събери оценката на револвера, с който нападна четиримата, с оценката си за стрелба. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на **147**. В случай, че е по-малка от 7, отиди на **146**. Ако е точно 7, избери — **14** или **149**.*

Скочих светкавично на крака и с няколко бързи скока се озовах край огъня.

— К-к-как-кво... — запелтечи един от противниците ми, когато ме видя.

Почти допях дулото до челото му, толкова близо бях, и натиснах спусъка. Без да се бавя, се извърнах към следващата си жертва и повторих процедурата.

Има добри и лоши стрелци, но дори и най-отчайващите от втория тип трудно пропускат от разстояние по-малко от една педя. Ето защо дори за миг не се усъмних, че съм преполовил противниците си.

*Събери оценката на револвера, с който нападна четиримата, и оценката си за стрелба с револвер. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на **159**. Ако е точно 7, избери — **16** или **161**. В случай, че е точно 8, отиди на **162**. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на **163**.*

В това време другите двама бяха станали на крака и дори бяха успели да се докопат до оръжията си. Усетих, че играта започва да загрубява. В този момент ме спасяваше единствено бързата стрелба, която на всичко отгоре трябваше да е и точна.

Дулото на револвера ми описа полукръг и се втренчи в единия от противниците. Без да губя време натиснах спусъка два пъти и на гърдите му се появиха две малки дупки, от които рукна кръв. Човекът се олюля, изпусна оръжието си и се строполи мъртъв на земята.

Преди да успея да се прицеля в последния, проехтяха три бързи изстрела и точно толкова на брой коварни парчета олово намериха тялото ми.

Простенах от болка и се хванах за гърдите. Последният от противниците ми ме гледаше със злорада усмивка.

— Играта свърши, мършо — рече ми той и пъкна дулото на револвера в гърлото ми. След това натисна два пъти спусъка.

Светът избухна. Всичко побеля. После падна мрак.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

160

*Отиди на **159**.*

193

161

*Отиди на **162**.*

194

В това време другите двама бяха станали на крака и дори бяха успели да се докопат до оръжията си. Усетих, че играта загрубява. В този момент ме спасяваше единствено бързата стрелба, която на всичко отгоре трябваше да е и точна.

Дулото на револвера ми описа полукръг и се втрени в единия от противниците ми. Без да губя време, натиснах два пъти спусъка и на гърдите му се появиха две малки дупки, от които рукна кръв. Човекът се олюля, изпусна оръжието си и се строполи мъртъв на земята.

Четвъртият се оказа лесна плячка. Когато се заех с него, той едва бе успял да изтегли револвера от кобура. Тепърва му предстоеше да го насочи и така нататък, останалото го знаят и пеленачетата. Обаче аз нямах време да го чакам, а честно казано, нямах и такова намерение, дори отнякъде да ми се намереше време. Ето защо просто извъртях леко дулото, така че да гледа право в челото му, и пуснах двата си последни куршума.

Идеята се оказа добра и ето как се озовах сам на бойното поле, обграден от четири трупа.

— Уф! — извика индианецът. — Какъв воин!

— А, нищо особено — скромно отвърнах аз.

— Уф, уф! — повтори той. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

Отиди на [181](#).

В това време другите двама бяха станали на крака и дори бяха успели да се докопат до оръжията си. Усетих, че играта загрубява. В тази ситуация можеше да ме спаси само бързата стрелба, която на всичко отгоре трябваше да е и точна.

Всъщност, хич не се притеснявах. Бях добър стрелец, дори нещо повече. Имах цели четири куршума и само двама противници, които все още не бяха започнали да стрелят.

Дулото на револвера ми описа елегантен полукръг и сериозно се втрени в челото на следващата ми мишена.

Бум! — и го направих индиец. Което означава, че му сложих една малка, червена точка по средата на гордо откритото чело. Е, след малко точката започна да се уголемява, защото кръвта си тече свободно, когато никой не я спира. Скоро лицето му бе залято с кръв, но той не изглеждаше особено разтревожен от това. Всъщност изглеждаше мъртъв.

Сега всичко стана още по-просто — три куршума за един бавен противник. При скоростта, с която работеше с оръжието си, бих могъл лесно да го очистя, изпразвайки револвера си в гърдите му, но точно в този момент в мен заговори заклетия комарджия. Ще бъде голям срам да пропуснеш това каре, казах си аз и реших да опитам да направя четвърта дупка.

Взех на мерник поредното чело и без да се целя, натиснах спусъка. Човекът извика, разпери ръце и рухна на земята по лице. Обърнах го, колкото да съм сигурен, че съм постигнал карето. Бях го улучил право в челото.

— Уф! — извика индианецът. — Какъв воин!

— А, нищо особено — скромно му отвърнах аз, колкото да не умре разговора.

— Уф, уф! — повтори той. — Белият мъж говори езика на сиуксите.

Отиди на [181](#).

Стори ми се прекалено рисковано да връхлетя срещу четирима души. С изстрели от разстояние имаше голяма вероятност да убия поне двама от враговете, още преди да са усетили присъствието ми.

Каква пушка си взел?

— карабина — отиди на [165](#).

— мечкоубиец — отиди на [170](#).

— пушка — отиди на [171](#).

Карабината бе праметната през рамото ми. Бавно и внимателно се измъкнах от презрамката и взех врага на мушка. Огънят добре очертаваше силуета на първата ми мишена, така че късният час не беше проблем.

Имах пет куршума и четири мишени, което означаваше, че при добра стрелба мога да убия враговете си за три-четири секунди. Тогава щеше да ми остане още един куршум, с който да поправа евентуална грешка, но само една.

При стрелба си имам тактика, която ми помага да се прицеля по-добре. Приложих я и сега. Издишах част от въздуха в дробовете си и затаих дъх. След това опрях приклада на карабината в рамото си. Направих това, защото всяко вдишване или издишване по време на изстрел би отпратило куршума в посока, различна от желаната от стрелеца.

Взех на мушка един от четиримата, прицелих се бавно и търпеливо и едва когато бях абсолютно сигурен, че ще улуча, натиснах спусъка.

Събери оценката на карабината с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [167](#). В случай, че е точно 8, избери — [16](#) или [169](#). Ако е по-малка от 8, отиди на [166](#).

Изстрелът прогърмя в нощната тишина. Човекът, в когото се бях прицелил, извика и рухна на земята.

Веднага насочих карабината си към следващата мишена, но докато се прицеля, край огъня не остана никой. Враговете ми бяха разбрали, че огънят ги прави уязвими и се покриха в тъмнината. Ето как планът ми се обърка от самото начало. Мислех, че ще убия поне двама, преди да започне сериозната престрелка, а се оказа, че трябва да се задоволя само с един.

Започнах бавно да пълзя назад, защото съзнавах, че в тази ситуация имам прекалено малко шансове за победа. Бяха трима и ме заобикаляха. Скоро щяха да открият кръстосан огън, срещу който щях да съм безпомощен.

Едва бях минал два метра и съзрях вдясно от себе си пълзящ силует. Насочих карабината и му пуснах един куршум. Човекът изруга зверски и отвърна на огъня. Куршумът му изсвири покрай лявото ми ухо и се загуби в тъмнината.

Вляво от мен проблеснаха две пламъчета — атаката започваше. Единият куршум ме перна в китката и аз извиках от болка. Но далеч по-страшното бе, че сега бях съвсем безпомощен.

Видях как два силуета се изправят от земята и хукват към мен, като в същото време изпразват револверите си, стремейки се да ме надупчат на решето. Поне един от куршумите им със сигурност ме е улучил лошо, защото изведнъж пред очите ми падна мрак и светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи играта, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Изстрелът прогърмя в нощната тишина и човекът, когото бях взел на мушка, рухна безмълвен на земята.

Веднага насочих карабината към следващия и повторих операцията. Преброих втора поразена мишена.

Сега настъпи момента на бързата стрелба. Трябваше да убия двамата оцелели, преди да са се осъзнали. Иначе щяха да избягат далеч от огъня и нямаше да мога да ги виждам. Ето защо трескаво преместих дулото към следващия и му пратих третия си куршум.

По отчаяния му вик разбрах, че сега сме един на един. Скочих на крака и се затичах към огъня. Много разчитах на това, че за краткото време противникът ми не е успял да извади оръжието си.

Оказа се, че предположението ми е било вярно. Стигнах само на няколко метра от последната си жертва тъкмо в момента, когато измъкваше револвера си от кобура. Без да се суея, изпратих двата последни куршума в главата му и всичко свърши.

— Уф! — извика възторжено индианецът. — Какъв воин!

— А, нищо особено — отвърнах скромно аз, докато проверявах дали някой не се преструва на мъртъв. Нямаше артисти.

— Уф, уф! — повтори той. — Белият мъж говори езика на сиуксите.

Отиди на [181](#).

168

*Отиди на **166**.*

201

Отиди на [167](#).

Мечкоубиецът висеше през рамото ми. Бавно и внимателно се измъкнах от презрамката и насочих пушката към първата си мишена. Огънят добре очертаваше силуета, така че късният час не представляваше особена пречка.

Имах само два куршума, което означаваше, че трябва да съм максимално точен, защото може би имах някакви шансове срещу двама противници, но срещу трима — никога.

При стрелба си имам тактика, която ми помага да се прицеля по-сигурно. Издишах част от въздуха в дробовете си и затаих дъх. След това опрях приклада на карабината в рамото си. Направих това, защото всяко вдишване или издишване по време на изстрел би отпратило куршума в посока, различна от желаната от стрелеца.

Взех на мушка един от четиримата, прицелих се търпеливо и натиснах спусъка, едва когато бях абсолютно сигурен, че ще улуча.

Събери оценката на мечкоубиеца с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма или равна на 8, отиди на [175](#). В случай, че е по-малка от 8, отиди на [172](#).

Пушката висеше през рамото ми. Бавно и внимателно, за да не вдигам шум, се измъкнах от презрамката и насочих оръжието към първата си мишена. Огънят добре очертаваше силуета, така че късният час не представляваше особена пречка.

Имах само два куршума, което означаваше, че трябва да съм максимално точен, защото може би имах някакви шансове срещу двама противници, но срещу трима — никога.

При стрелбата си имам тактика, която ми помага да стрелям по-сигурно. Издишвам част от въздуха в дробовете си и затаявам дъх. След това опирам приклада в рамото. Правя го, за да предотвратя случайно поемане или изпускане на въздух по време на изстрела. Това би изпратило куршума в посока, коренно различна от желаната от стрелеца.

Взех на мушка един от четиримата, прицелих се търпеливо и натиснах спусъка, едва когато бях абсолютно сигурен, че ще улуча.

*Събери оценката на пушката с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма или равна на 8, отиди на **176**. В случай, че е по-малка от 8, отиди на **173**.*

Изстрелът проехтя в нощната тишина мощно като йерихонска тръба. Ако не друго, поне по вдигане на шум мечкоубиецът нямаше равен на себе си. Зачудих се дали има някой в радиус няколко мили, който да не се е сепнал в съня си от този гръм.

Но ситуацията бе толкова напрегната, че не ми остави време за подобни отнесени размишления. Човекът, по когото бях стрелял, извика от болка и се хвана за рамото. Значи не бях улучил.

Повдигнах съвсем леко оръдието и пуснах втория куршум. Мишената ми се строполи безмълвно на земята.

— Бързо, докато не е презаредил! — извика някой и тримата оцелели се впуснаха към мен с извадени револвери. Захвърлих безползната пушка на земята.

Отиди на [174](#).

Изстрелът проехтя в нощната тишина и човекът, по когото бях стрелял, рухна безмълвно на земята.

— Един по-малко — промърморих аз, докато насочвах дулото към втората си мишена.

Но този път пропуснах.

— Бързо, докато не е презаредил! — извика някой и тримата оцелели се впуснаха към мен с извадени револвери. Захвърлих безползната пушка на земята.

Отиди на [174](#).

Нямах време да извадя друго оръжие и се озовах сам срещу трима въоръжени и ядосани мъже. Очите им бързо свикнаха с тъмнината и веднага щом различиха силуета ми в мрака, откриха огън.

Нещо ме перна в гърдите и ме накара да извикам от болка. После почувствах как силите ме напускат и рухнах безволево. Светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 2 точки. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето вещо ръководство той намери смъртта си. Сега се върни на [121](#) и продължи оттам играта, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Изстрелът проехтя в среднощната тишина мощно като йерихонска тръба. Ако не друго, поне по вдигане на шум мечкоубиецът нямаше равен на себе си. Зачудих се дали има някой в радиус от няколко мили, който да не се е сепнал в съня си от този гръм.

Но ситуацията не ме остави да продължа размишленията си. Веднага щом поразих първата си мишена, насочих дулото към следващата жертва. Бум! — и числеността на врага бе намалена наполовина.

— Бързо, докато не е презаредил! — извика единият от оцелелите и те се втурнаха към мен с извадени револвери.

Ако имаш револвер, отиди на [178](#). В противен случай отиди на [177](#).

Изстрелът проехтя в среднощната тишина и човекът, в когото се бях целил, рухна безмълвно на земята.

Без да губя време, насочих дулото към втората си мишена и натиснах спусъка. Бум! — и числеността на врага бе намалена наполовина.

— Бързо, докато не е презаредил! — извика единият от оцелелите и те се втурнаха към мен с извадени револвери.

Ако имаш револвер, отиди на [178](#). В противен случай отиди на [177](#).

Нямах друго огнестрелно оръжие, затова се налагаше светкавично да презаредя. Знаех, че имам няколко секунди за тази операция — горе-долу толкова време щеше да им трябва на враговете, за да се адаптират разглезените им от огъня очи към тъмнината.

Сам избери — 17 или 180.

Разстоянието между мен и тях бе прекалено малко, за да се надявам да заредя втори път. Затова хвърлих празното оръжие и извадих револвера си.

Те стреляха първи, но очите им все още не бяха свикнали с тъмнината, разглезени от огъня, и не успяха да ме улучат.

За сметка на това моите куршуми пристигнаха точно на желания адрес. Два от тях намериха гърдите на левия противник, а останалото отиде някъде по тялото на десния. Двамата нададоха отчаяни викове и се строполиха на земята. Приблжих се предпазливо до тях.

— Уф! — извика индианецът. — Какъв воин!

— А, нищо особено — отвърнах му, докато проверявах дали някой от четиримата не се преструваше на умрял. Нямахше артисти.

— Уф, уф! — повтори той. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

Отиди на [181](#).

Трескаво напъхах два куршума в затвора и се прицелих в единия. Междувременно те дадоха няколко изстрела, но куршумите им профучаха покрай мен, без да ме докоснат.

Бяха само на няколко метра от мен и представляваха лесни мишени.

Бум! — и остана само един. После довърших и него с последния изстрел. Заредих отново, изправих се и внимателно се приближих до трупове.

— Уф! — извика индианецът. — Какъв воин!

— А, нищо особено — скромно отвърнах аз, докато проверявах дали някой не се прави на умрял. Нямаше артисти.

— Уф, уф! — повтори се той. — Белият мъж говори езика на сиуксите!

Отиди на [181](#).

Трескаво напъхах два куршума в затвора и се прицелих. Междувременно обаче те откриха огън и нещо ме перна в китката. Извиках от болка и изтървах оръжието.

— Ето го! — извика по-бързият от двамата и изпразни револвера си в мен.

Нещо избухна пред очите ми. Светът стана бял, после черен и накрая окончателно престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 1 точка. Видя ли докъде докара прочутия суперагент? Под твоето нещо ръководство той намери смъртта си. Сега се, върни на [121](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешиш отново. А ако толкова искаш да разбереш какво се е случило със суперагента след този драматичен край, отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Едва тогава осъзнах, че според индианеца аз владея езика на неговото племе, а това не е често срещано явление сред белите. Мислено благодарих на Спарки, който се сети, че за поредното изпитание ще ми бъде необходим транслатор. Ето че ценният предмет влезе в действие.

— Белият мъж е приятел на сиуксите — казах аз и го освободих от въжетата, с които бе стегнато тялото му.

Той простена и се олюля.

— Ревящия бизон преживя много лета и зими — каза ми той, — но сега чувства — смъртта е близо.

Върху дрехата му, точно в областта на корема имаше голямо, кърваво петно. Индианецът бе ранен, и то тежко.

— Ще се опитам да те излекувам — казах му.

— Недей! — спря ме той. — Ревящия бизон вече е поел към Великите ловни полета и никой не може да го върне от пътя за там. Но бих искал да ти дам нещо в знак на благодарност, задето ме спаси.

Индианецът взе един нож от убитите, отрязва малко парче кожа от една завивка и седна до ствола на едно дърво. После започна да дълбае резки върху кожата. Надзърнах през рамото му, но не видях нищо.

— Сега нямам бои — каза ми той, когато свърши. — Но все едно, всеки сиукс ще разпознае тотема на Ревящия бизон. Аз съм един от уважаваните вождове и всяко едно от племената на сиуксите се вслушва в думите ми. С това малко парче кожа аз казвам: „Този бял мъж е приятел на Ревящия бизон и всички сиукси.“

— Благодаря ти. Този дар е много ценен за мен, защото аз съм на път към вигвамите на сиуксите. Сега те ще ме приемат като брат, нали?

— Да. Но не показвай този тотем на мъж от друго племе, защото много са враговете на сиуксите.

Ревящия бизон млъкна и притвори очи.

— Очите ми няма да видят изгрева — промълви той, — и вятърът няма да развява на воля косите ми. Тетивата на моя лък ще замлъкне завинаги.

След тези думи старият вожд оброни глава. Разтърсих го леко, но той не реагира. Тогава допрях ухо до гърдите му, за да чуя сърцето. Бе спряло да бие.

За известно време отделих вниманието си от вожда и го насочих към по-практични цели.

Запиши в дневника кодова дума „тотем“. После отиди на [186](#).

Белите бяха пленили и жребеца на вожда — прекрасно животно, което нямаше равно на себе си сред онези, които бях виждал на тържището в Сент Луис. Прииска ми се да го имам.

Приближих се до него и започнах да му говоря тихо, като същевременно го галех нежно по муцуната и гривата. Животното изпръхтя. Одобрително, струва ми се.

За щастие. Ревящия бизон бе яздил със седло. Тази малка подробност беше много важна, защото иначе жребецът нямаше да понесе аз да му сложа седлото, а аз пък не можех да яздя на голо.

Отвързах го от колчето, за което бе завързан. Животното веднага отиде при мъртвия вожд, подуши го и жално изцвили. Отидох при него и отново му заговорих нежно. То изпръхтя и леко ме близна по лицето. Приказвах му повече от час.

Накрая, когато бях почти убеден, че сме приятели си позволих да го яхна. Жребецът се изправи на задните си крака, но не за да ме хвърли, а просто от изблик на енергия. Направих няколко кръгчета около мястото, където се бе разиграла битката и се уверих, че животното се подчинява на нарежданията ми. След това го отведох в горичката, където се бях настанил в началото на тази изпълнена със събития нощ.

А предишния си кон отвързах и пуснах на свобода. Вече не ми беше нужен.

Отбележи в дневника, че оценката на коня ти е 6. След това отиди на [187](#).

Загледах се в конете на четиримата. Не бяха кой знае какви екземпляри, но имаше един, който не беше лош.

Конят има оценка 4. Ако решиш да го вземеш вместо досегашния си кон, запиши тази оценка в дневника, в таблица „[Оръжия](#)“. След това отиди на [184](#).

Ако прецениш, че твоят кон е по-добър от този, отиди на [185](#).

Конят не беше нищо особено, но по всички показатели биеше досегашната ми кранта, затова предпочетох него. Приближих се и го погалих внимателно. Той изпръхтя дружелюбно и ме близна приятелски по лицето. Оттам нататък ми се подчиняваше безпрекословно.

Яхнах го, направих няколко кръгчета около мястото, където се бе разиграла битката, и се уверих, че изпълнява нарежданията ми. След това го отведох в горичката, където се бях настанил в началото на тази изпълнена със събития нощ.

А предишния си кон отвързах и пуснах на свобода. Вече не ми беше нужен.

*Отбележи в дневника, в таблица „Оръжия“, че оценката на коня ти е 4. След това отиди на **187**.*

Конят не беше кранта, но моят го превъзхождаше, поне според скромното ми мнение. Затова отвързах четирите животни и ги пуснах на свобода. После се върнах в горичката, където се бях настанил в началото на тази изпълнена със събития нощ.

Отиди на [187](#).

И четиримата убити от мен мъже имаха оръжия. По законите на Дивия запад сега те принадлежаха на мен, както и цялата им останала собственост. Избрах най-добрите и ги сравних с моите. После взех това, което ми се стори добро, а другото захвърлих.

Ако ти хареса нещо от следните оръжия, запиши оценката му в дневника, в таблица „Оръжия“: пушка — 4, два револвера — всеки с оценка 4, нож — 4 и ласо — 4.

Сам избери — 18 или 183.

На сутринта погребях трупа на Ревящия бизон. Направих го не от християнско милосърдие, а защото иначе дивите животни щяха да го обезобразят. Дължах поне тази услуга на стария индианец.

Но останалите четири трупа оставих на чакалите. Изкопаването на толкова голяма дупка щеше да ме забави значително, а и те не го заслужаваха.

Когато привърших тъжното си задължение, слънцето бе някъде по средата между хоризонта и най-високата точка от траекторията си. Хората с часовници биха казали, че е към единадесет часа, но за мен бе просто време да продължа пътя си. Така и направих.

Отиди на [188](#).

Препусках през хълмиста местност, което ме правеше особено предпазлив, защото възвишенията пречеха на погледа и опасността от засада висеше над главата ми като дамоклев меч.

Теренът бе леко каменист. Това правеше следите ми по-незабележими, но в същото време затрудняваше бързия ход на коня. Не смеех да пришпорвам животното, защото евентуално навяхване или счупване на крак щеше да ме направи пешеходец.

Яздех с приемливо за целта ми темпо и внимателно се оглеждах във всички посоки.

Виж [оценката си за зрение](#). Ако е по-голяма от 4, отиди на [190](#). В противен случай отиди на [189](#).

Не се опасявах от среща с бели. Вече бях навлязъл прекалено много в ловните полета на сиуксите и опасността идваше главно от тях. Имах известни идеи как да ги убедя, че идвам с приятелски намерения, но се опасявах да не ме посрещнат със залп от стрели, преди да съм си отворил устата. Ето защо бях нащрек за евентуална засада от страна на червенокожите.

Сам избери — 19 или 192.

Опасявах се главно от среща с индианци, защото вече бях навлязъл прекалено навътре в ловните полета на сиуксите. Притесняваше ме възможността да получа стрела от засада, преди да съм успял да си отворя устата. Ето защо си отварях очите на четири.

В късния следобед погледа ми попадна на нещо, което можеше да се приеме и за мъртва част от пейзажа, но можеше и да не е. Бързо скочих от седлото, накарах коня да легне и сам се изкачих на една височина, за да огледам по-подробно обекта.

След няколко минути бях абсолютно сигурен, че наблюдавам група от тридесет-четиридесет индианеца. Все още бяха много далеч от мен, а и посоката им се разминаваше с моята. Ако препуснех с всички сили към тях, щях да ги срещна след не повече от час.

Отиди на [193](#).

Използвах всяка височина, за да хвърля по-далечен поглед и тази предпазливост даде своя плод в късния следобед. Съзрях нещо, което можеше да се приеме за мъртва част от пейзажа, но можеше и да не е. Бързо скочих от седлото, накарах коня да легне и се заех да изуча по-подробно обекта.

След няколко минути бях абсолютно сигурен, че наблюдавам група от тридесет-четиридесет индианеца. Все още бяха много далеч от мен, а и посоката им се разминаваше с моята. Ако препуснех с всички сили, щях да ги срещна след не повече от час.

Отиди на [193](#).

Въпреки всички мерки за сигурност, не забелязах врагове наоколо. Не знаех, обаче, дали да се радвам, че няма такива, или да се притеснявам, че не ги виждам.

Виж [оценката си за интуиция](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [196](#). В противен случай избери — [19](#) или [198](#).

Те бяха на коне, а аз — залегнал. Ето защо можех да бъда сигурен, че не са ме забелязали.

Голямото разстояние ми пречеше да разбера от кое племе са, но най-вероятно бяха сиукси. Е, нищо не пречеше да са команчи или кайови, разбира се.

Можех лесно да се измъкна от среща с тях. За целта трябваше леко да променя маршрута си, така че да опиша дъга, за да не се засека с тях след известно време или да не се натъкнат на следите ми. Въпросът беше дали трябва да бягам от среща с индианци.

Ако бяха сиукси — не. Но ако бяха команчи или кайови, можех да ги пренебрегна с чисто сърце — те щяха да ми навлекат само неприятности.

Какво ще направиш? Ако решиш да избегнеш срещата, отиди на [194](#). В противен случай отиди на [195](#).

След кратък размисъл реших, че няма смисъл да си търся белята. Знаех един сигурен начин да разпозная сиуксите от останалите племена — техните села бяха наоколо. Трябваше само да откроя едно от тях и да вляза в него, демонстрирайки миролюбиви намерения.

Яхнах коня и го пришпорих далеч от индианците. Минавах по ниските места на терена, за да имам защитата на височините и да бъда сигурен, че индианците няма да ме забележат. След два часа усилена езда отново се покачих на най-високия хълм в местността и огледах наоколо. Нямах и следа от индианците. Опасността, ако изобщо имаше такава, вече бе отминала.

Късно вечерта намерих подходящо местенце за лагер. Рано сутринта ме събудиха първите лъчи на изгряващото слънце и отново потеглих на път.

Отиди на [265](#).

Яхнах коня и препуснах към индианците, като изобщо не си правех труда да се крия. Напротив, когато се приближих достатъчно близо до тях, за да ме чуят извиках силно, вдигнах ръка и я размахвах.

Бяха точно тридесет и шест души. Забелязах, че лицата им бяха боядисани в цветовете на войната. Спрях коня само на няколко метра от един едър и красив индианец, който яздеше начело на групата и носеше внушително украшение от пера — явен признак, че е вожд. Известно време и двамата мълчахме. Не знам неговите причини, но аз реших, че е знак на уважение да му дам да говори пръв. И не сгреших.

— Очите на Кървавия нож виждат млад бледолик, който сам дойде при команчите. Какво иска той от тях?

Команчи! Щях да направя фатална грешка, ако ги бях поздравил като сиукси и бях изказал приятелските си чувства.

— Аз съм приятел на всички червенокожи мъже.

— Ти досаждаш на вожда на команчите. Кой си и с какво е прочуто името ти, та се осмеляваш да ме заговориш?

— Наричат ме Майк и съм готов да се бия с всеки, който ме обиди.

По устните на вожда изгря усмивка.

— Белият мъж каза смели думи, но дали е готов да ги подкрепи с дела? Кървавия нож ще се бие с него и ще окачи скалпа му пред своята шатра.

— Не съм дошъл...

— Мълчи, бяло куче! Ако не искаш да се биеш, ще наредя на воините си да те убият.

Нещо ми подсказа, че не трябва да му противореча.

— Добре — казах аз. — Ще се бия с теб, но какво ще стане, ако те победя?

— Воините ми ще те оставят да си отидеш необезпокояван.

Подобно твърдение ми се стори твърде съмнително, но едва ли можех да искам повече. Бях затънал до шия и нямах право на претенции.

Отиди на [218](#).

Нещо ме накара да се обърна леко назад, някакъв тайнствен глас вътре в главата ми, който хората наричат интуиция. Послушах го и не останах разочарован.

Изад една височина стърчаха главите на няколко индианеца. Веднага щом видяха, че се обръщам, те залегнаха, но аз вече ги бях зърнал с периферното си зрение.

Как трябваше да постъпя? Можех да препусна и да се опитам да им избягам. Явно отскоро се промъкваха зад мен, защото все още бях извън обсега на стрелите им.

Но дали някъде отпред нямаше още от тях? Дали не ми бяха подготвили хитра клопка? В такъв случай не трябваше да бягам, а да се опитам да преговарям мирно с тях.

Неприятна дилема.

Как ще постъпиш? Ако решиш да се опиташ да им избягаш, отиди на [199](#). Ако прецениш, че е по-разумно да преговаряш с тях, отиди на [200](#).

Отиди на [196](#).

— И-и-и-и-и-и-и-и-и! — ужасяващ боен вик се разнесе някъде зад гърба ми и ушите ми чуха тропота на коне, свистенето на стрели и куп други, все неприятни шумове. Не беше необходимо да достигам гениалността на Шерлок Холмс, за да разбера, че съм нападнат от индианци.

Рязко се извърнах назад, готов да продам скъпо кожата си. Бяха около четиридесет човека. Лицата им бяха боядисани в цветовете на войната. Веднага ми стана ясно, че няма смисъл да се опитвам да преговарям с тях.

Една стрела прониза верния ми кон. Той изцвили жално, направи две несигурни стъпки и се срути на земята. Едва успях да скоча от него, преди да ме затисне.

В това време друга стрела ме улучи в гърдите, а още няколко нейни колежки се закотвиха болезнено по тялото ми. С театрален вик и достоен за овации пирует паднах на колене. Тогава нечий злонамерен томахок се стовари върху главата ми и светът престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на [188](#) и продължи играта оттам.

Пришпорих здраво коня си и леко се приведох, за да не ставам лесна мишена. Зад мен индианците нададоха разгневени викове и се впуснаха да ме преследват. Едва ли бяха повече от петдесет човека, но крещяха за пет хиляди.

Бях препускарал не повече от десетина минути, когато хълмистият терен се свърши и излязох в равнинна местност. Веднага забелязах в далечината самотна скала. Или беше много далече, или беше много малка, но нямах време да установя кое от двете е по-вероятно, защото индианците препускаха по петите ми и изобщо не даваха признаци, че ще се откажат да ме преследват.

Трябваше да реша накъде да се насоча. Дали да потърся убежище край скалата или да се насоча към откритата прерия.

Ако се насочиш към скалата, отиди на [208](#). В противен случай отиди на [201](#).

Реших, че едва ли са толкова глупави, че да не ми приготвят засада. Затова веднага отхвърлих възможността за бягство. Вместо това дръпнах юздите на коня и го завъртях срещу преследвачите ми. После вдигнах ръка и я размахах, за да им покажа, че съм ги забелязал.

Жестът ми ги учуди, но те нито за миг не загубиха самообладание дотолкова, че да покажат явно недоумението си. Нададоха бойни викове и скоро цялата група се понесе в галоп срещу мен. Останах на място и се опитах да си придам небрежен вид, докато наблюдавах тази демонстрация на сила.

Те ме обградиха и впериха любопитни погледи в мен. От редиците им се отдели едър и красив индианец, който носеше внушително украшение от пера на главата си — явен признак, че е вожд.

— Какво търси бялото куче по тези места? — безцеремонно ме попита той.

Тонът му никак не ми хареса. Ако му позволих да разговаря и занаят пред така с мен, нищо добро не ме чакаше.

— Защо вождът говори така? — казах му. — Нима това са думите, когато говорят двама воини?

— Кървавия нож е прочут вожд и името му се споменава с уважение край всички огньовете на команчите — удари си една четка той. — А кой си ти и с какво е известно името ти?

Команчи! Щях да направя фатална грешка, ако ги бях поздравил като сиукси, но сега бях предупреден.

— Наричат ме Майк и досега не съм оставял никого да ме обижда безнаказано.

По устните му заигра лукава усмивка.

— Но Кървавия нож го направи — каза той — и сега ще трябва да се биеш с него, ако не искаш да те вземе за страхливец.

— Не искам...

— Мълчи, бяло куче! Ако откажеш, ще наредя на войните си да те убият.

Нещо ми подсказа, че не бива да му противореча.

— Добре — казах аз. — Ще се бия с теб, но какво ще стане, ако те победя?

— Воините ми ще те оставят да си отидеш необезпокояван.

Подобно твърдение ми се стори твърде съмнително, но едва ли можех да искам повече. Бях затънал до шия и нямах право на претенции.

Отиди на [218](#).

201

Взех мигновено решение — откритата прерия. Виждах терена далеч пред мен — само трева, идеалната настилка за един кон, който иска да покаже на собственика си на какво е способен. Сръгах животното в ребрата.

Събери оценката си за езда с оценката на коня. Ако сумата е по-малка от 8, отиди на [203](#). В случай, че е точно 8, избери — [20](#) или [205](#). Ако е по-голяма от 8, отиди на [202](#).

Приведох се плътно до шията на коня. Вятърът свистеше в ушите ми наравно с бойните викове на индианците.

— Давай! Давай, конче! — насърчавах животното аз, като едновременно с това не забравях да го посръгвам в ребрата, стискайки колене.

Преследването продължи дълго. Чувах как тропотът зад гърба ми намалява — сигурен признак, че част от преследвачите ми се е отказала от лова. Постепенно набирах преднина и скоро оставих далеч зад гърба си последния от индианците. При едно от постоянните си обръщания назад забелязах как той дръпна юздите на коня си и се отказа да ме гони.

Разбира се, не намалих темпото и продължих да яздя до свечеряване. Едва тогава реших, че съм взел достатъчна преднина и не бива да се страхувам от проследяване. Дори да бяха тръгнали по следите ми, мракът щеше да ги спре.

Намерих едно местенце, което бе подходящо за лагеруване, и прекарах нощта там. На сутринта ме събудиха първите слънчеви лъчи и отново поех на път.

Отиди на [265](#).

Приведох се плътно до шията на коня. Вятърът свистеше в ушите ми наравно с бойните викове на индианците.

— Давай! Давай, конче! — насърчавах животното аз, като едновременно с това не забравях да го посръгвам в ребрата, стискайки колене.

Но нищо не можеше да помогне на коня ми да надмине себе си. Скоро осъзнах печалната истина — по качество моята кранта далеч отстъпваше на конете на преследвачите ми, които бързо топяха разстоянието между нас.

Разбрах, че няма да мога да им избягам. Затова дръпнах юздите на коня и се извърнах към тях. След това скочих от седлото и разперих ръце, за да покажа, че съм безопасен.

Начело на групата яздеше едър и красив индианец, който носеше на главата си внушително украшение от пера — явен намек, че е голям вожд. Дясната му ръка размахваше томахок по определено зловец за мен начин.

Сам избери — 20 или 207.

204

Отиди на [203](#).

241

Отиди на [202](#).

Индианецът се приближи на няколко крачки от мен. Лицето му бе боядисано в цветовете на войната и излъчваше омраза.

Размахвах отчаяно ръце, надявайки се да предотвратя неизбежното, но не успях. Томахокът излетя от ръката му със страшна скорост и с безпощадна точност се стовари върху главата ми. Светът избухна в ослепителна белота, после падна мрак и реалността изчезна в безкрая. Всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на [188](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешии отново.

Индианецът бе на няколко крачки от мен. Лицето му бе боядисано в цветовете на войната. Той пришпори коня си и животното прелетя на сантиметри край мен, но без да ме докосне. Когато копитата му докоснаха земята, вождът дръпна юздите и го изправи на задни крака. След това направи повелителен жест към бойците си.

Бяха тридесет и осем на брой, въоръжени с томахоци и лъкове. Озаптиха конете си и образуваха кръг около мен и вожда.

— Какво търси бялото куче в земите на индианците? — попита ме той.

— Аз съм приятел на всички червенокожи и идвам с мир при тях — отвърнах му.

— Ти си краставо псе, което трябва да бъде убито.

— Кой го казва?

— Аз, Кървавия нож, вождът на команчите — изрева той и замахна с томахока си.

Ако бях останал безучастен, със сигурност щеше да ме убие на място.

— Нима ще убиеш беззащитен човек? — попитах го. — Нямаш ли смелост да се биеш честно с мен?

По устните му се плъзна лукава усмивка.

— Добре — каза той. — Кървавия нож не се страхува от бледоликия и ще се бие с него.

— А какво ще стане, ако победя?

— Войните ми ще те оставят да си отидеш.

Твърдението му ми се стори твърде съмнително, но бях толкова затънал, че нямах право на претенции.

Отиди на [218](#).

Препуснах към скалата с надеждата тя да ми даде убежище. Не след дълго се приближих достатъчно до нея, за да я огледам.

Беше висока към трийсетина метра и двойно по-дълга, извита в полукръг. На върха ѝ имаше малко плато, към което водеше тясна пътечка, която минаваше по вътрешната страна на извивката. Пътеката беше толкова тясна, че по нея можеше да върви само един кон.

Имах добра преднина пред индианците и успях да се добера до платото, когато те бяха на стотина метра от скалата. Приближаваха с размахване на томахоци и влудяващи бойни викове.

Хвърлих бърз поглед на другите склонове и се уверих, че са непристъпни. Единственото място, откъдето преследвачите ми можеха да се доберат до платото, беше пътечката.

Първите бяха само ма десетина метра от началото ѝ и не криеха намерението си да препуснат веднага нагоре. Трябваше да действам бързо.

Какво ще направиш? Ако имаш огнестрелно оръжие и решиш да стреляш по червенокожите, за да ги спреш, отиди на [210](#). В случай, че решиш да опиташ да ги спреш с думи, отиди на [209](#).

— Спрете! — извиках на приближаващите индианци. — Спрете!!!

Никой не обърна внимание на моята молба-заповед. Вече всички бяха около скалата, крещяха и размахваха томахоци.

Не! Само някои от тях размахваха томахоци. Други държаха лъкове. Разбрах го, когато няколко стрели профучаха покрай мен. За щастие, останах невредим, но предпочетох да не си играя с огъня и залегнах.

Първият индианец се добра до платото. Беше едър и красив, а на главата си косеше внушително украшение от пера, което издаваше, че е вожд. Томахокът му полетя към мен.

Грозното оръжие ме удари със страшна сила. Светът избухна в ослепителна белота, после потъна в мрак. Реалността изчезна в безкрая. Всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [188](#) и продължи играта оттам. Но внимавай да не сгрешиш отново.

Бяха много близо до пътеката. Ако допуснех да започнат да се изкачват по нея, после щях да бъда безпомощен да ги спра. Едва ли в този момент точно думите бяха най-подходящото оръжие, затова зарязах дипломацията.

Съществуваше само един основен въпрос — къде да насоча куршумите си. Дали трябваше да убия първите няколко индианци, които стъпеха на пътеката? Позицията ми беше достатъчно изгодна, за да не се съмнявам, че съм в състояние да го сторя. От друга страна може би това щеше да разгневи останалите и да усложни понататъшните преговори. Тогава излизаше, че трябва да стрелям пред, а не по тях. Но дали това щеше да ги спре?

Въпросът бе сложен, а време за размишления няхах. Налагаше се да действам светкавично, ако не исках след минути скалпа ми да увисне на пояса на някой от нападателите.

Къде ще стреляш?

— *пред индианците — отиди на [211](#).*

— *по индианците — отиди на [212](#).*

Не ми се нравеше идеята да убия някой от индианците. Почти бях готов да се обзаложа, че това ще ги накара да изпаднат в състояние на крайна изнервеност, която, както е известно, се лекува само и единствено с проливането на известно количество кръв. Несъмнено те знаеха този лек и моментално щяха да прибегнат до него.

Ето защо реших на първо време да се опитам да ги сплаша.

С какво ще стреляш по индианците?

— *с карабина — отиди на [213](#).*

— *с мечкоубиец — отиди на [214](#).*

— *с пушка — отиди на [215](#).*

— *с револвер — отиди на [216](#).*

Наглостта на индианците ми се стори прекалена. Първите вече стъпваха върху пътечката и щяха да им трябват няколко секунди, за да стигнат до платото. Това не можех да допусна.

Извадих оръжието и — бум! — направих малка дупка в тялото на първенеца на колоната. Той извика, разпери ръце и падна от коня. После казах още веднъж „бум!“ и втори индианец се катурна от коня.

Останалите обаче не разбраха смисъла на кратката ми лекция по добро държане и продължиха напред по пътеката.

До този момент смятах, че всички индианци са въоръжени с томахоци. Но разбрах, че съм сбъркал — някои от тях държаха в ръцете си лъкове. Инстинктивно се досетих за тази досадна подробност, когато една стрела се заби в дясната ми китка и ме накара да изпусна оръжието.

В това време първия индианец стъпи на платото. Томахокът му полетя към мен и със страшна сила ме тресна в главата.

Светът избухна в ослепителна белота, после падна мрак и реалността потъна в безкрая. Всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на [188](#) и продължи играта оттам, но внимавай да не сгрешии отново.

Извадих карабината от прикрепения към седлото специален кобур и я насочих към ездачите от челото на колоната. Стрелях в копитото на първия кон. Бум! — и конят пощуря. Изненадан от движенията му, ездачът не успя да се задържи на седлото и падна на земята. С още три подобни изстрела отказах индианците от намерението им да ме атакуват веднага. Те обърнаха конете си и в бързо темпо се отдалечиха на безопасно разстояние.

Отиди на [217](#).

Извадих мечкоубиеца от прикрепения към седлото специален кобур и го насочих към ездачите от челото на колоната. Прицелих се в копитото на един от конете.

Бум! — и животното полудя от болка. Изненаданият от движенията му ездач не успя да се задържи на седлото и падна.

Това предизвика объркване сред индианците и спря устрема им. Дадох още един изстрел, с което окончателно ги убедих, че не е здравословно да продължават атаката. Те обърнаха конете си и в бързо темпо се отдалечиха на безопасно разстояние.

Отиди на [217](#).

Извадих пушката от прикрепения към седлото специален кобур и я насочих към ездачите от челото на колоната. Тъй като не исках да убивам никого, а един изстрел във въздуха нямаше да ги спре, прицелих се в копитото на едно от предните животни.

Бум! — и конят полудя от болка и ужас. Изненаданият ездач не успя да се задържи на седлото и падна. Това предизвика объркване сред индианците и понамали устрема им. Дадох втори сполучлив изстрел, който вся паника в редиците им и окончателно ги убеди, че не е здравословно да продължават да атакуват. Те обърнаха конете си и в бързо темпо се отдалечиха на безопасно разстояние.

Отиди на [217](#).

Извадих бързо револвера и го вкарах в употреба. Не исках да убивам никого, но не биваше и да стрелям във въздуха, защото това нямаше да спре устрема на преследвачите ми. Затова се прицелих в копитото на един от предните коне.

Бум! — и животното полудя. Изненаданият ездач не съумя да се задържи на седлото и падна. Без забавяне приложих същия номер с още две животни.

Сред индианците настъпи хаос. Бяха объркани от развоя на събитията и не знаеха какво да правят. Останалите без ездачи коне допълнително усилваха паниката с некоординираните си движения.

Дадох още два бързи изстрела и с това окончателно убедих червенокожите, че не е здравословно да продължават да се мотаят около скалата. Те обърнаха конете си и в бързо темпо се отдалечиха на безопасно разстояние.

Отиди на [217](#).

За известно време настъпи затишие. Седях си кротко на платото и наблюдавах индианците. С периферното си зрение държах под око пътеката, защото не беше изключено някой кандидат-герой да се опита да се промъкне тайно насам.

Индианците се бяха разположили на около триста метра от мен. Бойците се бяха разпръснали във верига, а вождът и по-уважаваните войни се съвещаваха помежду си.

Съвещанието прекъсна изненадващо и вождът тръгна към скалата. Ходеше пеша и държеше ръцете си разперени, за да покаже, че идва с мир. Спря в началото на пътеката.

— Кървавия нож не се страхува от куршумите на бледоликия — каза той. — Но ако оръжието му проговори, червенокожите воини ще го убият.

— Никога не бих стрелял по невъоръжен човек — отвърнах му аз.

— Уф, уф! Ти говориш езика на команчите!

Щеше да стане прекалено дълго и също толкова сложно, ако бях започнал да му обяснявам за транслатора и неговия принцип. Вместо това просто кимнах утвърдително.

— Бледоликият знае, че не може да ни избяга. Защо не се предаде?

— Кървавия нож знае, че воините му не могат да стигнат до мен. Защо трябва да се предавам? — отвърнах му в същия стил.

Вождът се усмихна снизходително.

— Ти си хитър воин, но не бива да подценяваш червените мъже. Нима мислиш, че сме по-глупави от койота, който броди из прерията? Ти нямаш храна и вода, няма да издържиш дълго. Достатъчно е воините на команчите да изчакат няколко дни и сам ще се предадеш.

— Кървавия нож несъмнено също е хитър и умен воин, но защо се опитва да ме заблуди така наивно? Намирате се в ловните полета на сиуксите, а те едва ли ще ви се зарадват, ако надушат присъствието ви. Далеч по-вероятно е да дойдат за скалповете ви. Ето защо мисля, че просто трябва да изчакам няколко часа върху тази скала, за да ви видя гърбовете в далечината.

Индианецът замълча. Естествено той разбираше, че съм прав, но не му се искаше да се примири така безславно.

— Трябва да имам скалпа ти на всяка цена — мрачно каза той. — Ще поема риска и ще остана няколко дни с воините си около теб.

Неприятна бе решителността на този мъж, но аз имах готов вариант в този случай.

— Мога да предложа нещо по-безопасно — двубой между нас двамата. Ако ме победиш, печелиш скалпа ми. Ако загубиш, воините ти ще ме оставят да си отида.

— Уф, уф! — зарадва се индианецът. Явно предложението ми му допадна. — Съгласен съм.

Отиди на [218](#).

Тъй като нямах вяра на празни обещания, предложих на вожда да изпушим лулата на мира, за да скрепим договора ни, но той ме отрязва сърдито.

— Нима белият мъж няма вяра на думите на един вожд на команчите? Аз познавам обичаите на белите и знам, че за вас пушенето на лулата не означава нищо. Правите го, само за да си осигурите честността на индианците. Но аз питам: честно ли е това? Ако аз престъпя обещание, дадено с изпушване на лулата, и не го изпълня, племето ми ще ме обяви за безчестник и ще ме прогони. Ще направят ли същото и сънародниците ти? Не, никога! Заедно с теб ще се посмеят на наивността на индианците. Ето защо забрави за лулата.

Млъкнах засрамено. Трябваше да призная, че вождът бе напълно прав.

— Но ти не се страхувай — допълни вече по-меко той. — Моята дума е закон за воините ми и никой няма да я престъпи.

Започнахме да се договаряме за подробностите. Кървавия нож настоя аз да определя оръжието, с което да се бием.

— Аз съм велик воин, а ти — никому непознат бледолик — каза той. — Определи сам с какво да се изправиш срещу мен — пушка, нож или с голи ръце.

Какво ще избереш?

— *пушка (карабина, мечкоубиец или пушка) — отиди на [219](#).*

— *нож — отиди на [231](#).*

— *голи ръце — отиди на [244](#).*

Докато преговаряхме, внимателно огледах команчите. Забелязах само двама с пушки. Останалите бяха въоръжени с лъкове. При това положение щях страшно да се учудя, ако се окажеше, че вождът владее това оръжие. Безспорно, той притежаваше „гърмяща тояга“, както я наричаха индианците, но едва ли тя беше образец на оръжейната промишленост. По-скоро ставаше дума за някое допотопно пушкало.

— Избирам дуел с пушки — казах аз.

— Добре — съгласи се Кървавия нож. — Ще застанем на двеста крачки един от друг и след предварително уговорен сигнал, ще имаме право да стреляме. Няма да има ред. Който е по-бърз, ще стреля пръв. И двамата ще стоим прави, разкочени и обърнати с лице към противника. Няма да имаме право да се извърщаме или по какъвто и да било друг начин да се крием.

— Кога ще приключи дуелът?

— Когато един от двама ни падне мъртъв или бъде ранен сериозно — отвърна вождът.

С това предварителните уговорки приключиха и всеки се зае да подготвя оръжието си за предстоящия двубой.

С какво си въоръжен?

— карабина — отиди на [220](#).

— мечкоубиец — отиди на [221](#).

— пушка — отиди на [222](#).

Проверих карабината и останах доволен от видяното. Тази пушка бе фантастична. За пушкалото на вожда двеста крачки бяха много нещо, но за това оръжие не представляваха проблем.

Един от войните на команчите взе две дървени пръчки с подострен връх, заби едната, отброи двеста крачки от нея по права линия и там заби втората. Двата с Кървавия нож застанахме до забитите пръчки с оръжие в ръце и зачакахме уговорения сигнал — гърмеж във въздуха.

Реших да не бързам с първия изстрел. Вождът едва ли щеше да ме улучи от раз, това би било лош късмет. Ето защо щях да имам време да се прицеля и с един точно адресиран куршум да приключа дуела.

БУМ!

Изстрелът бе даден! Кървавия нож вдигна пушката си и се прицели. Противно на очакванията ми и той не бързаше да натисне спусъка.

Събери оценката на карабината с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [226](#). В случай, че е точно 7 или 8, избери — [22](#) или [225](#). Ако е по-малка от 7, отиди на [223](#).

Проверих мечкоубиеца и останах доволен от видяното. Тази пушка бе фантастична. Само един добре адресиран куршум от нея щеше да реши изхода от двубоя в моя полза.

Един от войните на команчите взе две пръчки с подострени върхове, заби едната, отброи двеста крачки от нея по права линия и там заби втората. Двамата с Кървавия нож застанахме до забитите пръчки с оръжие в ръце и зачакахме предварително уговорения сигнал — гърмеж във въздуха.

Реших да не бързам с първия изстрел. Вождът едва ли щеше да ме улучи от раз, това би било лош късмет. Ето защо щях да имам време да се прицеля и да приключа дуела с един куршум.

БУМ!

Изстрелът бе даден! Кървавия нож вдигна пушката си и се прицели. Противно на очакванията ми той не бързаше да натисне спусъка.

Събери оценката на мечкоубиеца с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [226](#). В случай, че е точно 7 или 8, избери — [22](#) или [225](#). Ако е по-малка от 7, отиди на [223](#).

Проверих пушката и останах доволен от видяното. Безспорно тя превъзхождаше пушкалото на вожда поне с две класи. Въръжен с нея, нямах причини да се притеснявам от изхода на двубоя.

Един от воините на команчите взе две пръчки с подострени върхове, заби едната в земята, отброи двеста крачки от нея и там заби втората. Двамата с Кървавия нож застанахме до пръчките с оръжие в ръце и зачакахме предварително уговорения сигнал — гърмеж във въздуха.

Реших да не бързам с първия изстрел. Вождът едва ли щеше да ме улучи от раз, това би било лош късмет. Ето защо щях да имам време да се прицеля и с един точно адресиран куршум да приключа дуела.

БУМ!

Изстрелът бе даден. Кървавия нож вдигна пушката си и се прицели. Противно на очакванията ми той също не бързаше да натисне спусъка.

Събери оценката на пушката с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 9, отиди на [226](#). В случай, че е точно 8 или 9, избери — [22](#) или [225](#). Ако е по-малка от 8, отиди на [223](#).

Знаех, че не съм кой знае какъв стрелец, затова не рискувах с тънки изстрели — прицелих се в гърдите на противника си. Стори ми се, че там ще го улуча най-лесно.

Но той ме изпревари. Разнесе се гръм и куршумът му ме перна в рамото. Лицето ми се изкриви в болезнена гримаса. Изтървах оръжието и се хванах за раненото място.

Последва втори изстрел. Този път оловното парче намери гърдите ми. Причерня ми. Мракът се спусна бавно пред очите ми и светът престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам. Но внимавай да не сгрешиш отново.

Отиди на [223](#).

Отиди на [226](#).

Бях уверен, че ще улуча, но едва сега се запитах къде. Трябваше ли да го убия, изпращайки куршума си в сърцето му или в главата? Или беше по-добре само да го раня, но така че да не може да продължи дуела и да бъде обявен за победител?

Имах няколко секунди, за да реша тази дилема.

Къде ще се прицелиш?

— *в сърцето* — отиди на [228](#).

— *в дясното рамо* — отиди на [227](#).

Отхвърлих мисълта, че мога да убия вожда. Да, той ми беше дал дума, че ще ме пуснат, но дали воините му щяха да я спазят, когато го видеха мъртъв?

Не желяех да научавам изхода от тази ситуация. Ето защо избрах изстрела в рамото. Така щях да обезвредя силната му ръка и да приключа дуела, без да се налага да убивам.

Събери оценката на оръжието, с което стреляш и оценката си за стрелба. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [230](#). В противен случай отиди на [229](#).

Не исках да рискувам. Евентуален неуспех щеше да даде възможност на вожда да стреля два пъти, а това увеличаваше в нежелана от мен степен риска да бъда улучен от куршумите му. Ето защо се прицелих в главата, малко под украшението от пера, което я красеше.

Моят изстрел прогърмя малко преди неговия. Куршумът ми го улучи и той с вик изпусна оръжието си. Залитна, направи няколко несигурни крачки, хванал лицето си с ръце, и рухна на земята.

Команчите нададоха яростни викове. Част от тях посегнаха към томахоците, но един възрастен воин ги спря.

— Срам! — изкрещя им той. — Нима ще престъпим думата на Кървавия нож, само защото вече е мъртъв? Не, казвам аз. Ще оставим това бяло куче да си върви.

Явно авторитетът му сред команчите бе голям, защото те се подчиниха веднага на думите му.

— А ти — обърна се той към мен, — ти изчезвай веднага. Ако още веднъж пътищата ни се засекат, няма да се отървеш жив.

Яхнах коня и се отдалечих по най-бързия начин от команчите. Бях си навлякъл смъртната им омраза и сега трябваше много да се пазя от среща с тях. За щастие, моят път водеше към сиуксите.

Яздих, докато се стъмни дотолкова, че беше невъзможно да виждам земята пред себе си. Тогава намерих подходящо място за лагеруване, а на сутринта продължих пътя си.

Отиди на [265](#).

Изстрелите ни прогърмяха по едно и също време. Но докато моят явно бе минал далеч от целта, куршумът на Кървавия нож ме улучи в рамото. Извиках от болка и изпуснах оръжието, за да се хвана с две ръце за раненото място.

В това време прогърмя втори изстрел и нещо ме блъсна в челото. Светът избухна в ослепителна белота, после падна мрак и реалността потъна в безкрая. Всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

Изпреварих Кървавия нож и пръв натиснах спусъка. Видях как куршумът го удари в рамото, точно в момента, когато реши да стреля. Пушката му гръмна, но дулото вече бе изместено встрани и нагоре и изстрелът не представляваше опасност за мен.

Вождът изпусна оръжието си и се хвана за раненото място. С тази рана беше ясно, че няма да успее да стреля втори път.

— Убий ме, куче! — изкрещя той.

— Не — казах аз, сваляйки пушката си. — Не съм жаден за кръвта на червените мъже. Всички видяха, че можех да убия Кървавия нож. Но не го направих, защото бих искал да бъда приятел на команчите.

— Уф, уф! — възкликнаха индианците.

Кървавия нож ме изгледа замислено. Приблжих се до него и се втренчих в очите му. Стояхме така известно време. После той тръсна глава и каза:

— Нека бъде, както искаш. Белият мъж ще бъде приятел на команчите и винаги ще бъде посрещан с радост в техните вигвами. Аз казах. Хау!

Двамата изпушихме лулата на мира и взаимно се уверихме в искрено приятелство. После те тръгнаха към своите ловни полета, а аз продължих да търся сиуксите.

До вечерта не успях да открия следи от тях, а на другия ден опитах отново.

Запиши в дневника кодова дума „приятел“ След това отиди на [265](#).

Имената на индианците почти винаги дават някаква информация за тях. Вождът се наричаше Кървавия нож. Несъмнено бе получил името си след някоя голяма битка, в която се е проявил като виртуоз с това оръжие.

— Ще се бием с ножове — казах аз.

Той ме погледна недоверчиво. Хората около нас не можаха да стърпят възгласите си на удивление.

— Бледоликият се осмелява да се изправи срещу вожда на команчите с нож? — попита невярващо той. — Сигурно Великият дух е отнел разсъдъка му, защото Кървавия нож е прочут с умението си да борави с това оръжие. Но нека бъде както белият казва — ще се бием с ножове.

— Уф, уф! — развикаха се индианците, предчувствайки победата на своя вожд.

Не се смутих от самочувствието на вожда. То можеше да му изиграе лоша шега. Неведнъж по-силният е падал, защото е подценил противника си. Очаквах и сега да се случи същото. Освен това не бях уверен, че в действителност той е по-добрият в боравенето с късото острие. Определено, аз също имах претенции за майсторство в тази област.

— Кога ще приключи двубоят? — попитах.

— Когато един от двама ни умре или бъде ранен толкова лошо, че да не може да продължи да се бие. Тогава противникът му ще има правото да се разпорежда с живота му — отвърна вождът.

С това предварителните уговорки свършиха и започнаха приготовленията. Един от команчите очерта с пета в земята кръг с диаметър няколко метра. По време на боя тази линия не трябваше да се пристъпва и всеки, който излезеше от кръга, щеше да се смята за загубил. Команчите наобиколиха арената.

Двамата се съблякохме голи до кръста и влязохме в кръга. Наблюдавах внимателно вожда, за да отгатна кога ще се реши да атакува. Знаех много добре, че трябва да гледам самото острие, а не

ръката, която го държи, защото тя можеше да направи залъгващо движение.

Изведнъж зениците на вожда силно се разшириха — сигурен признак за възбуда, причинена от подтика му да нападне. Но аз бях готов.

Събери оценките си за интуиция, бързина и рефлекс. Ако сумата е по-голяма от 11, отиди на [235](#). В случай, че е точно 10 или 11, избери — [23](#) или [234](#). Ако е по-малка от 10, отиди на [232](#).

Острието на ножа му проблесна зловещо, устремено към скъпоценното ми тяло. Направих плавно движение встрани с надеждата да избегна удара, но Кървавия нож се оказа твърде силен за моментните ми възможности. Ножът му се заби точно в сърцето ми и сложи край на житейските ми наблюдения. Светът престана да съществува за мен.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

233

Отиди на [235](#).

274

Отиди на [232](#).

Острието на ножа му проблесна злоецо, устремено към скъпоценното ми тяло, но аз не мислех да ставам лесна плячка. Мълниеносно се наведох и избегнах удара.

Несполучливото нападение извади вожда от равновесие и ми даде възможност да атакувам на свой ред. За миг се поколебах — да убия ли противника си или само да го рания така, че да не може да продължи битката?

Какво избираш?

— само да го раниш — отиди на [239](#).

— да го убиеш — отиди на [236](#).

Един добър боец в моя случай сигурно би рискувал да опита някое майсторско изпълнение, но аз добре знаех възможностите си. Срещу себе си имах прекрасен боец, който ме превъзхождаше в боравенето с нож. Трябваше да използвам всеки шанс да сложа край на двубоя.

Замахнах с идеята да го наръгам в корема.

Събери оценките си за нож, удар с нож и сила. Ако сумата е по-голяма от 11, отиди на [238](#). В противен случай, отиди на [237](#).

За миг помислих, че съм успял, но Кървавия нож реагира светкавично. Свободната му лява ръка хвана китката ми и задържа острието на сантиметри от корема му. След това вождът нанесе мощен удар с ножа си и го заби с всичка сила в стомаха ми.

Болката бе нетърпима. Свлякох се на земята, държейки се за раната, а в това време индианецът ме хвана за косата и с резки движения започна да сваля скалпа ми. Закресях от ужас и загубих съзнание.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта.

Той се опита да парира удара ми със свободната си лява ръка, но аз се оказах по-силен. Острието се заби до дръжка в корема му.

Веднага почувствах как мускулите му се отпуснаха и тялото му легна на моето. Нанесох втори удар. След това отблъснах вожда от себе си.

Команчите нададоха яростни възгласи. Част от тях посегнаха към томахоците, но един възрастен воин ги спря.

— Срам! — изкрещя им той. — Нима ще престъпим думата на Кървавия нож, само защото вече е мъртъв? Не, казвам аз. Ще оставим това бяло куче да си върви.

Явно авторитетът му сред команчите бе голям, защото те веднага се подчиниха на думите му.

— А ти — обърна се той към мен, — ти изчезвай веднага. Ако още веднъж пътищата ни се засекат, няма да се отървеш жив.

Яхнах коня и се отдалечих по най-бързия начин от команчите. Бях си навлякъл смъртната им омраза и сега трябваше много да се пазя от среща с тях. За щастие, моят път водеше към сиуксите.

Яздих, докато се стъмни дотолкова, че не можех да виждам земята пред себе си. Тогава намерих подходящо място за лагеруване, а на сутринта продължих пътя си.

Отиди на [265](#).

Имах идеалната възможност да раня вожда, без да го убивам. Трябваше ли в такъв случай да проливам излишна кръв? Още повече, че не бях сигурен дали команчите ще удържат дадената от Кървавия нож дума, когато той е мъртъв.

Замахнах с идеята да го пробода в дясното рамо.

Събери оценките си за нож, удар с нож и сила. Ако сумата е по-голяма от 12, отиди на [243](#). В случай, че е точно 12, избери — [24](#) или [242](#). Ако е по-малка от 12, отиди на [240](#).

Ударът беше сложен. Къде-къде по-лесно бе да го мушна в корема, но страстта ми към красивото този път надделя.

Вождът парира удара ми със свободната си лява ръка, а след това нанесе мощен удар и заби острието на ножа си до дръжка в корема ми. Завъртя го злобно.

Рухнах на земята, държейки се за раната. В това време той ме хвана за косата и с резки движения се зае да ми сваля скалпа. Закресях от ужас. После загубих съзнание.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта.

241

Отиди на [240](#).

282

242

Отиди на [243](#).

283

Ударът беше сложен. Къде-къде по-лесно ми бе да го мушна в корема, но страстта ми към красивото този път надделя.

Вождът се опита да парира удара ми със свободната си лява ръка, но замахът бе твърде мощен, за да бъде спрян. Острието се заби в рамото му.

Кървавия нож се хвана за раната. Използвах момента и със силен ритник в китката избих ножа му. Едва тогава почувствах, че съм спечелил двубоя. Минах в гръб на индианеца, свалих го на колене и допрях острието до гърлото му.

— Признава ли се Кървавия нож за победен? — попитах го.

— Убий ме, куче! — простена той.

— Не — казах аз, махайки ножа от гърлото му. — Не съм жаден за кръвта на червените мъже. Всички видяха, че можех да убия Кървавия нож. Но не го направих, защото бих искал да бъда приятел на команчите.

— Уф, уф! — възкликнаха индианците.

Кървавия нож се извърна и ме погледна учудено. Взрях се в очите му и зачаках реакция. Стояхме така известно време. После той се изправи и каза:

— Нека бъде, както искаш. Белият мъж ще бъде приятел с команчите и винаги ще бъде посрещан с радост в техните вигвами. Аз казах. Хау!

Двамата изпушихме лулата на мира и взаимно се уверихме в искрено приятелство. После те тръгнаха към своите ловни полета, а аз продължих да търся сиуксите.

До вечерта не успях да откроя следи от тях, а на другия ден опитах отново.

Запиши в дневника кодова дума „приятел“. След това отиди на [265](#).

Имената на индианците почти винаги дават някаква информация за тях. Кървавия нож несъмнено бе получил името си след някоя голяма битка, в която се е проявил като виртуоз в това оръжие. Ето защо веднага изключих ножа.

От друга страна дуелите с огнестрелно оръжие винаги са ми се стрували несигурни. Не е задължително човекът срещу теб да е добър стрелец, трябва само да има малко късмет, колкото да те улучи.

— Ще се биеш с голи ръце — казах аз.

— Добре — съгласи се Кървавия нож, — но не си мисли, че това ще пощади живота ти. Веднага щом се признаеш за победен, ще те скалпирам.

Не можах да сдържа усмивката си. Явно вождът смяташе, че съм избрал ръкопашния бой, само защото там двубоят рядко завършва със смърт. Реших да го оставя да тъне в заблуда.

— Кога ще приключи двубоя? — попитах аз.

— Когато един от двамата вече не е в състояние да се бие.

С това предварителните уговорки приключиха и започнаха приготовленията за двубоя.

Един от команчите очерта с пета в земята кръг с диаметър няколко метра. По време на боя тази линия не трябваше да се пристъпва и всеки, който излезеше от кръга, щеше да се смята за загубил. Индианците наобиколиха арената.

Двамата се съблякохме до кръста и влязохме в кръга. Огледах противника. Вождът имаше по-едро тяло от моето, но за сметка на това мускулите ми бяха с по-добър релеф и изглеждаха по-стегнати. Несъмнено той беше добър боец. Не мислех обаче, че това ще му бъде достатъчно, за да ме победи — един суперагент знае някои китайски номера, които бяха непознати на червенокожите.

Докато се наслаждавах на хубавата фигура на противника, той нападна пръв. Юмрукът му бе във въздуха и шеметно се носеше към мен.

Виж [оценката си за интуиция](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на [246](#). В противен случай отиди на [245](#).

Всичко стана толкова бързо, че няхах време за наблюдения и размисъл. Трябваше да отгатна къде е насочил юмрука си — към стомаха или към главата ми. Бях в положението на футболен вратар, който трябва предварително да избере в кой ъгъл да се хвърли при изпълнение на дузпа.

Къде според теб е насочил удара си Кървавия нож?

— към стомаха ти — отиди на [248](#).

— към главата ти — отиди на [247](#).

Всичко стана толкова бързо, че нямах време да се ориентирам и да предугадя посоката на удара. Сигурно си бе набелязал стомаха или главата ми. Бях се озовал в положението на футболен вратар, който трябва да избере в кой ъгъл да се хвърли при изпълнение на дузпа.

В такива ситуации обикновено се доверявам на интуицията. Направих го и сега. И горещо се помолих да не остана излъган.

Отиди на [248](#).

Предположих, че си е набелязал главата ми и вдигнах ръка, за да я предпазя от удара. Каква беше изненадата ми — неприятна, разбира се — когато почувствах как нещо ме блъска цели три педи по-надолу. Болката беше ужасна и цялото ми тяло бе разтърсено от спазми.

Не беше момента да се отдавам на самосъжаление по повод получения удар в стомаха. По всичко личеше, че вождът няма да ме изчака да се оправя от него, а ще удари отново. Хвърлих всичките си сили, за да избегна втория удар, който можеше да реши изхода от двубоя. Този път съвсем явно юмрукът летеше към лицето ми.

Събери оценките си за бързина и рефлекс. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [249](#). В противен случай, отиди на [250](#).

Предположих, че си е набелязал стомаха ми и взех сериозни мерки, за да предпазя тази крехка част от физиологията ми. Леко се извърнах настрани и парирах удара на вожда с лявата си ръка. Усетих облекчение, когато разбрах, че съм познал посоката на удара.

Но Кървавия нож не се отчая и веднага опита втори удар. Този път съвсем явно се целеше в лицето ми. Бе концентрирал цялата си злоба в този удар и ми стана безпощадно ясно, че ако не успеех да го отразя, това щеше да реши изхода на двубоя.

Събери оценките си за бързина и рефлекс. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на [249](#). В противен случай, отиди на [250](#).

Усърдното изучаване на бойни изкуства в школата към Отдела ми е помагало неведнъж да се измъквам невредим от ожесточени схватки. И този път не направи изключение.

Гмурнах се под юмрука на индианеца и с все сила забих рамото си в корема му. Той загуби равновесие и отстъпи две крачки назад. За част от секундата тялото му бе открито за удар и аз не пропуснах този шанс.

С какво ще удариш?

— с крак — отиди на [251](#).

— с юмрук — отиди на [252](#).

Реагирах прекалено късно и съвсем естествено получих тежък удар, който ме отхвърли назад. Приземих се по гръб на земята, а главата ми се тресна силно в твърдата почва.

Вождът скочи върху мен и ми нанесе няколко бързи удара в лицето. Някъде след седмия или осмия забравих да ги броя. После усетих как нещо остро се плъзва по темето ми и закреших от болка — индианецът смъкваше скалпа ми. Загубих съзнание.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

Бих могъл да използвам юмрука си, но предпочетох да се доверя на крака. От опит знаех, че ритниците ми дават по-добър ефект. За миг се изкуших да пробвам каратистки скок, завършващ с ефектен удар в лицето, но веднага се отказах и насочих крака си към стомаха на Кървавия нож.

Събери оценките си за сила и удар с крак. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на [256](#). В противен случай, отиди на [255](#).

Моментът беше идеален за един здрав ритник, но от опит знаех, че съм далеч по-добър в юмручните удари. Ето защо реших да не рискувам и зложих на специалитета си.

Къде ще насочиш удара?

— *в стомаха на вожда — отиди на [253](#).*

— *в главата на вожда — отиди на [254](#).*

Главата на вожда бе примамлива цел, но издържах на изкушението. Знаех едно далеч по-деликатно и крехко място — стомаха му. Взех го на мушка и се опитах да пласирам юмрука си там.

Събери оценките си за сила и удар с ръка. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на [258](#). В противен случай отиди на [257](#).

Главата на вожда бе толкова примамлива цел, че не можах да устоя на изкушението да пласирам един десен прав в нея. Просто замахнах инстинктивно.

Събери оценките си за сила и удар с ръка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на [259](#). В противен случай, отиди на [257](#).

Оказа се, че номерът не минава. Кървавия нож явно бе очаквал подобен ход от моя страна и бе подготвил впечатляващо опровержение. Ръцете му стиснаха крака ми в желязна хватка и рязко го извъртяха. След това го бутнаха силно напред.

Паднах по лице на земята. Усетих, че вождът се стоварва отгоре ми. Той хвана главата ми и започна да я удря с все сила в земята. След това усетих как нещо остро се плъзва по темето ми, причинявайки ми ужасни болки и закрепях. После загубих съзнание.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

Ботушът ми се вряза в беззащитния стомах и накара вожда да се присвие от болка. С втори ритник намерих главата на противника си. От удара тя се отметна настрана. За миг срещнах празния поглед на Кървавия нож и разбрах, че засега печеля двубоя.

С един скок се озовах до него, стиснах главата му с две ръце и започнах да го душа. Той се опита да се съпротивлява, но скоро силите му отпаднаха и тялото му омекна в ръцете ми.

Отиди на [260](#).

С плавно движение встрани вождът отбягна удара ми. След това хвана изпънатата напред дясна ръка и рязко я извъртя. Продължи да я държи с дясната си ръка, а с лакътя на лявата удари силно по моя лакът. Принудих се да коленича. Тогава той се нахвърли върху мен и ме събори на земята. Лицето ми се одра в твърдата почва.

Кървавия нож хвана главата ми и започна да я удря в земята с все сила. След това усетих как нещо остро минава по темето ми и закрепях от ужас и болка — той смъкваше скалпа ми. После загубих съзнание.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

Вождът отгатна намеренията ми, но не успя да ги предотврати. Юмрукът ми се стовари с все сила в стомаха му и го накара да се присвие от болка. Без да губя време, пласирах силен ритник в главата му и с това съвсем го изкарах от строя. По празния му поглед разбрах, че съм на път да спечеля двубоя.

С един скок се озовах до него, стиснах главата му с две ръце и започнах да го душа. Той опита да се съпротивлява, но скоро силите му отпаднаха и тялото му омекна в ръцете ми.

Отиди на [260](#).

Вождът отгатна намеренията ми, но не успя да ги предотврати. Юмрукът ми се стовари в слепоочието му и го отхвърли назад. Без да губя време забих ботуша си с все сила в стомаха му и го накарах да се превие. След това го изритах в главата и съвсем го извадих от строя. По празния му поглед разбрах, че съм на път да спечеля двубоя.

С един скок се озовах до него, стиснах главата му с две ръце и започнах да го душа. Той опита да се съпротивлява, но скоро силите му го напуснаха и тялото му омекна в ръцете ми.

Отиди на [260](#).

Съдбата на Кървавия нож бе изцяло под мой контрол. Можех на секундата да строша врата му с рязко извъртане на ръцете — специалитет, който научих от Спарки по време на тренировките по ръкопашен бой.

Команчите се разшумяха. Видях как някои от тях посегнаха към томахоците си с явното намерение да отмъстят за загубата на вожда. Един от възрастните воители, който очевидно имаше голям авторитет сред тях, ги спря.

Какво ще направиш? Ако решиш да убиеш вожда и по този начин да спечелиш убедително двубоя, отиди на [262](#). В случай, че предпочетеш да го пуснеш и така да пощадим живота му, отиди на [261](#).

Вдигнах ръце от вожда и тялото му се строполи на земята. Команчите нададоха учудени възгласи. Не им обърнах внимание.

— Признават ли воините на команчите, че Кървавия нож загуби двубоя? — попитах аз.

Те закимаха мрачно. Тогава се обади възрастният воин, който се бе намесил на моя страна.

— Белият мъж победи и може да си отиде, когато поиска — призна той. — Воините на команчите няма да му попречат.

Кимнах със задоволство.

Какво ще направиш? Ако решиш да си тръгнеш веднага, отиди на [263](#). В случай, че решиш да изчакаш, докато вождът дойде в съзнание, отиди на [264](#).

Можех да освободя вожда от хватката си, но се уплаших, че тогава червенокожите могат да не признаят победата ми. Затова сложих едната си ръка под брадичката на Кървавия нож, а другата на тила му и рязко ги завъртях. Чу се страхотно изпукване.

— Уф, уф! — разнесоха се учудени бикове сред команчите, които разбраха, че току-що съм убил вожда им.

От редиците им излезе едър мъж с томахок в ръце.

— Умри, бяло куче! — изрева той и стовари оръжието си върху главата ми.

Светът избухна, после падна мрак и реалността потъна в безкрая. Всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 5 точки. След това се върни на [218](#) и продължи играта оттам.

Не чаках втора покана. Бързо се метнах на коня си и препуснах. Яздих без почивка до вечерта, когато мракът стана толкова гъст, че не виждах земята пред себе си. Тогава спрях за през нощта, а на сутринта продължих да търся сиуксите.

Отиди на [265](#).

Можех да се метна на седлото и да препусна като вятъра, оставяйки команчите далеч зад себе си. Вместо това седнах спокойно до вождата и зачаках да дойде в съзнание.

Възрастният воин, който се бе намесил на моя страна, дойде при мен и се опита да ме заговори. Обясних му, че искам да разговарям само с вождата, когато се събуди.

Кървавия нож отвори очи след около час. Команчите го приветстваха с радостни възгласи. Той скочи на крака и ме изгледа с подозрение.

— Уф, уф! Какво стана?

— Вождът на команчите бе в ръцете ми, но предпочетох да запазя живота му, защото искам да бъда приятел с червените мъже — отвърнах му аз. — Нека изпушим лулата на мира.

Той се поколеба за секунда, после тръсна глава.

— Да бъде, както иска белият мъж. Той е добър и е приятел на червените мъже. Можеше да убие Кървавия нож, но не го направи. Команчите ще изпушат лулата на мира с него и отсега нататък той ще бъде желан гост във вигвамите им. Аз казах. Хау!

Двамата изпушихме лулата на мира и взаимно се уверихме в искрено приятелство. После те поеа към ловните си полета, а аз продължих да търся сиуксите. До вечерта не успях да открия следи от тях, а на другата сутрин опитах отново.

Запиши в дневника кодова дума „приятел“. След това отиди на [265](#).

Преди обед открих следи от голяма група ездаци. Бяха оставени върху каменист терен и се наложи да ги проследя на известно разстояние, за да разбера нещо повече за хората, които ги бяха оставили.

Стигнах до малка рекичка, която конниците бяха използвали, за да напоят животните си. Тук изобилстваше от следи и бързо научих всичко, което ме интересуваше.

Бяха около петдесет човека до един обути в индиански мокасина. Страшно бих се учудил, ако не бяха червенокожи.

Освен това не си бяха давали труд да заличават следите и изобщо бяха се чувствали сигурни в този район. От всичко това заключих, че са били сиукси. Препуснах по следата.

Слънцето клонеше към залез, когато зърнах в далечината селото им. Бе разположено в завоя на пълноводна река. Зарадвах се, защото имаше доста вигвами, а по околните поляни пасяха многобройни стада коне. Явно бях попаднал на едно от големите племена сиукси.

Препуснах към селото, без да се крия. Първи ме видяха няколко девойки, които перяха на реката и нададоха уплашени писъци. Усмихнах им се, за да ги успокоя, и продължих напред.

Неколцина воини веднага се втурнаха да ме пресрещат, въоръжени с лъкове. Не исках да ги изнервям. Затова дръпнах юздите на коня и вдигнах ръка за поздрав. Те ме наобиколиха.

Отиди на [266](#).

— Идвам с мир — казах аз, като се стараех да изглеждам усмихнат и дружелюбен, с една дума безобиден.

Стрелите останаха насочени в мен. Забелязах в погледите им учудване. Предположих, че умуват как един бял може да знае езика им.

— Нека воините на сиуксите свалят оръжията си, защото аз идвам при тях като гост, а не като враг. Нима гостоприемството не е познато на това голямо племе?

— Ние не сме канили белия мъж в селото. Защо трябва да го посрещаме като гост? Белите носят само зло.

— Дошъл съм да говоря с вожда ви — отсякох аз, защото не ми се влизаше в спор с обикновените индианци. — Ще ме заведете ли при него?

Нека белият мъж ме последва — каза индианецът, обърна ми гръб и тръгна към селото.

След малко бях заведен пред вигвама на вожда. Той ме чакаше на входа — прав, със скръстени на гърдите ръце и разкрячена стойка. Беше млад, твърде млад за поста, който заемаше. Бих му дал не повече от двадесет и пет години. Беше висок към метър и осемдесет, с дълга, черна коса, която падаше почти до кръста му, главата му беше увенчана с разкошно украшение от пера. Имаше мускулесто тяло и пронизващ поглед.

Слязох от коня и се приближих до него. Около нас веднага се оформи кръг от любопитни сиукси.

— Идвам с мир — повторих аз думите, които бях казал преди.

— Всеки от твоята раса казва така, но после върши злини — отвърна той. — Говори! Ако думите ти не ми харесат, ще умреш на кола на мъчението.

— Бих искал да знам с кого говоря, преди да започна.

— Наричат ме Мрачното слънце.

И така, пред мен стоеше един от големите вождове на сиуксите. Трябваше на всяка цена да го убедя, че съм от добрите, ако не исках да разбера какво точно е чувството да бъдеш вързан на кола на мъченията и изтезаван в продължение на часове.

Виж таблица „Кодови думи“ в дневника. Ако имаш записана кодовата дума „тотем“, отиди на [289](#). В противен случай отиди на [267](#).

— Враг съм на полковник Картър — казах аз. — Чух, че и вие не го обичате. Значи имаме общи интереси.

Мрачното слънце се вгледа в очите ми и дълго остана така. После каза:

— Изглеждаш честен, но какво от това? Белите владеят изкуството да заблуждават и да говорят с раздвоени езици. Сега казваш, че си враг на Картър, но не бих се учудил, ако разбере, че си негов приятел и идваш, за да ни подмамиш в клопка.

Понечих да възразя, но той ме спря с властен жест.

— Не искам да чувам думи за оправдание. Човекът — това са неговите дела. Ти трябва да докажеш, че си наш приятел, а не само да говориш за това. Каж ми честно, за какво си дошъл при нас? Да ни поведеш на борба с Картър или да ни помогнеш в борбата с него?

Какво ще отговориш?

— *да им помогнеш — отиди на [268](#).*

— *да ги поведеш — отиди на [269](#).*

— Мрачното слънце е млад и въпреки това е вожд на сиуксите. Той знае, че първо трябва да докажеш на хората своята способност да ги водиш и едва след това да даваш заповеди. Аз също знам това. Дошъл съм да помогна на сиуксите, а не да ги водя. Ако племето ми даде правото да застана начело в битката с Картър, аз ще приема с радост, защото добре познавам тактиката на белите и мисля, че мога да се справя с нея. Но сега искам само да бъда приет в племето.

— Думите ти са мъдри — каза Мрачното слънце. — Ще останеш при нас и ще живееш нашия живот. Освен това ще присъстваш на съвета на старейшините и ще имаш право да се изказваш пред най-мъдрите хора в племето. Кажете ми, искате ли да гласувате наравно със старейшините?

Какво ще отговориш?

— не — отиди на [270](#).

— да — отиди на [271](#).

— Дълги години съм живял сред белите и съм изучавал военната им тактика. Мрачното слънце е голям вожд и разбира, че за да бъде борбата срещу Картър успешна, начело на племето трябва да застане някой като мен.

Вождът поклати недоволно глава.

— Що за хора са белите? Никога няма да мога да разбера тяхното нахалство. Идваш тук неканен и веднага искаш да застанеш начело на племето. Кой си ти? Какво е името ти и къде си го прославил? Кой е чувал за теб? Ако сега тук дойде Поразяващата ръка и ни предложи същото, ние ще му откажем, макар името му да се произнася с уважение край всички огньове. А нима ти си прочут колкото този воин? Едва ли.

Разбрах, че съм сгрешил и понечих да кажа нещо в свое оправдание, но вождът ме прекъсна с властен жест.

— Думите ти ме разгневиха, но може би не съм прав. Ще ти дам шанс да докажеш, че си добър воин. Ако се окаже, че си надут самохвалко, ще бъдеш убит. Разбра ли?

Е, ситуацията не беше чак толкова лоша. Наистина, сбърках с претенциите си да бъда вожд, но сега ми се даваше възможност да загледам положението.

— Мрачното слънце иска да види как умееш да стреляш — обяви вождът. — Избери с какво оръжие да ни покажеш уменията си.

Намали оценката си с 1 точка. След това виж какви оръжия притежаваш и избери едно от тях.

— карабина — отиди на [272](#).

— мечкоубиец — отиди на [276](#).

— пушка — отиди на [280](#).

— револвер — отиди на [284](#).

— Благодарен съм на Мрачното слънце за предоставената ми възможност и не бих искал да злоупотребявам с гостоприемството на сиуксите. За мен е достатъчно, че мъдрите мъже на племето ще проявят търпение да изслушат мнението на един бял. Вярвам в способността им да виждат правилния път.

След тези думи прочетох в очите на вожда одобрение.

— Белият мъж говори мъдро. С радост ще го приемем за един от нас — каза той.

Отиди на *Епилог за победители*, който се намира в края на книгата.

— Благодарен съм на Мрачното слънце за това предложение. Да, искам да се възползвам от правото на глас в съвета на старейшините.

Вождът поклати недоволно глава.

— Белият мъж сигурно не знае каква чест е правото на глас в съвета — каза той. — Много от мъжете на сиуксите никога не получават тази привилегия, а той я иска веднага. Може би един ден ще я получи, но преди това трябва да докаже, че е достоен за нея.

Разбрах, че съм направил грешка, но не казах нищо. Трябваше да я поправа с дела, а не с думи. Вождът забеляза разкаянието ми и каза:

— Отказваме ти правото на глас, но с радост ще те приемем за един от нас.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

Не се колебах дълго. Карабината, която оръжейният майстор Кели ми подари, беше чудесно оръжие — точно каквото ми трябваше, за да взема ума на индианците. Измъкнах я от специалния кобур, прикрепен към седлото, проверих я и погледнах вожда.

— Ще ми каже ли Мрачното слънце по какво да стрелям?

— Белият мъж искаше да води сиуксите. Водачът трябва да отговаря, а не да пита.

Разбрах намека му. Трябваше сам да си избира цел.

— Нека един от твоите воини вземе в ръката си стрела, да се отдалечи на петдесет крачки от мен и да я вдигне във въздуха така, че острието ѝ да сочи към небето.

Мрачното слънце посочи един индианец и той изпълни точно указанията ми. Кимнах доволно и се прицелих.

Събери оценката на карабината с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на [273](#). Ако е точно 7 или 8, отиди на [274](#). Ако е по-голяма от 8, отиди на [275](#).

Първият изстрел мина далеч от целта. Без забавяне натиснах спусъка още веднъж, и още веднъж. Отново нищо. Сиуксите започнаха да шушукат разочаровано помежду си.

Изстрелях и последните два куршума, но стрелата остана непокътната. Забих засрамено поглед в земята.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

Първият изстрел мина далеч от целта. Без забавяне натиснах спусъка още два пъти, но стрелата остана непокътната. Сиуксите започнаха да шушукат разочаровано помежду си.

Концентрирах се максимално и натиснах отново спусъка. Металното острие хвъркна във въздуха, ударено от куршума ми. Разнесоха се удивени възгласи.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [297](#).

Още с първия изстрел улучих металното острие и то хвъркна във въздуха. Разнесоха се удивени възгласи.

Натиснах спусъка още четири пъти и след всеки изстрел част от дървеното стебло на стрелата ставаше на трески. Сиуксите млъкнаха, удивени от точната ми стрелба.

Отиди на [292](#).

Не се колебах дълго. Мечкоубиецът бе точно оръжието, което ми трябваше, за да взема ума на индианците. Измъкнах го от специалния кобур, прикрепен към седлото, проверих го и погледнах вожда.

— Ще ми каже ли Мрачното слънце по какво да стрелям?

— Белият мъж искаше да води сиуксите, а един водач трябва да отговаря, не да пита — отвърна той.

Разбрах намека му. Трябваше сам да си избира цел.

— Нека един от твоите воини да вземе стрела, да се отдалечи на петдесет крачки от мен и да я вдигне във въздуха така, че острието ѝ да сочи към небето.

Мрачното слънце посочи един индианец и той изпълни точно указанията ми. Кимнах доволно и се прицелих.

Събери оценката на мечкоубиеца с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на [277](#). В случай, че е точно 7 или 8, отиди на [278](#). Ако е по-голяма от 8, отиди на [279](#).

Първият изстрел мина далеч от целта. Сиуксите засушукаха разочаровано. Концентрирах се максимално и изстрелях втория куршум.

Отново нищо. Стрелата остана непокътната. Забих засрамено поглед в земята.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

Първият изстрел мина далеч от целта. Сиуксите засушукаха разочаровано. Концентрирах се максимално и изстрелях втория куршум.

Металното острие на стрелата хвъркна във въздуха и около мен се разнесоха одобрителни викове.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [297](#).

Още с първия изстрел отнесох металното острие на стрелата, прекършвайки тънкото дървено стебло на няколко сантиметра под върха. Без да се бавя, изстрелях и втория си куршум. Той също отнесе част от стеблото.

Сиуксите млъкнаха, удивени от точната ми стрелба.

Отиди на [292](#).

Извадих пушката от специалния кобур, който бе прикрепен към седлото и погледнах вожда.

— Ще ми каже ли Мрачното слънце по какво да стрелям?

— Белият мъж искаше да води сиуксите, а един водач трябва да отговаря, не да пита — отвърна той.

Разбрах намека му. Трябваше сам да си избира цел.

— Нека един от воините ти да вземе стрела, да се отдалечи на петдесет крачки от мен и да я вдигне във въздуха така, че острието ѝ да сочи към небето.

Мрачното слънце посочи един индианец и той изпълни точно изискванията ми. Кимнах доволно и се прицелих.

Събери оценката на пушката с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на [281](#). В случай, че е точно 7 или 8, отиди на [282](#). Ако е по-голяма от 8, отиди на [283](#).

И двата ми изстрела отидоха на вятъра. Стрелата си стоеше непокътната, а сиуксите нададоха разочаровани възгласи. Забих засрамено поглед в земята.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

Първият изстрел отиде на вятъра. Чух разочаровани възгласи, но не им обърнах внимание. Вместо това се концентрирах максимално и стрелях втори път.

Металното острие на стрелата хвъркна във въздуха, улучено от куршума ми. Около мен се разнесоха одобрителни викове.

Намали оценката си с 1 точка и отиди на [297](#).

Още с първия изстрел отнесох металното острие, обезглавявайки стрелата. Вторият ми куршум улучи дървеното стебло и направи част от него на трески. Сиуксите млъкнаха, удивени от точната ми стрелба.

Отиди на [292](#).

С бързо движение извадих револвера от кобура. След това погледнах очаквателно вожда.

— Ще ми каже ли Мрачното слънце по какво да стрелям?

— Белият мъж искаше да води сиуксите, а един водач трябва да отговаря, не да пита — отвърна ми той.

Разбрах намека му. Трябваше сам да си избира цел.

Наведох се, взех от земята един камък и го разгледах. Беше мека скала, точно каквато ми трябваше.

— Ще я хвърля високо във въздуха, а след това ще я разруша с куршумите си — обясних аз.

— Това може да бъде направено само от велик стрелец — каза вождът.

— Нека моят червен брат гледа внимателно.

Подхвърлих камъка силно нагоре и насочих револвера към него.

Събери оценката на револвера с оценката си за стрелба с револвер. Ако сумата е по-малка от 7, отиди на [285](#). В случай, че е точно 7 или 8, отиди на [286](#). Ако е по-голяма от 8, отиди на [287](#).

За първи път натиснах спусъка, когато камъкът вече летеше по обратния път към земята, подчинявайки се на законите на гравитацията.

Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Бум!

Изстрелях и шестте си куршума без ефект. Камъкът падна цял-целеничък на земята, а сиуксите нададоха разочаровани възгласи. Засрамено наведох поглед.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

За първи път натиснах спусъка, когато камъкът вече летеше по обратния път към земята, подчинявайки се на законите на гравитацията.

Бум! Бум! Бум!

След първите три изстрела нямах нито едно попадение. Мобилизирах се за части от секундата и натиснах спусъка още три пъти. Камъкът падна на земята, разцепен на две. Около мен се разнесоха одобрителни бикове.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [297](#).

За първи път натиснах спусъка, когато камъкът вече падаше към земята, подчинявайки се на законите на гравитацията.

Бум!

Разцепих камъка на две.

Бум! Бум!

Следващите два куршума направиха от двете половинки на камъка четвъртинки.

Бум! Бум! Бум!

Жалките останки от някога солидния камък паднаха на земята, част от тях под формата на ситен прах.

Сиуксите млъкнаха, удивени от точната ми стрелба.

Отиди на [292](#).

Мрачното слънце вдигна ръка повелително и сиуксите замлъкнаха.

— Всички видяха, че бледоликият не е могъщ воин, значи не може да помогне на сиуксите в битка. Сега Мрачното слънце ще му даде последен шанс — нека се покаже като мъдър и разсъдлив мъж.

Въздъгнах облекчено. Бях се провалил с гръм и трясък, но ето че не всичко бе загубено.

— Кажете ми, трябва ли да изчакам Картър да нападне селото на сиуксите или пръв да ударя?

— Когато Картър се реши да нападне селото на сиуксите, той ще бъде много силен и червените воители няма да могат да му попречат. Според мен вие трябва да нападнете Картър.

— И аз мисля така — каза вождът. — Но как да постъпя? Може би трябва да нападна форта с хората си? Или да се опитам да примамя белите в засада?

Какво ще отговориш?

— *нападение — отиди на [290](#).*

— *засада — отиди на [291](#).*

Бръкнах във вътрешния джоб на ризата си и извадих оттам малко парче кожа. Подадох го на вожда и зачаках реакцията му.

— Уф, уф! — възкликна той, когато го разгледа внимателно. — Белият мъж носи знака на Ревящия бизон. Ще ми каже ли как се е сдобил с него?

Накратко му разказах случката. Вестта за смъртта на прочутия вожд разгневи сиуксите. Мрачното слънце сви пестници.

— Кръвта на Ревящия бизон вика за отмъщение и много бледолики ще заплатят с живота си за нейното проливане. Белият мъж е щастлив, че носи този знак, защото всеки друг, който попадне в ръцете на сиуксите, ще бъде жестоко измъчван. Но ти ще бъдеш един от нас. Ще живееш нашия живот и ще се биеш редом с бойците ни. Ще имаш право да присъстваш на съвета на старейшините и да говориш на нашите мъдри мъже, преди те да вземат решение. Но няма да имаш право на глас, когато трябва да се вземе решение. Аз казах. Хау!

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Мрачното слънце ще направи добре, ако направо атакува форта
— отвърнах аз. — Тогава...

— Млъкни, куче — извика той. — Не знам дали си агент на Картър или просто глупак, но и в двата случая заслужаваш смъртта си. Убийте го! Той не е достоен за кола на мъчението.

Преди да успея да възразя, няколко сиукси се хвърлиха към мен. Нечий томахок се стовари върху главата ми. Светът избухна в белота, после падна мрак и всичко престана да съществува.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на [265](#) и продължи играта оттам.

— Фортът е добре укрепен и има силен гарнизон — отвърнах аз.
— Мрачното слънце ще погуби много воители, ако реши да го атакува. Според мен единственият начин да бъде победен Картър е да бъде примамен в засада.

— Белият мъж е прав, така мисля и аз — кимна вождът. — Щом познаваш военната стратегия на белите, ние ще имаме нужда от теб, за да ни съветваш. Ще станеш един от нас и ще живееш нашия живот. Освен това ще присъстваш на съвета на старейшините и ще имаш право да говориш пред най-мъдрите хора в племето. Кажу ми, искаш ли да гласуваш наравно със старейшините?

Какво ще отговориш?

— не — отиди на [293](#).

— да — отиди на [294](#).

— Белият мъж доказа, че е велик воин. Сиуксите с радост ще го приемат във вигвамите си — каза Мрачното слънце. — Ще бъдеш един от нас и ще живееш нашия живот. Освен това ще присъстваш на съвета на старейшините и ще имаш право да говориш пред най-мъдрите мъже на племето. Кажеш ли ми искаш ли да гласуваш наравно със старейшините?

Какво ще отговориш?

— не — отиди на [295](#).

— да — отиди на [296](#).

— Благодарен съм на Мрачното слънце за предложението, но ми се струва, че той го отправя към мен, за да ме изпита. Мисля, че все още не ми се полага право на глас.

— Белият мъж е прав — това беше само уловка. Засега той няма да има глас в съвета, но с радост ще го приемем сред нас.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Благодарен съм на вожда за това предложение. Искам да имам глас в съвета на старейшините.

Мрачното слънце поклати недоволно глава.

— Много от нашите мъже никога не получават тази чест, а белият мъж я иска веднага за себе си. Може би един ден ще я получи, но преди това трябва да докаже, че е достоен за нея. Отказвам ти правото на глас, но с радост ще те приема за един от племето.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Освен отличен стрелец, аз съм и разсъдлив човек. Нима мога да искам такава чест, когато много от воините на сиуксите не я получават цял живот. Мисля, че първо трябва да докажа, че съм достоен за нея.

— Белият мъж говори мъдро — светнаха очите на вожда. — С радост ще го приемем за един от нас.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Благодарен съм за предложението на Мрачното слънце и мисля да се възползвам от него — казах аз.

Вождът поклати недоволно глава.

— Много от воините на сиуксите цял живот не получават това право, а белият мъж го иска веднага. Може би един ден ще го получи, но преди това трябва да докаже, че е достоен за него.

Разбрах, че съм направил грешка, но не казах нищо. Трябваше да я поправа с дела, а не с думи. Вождът забеляза разкаянието ми и каза:

— Отказваме ти правото на глас, но с радост ще те приемем сред нас.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира края на книгата.

— Белият мъж е добър стрелец, но сред сиуксите има много воини, които с лекота биха повторили показаното от него — каза Мрачното слънце. — Нека видим друго негово умение.

Твърдението на вожда ми се стори малко пресилено, защото само малцина от индианците имаха пушки, но не направих грешката да се заям толкова дребнаво. Вместо това се замислих какво още бих могъл да демонстрирам, за да спечеля уважението им.

Какво ще покажеш?

— боравене с нож (само ако притежаваш това оръжие) — отиди на [298](#).

— езда — отиди на [305](#).

— мятане на ласо (само ако притежаваш това оръжие) — отиди на [312](#).

Измъкнах ножа и ловко го превъртах няколко пъти между пръстите си. Умението да боравя с това оръжие можеше да спаси живота ми в този момент.

— Мрачното слънце иска да види как лети острието ти — каза вождът. — Един от воините ми ще забие копието си на десет крачки от теб. Забий ножа си в дървената дръжка.

Докато той говореше, един от сиуксите изпълни нареждането му и всички притихнаха в очакване. Концентрирах вниманието си върху целта, замахнах рязко и хвърлих ножа.

*Умножи оценката си за хвърляне на нож по две и прибави към произведението оценките за сила и бързина. Ако резултатът е по-голям от 16, отиди на **299**. В случай, че е между 14 и 16, избери — **30** или **301**. Ако е по-малък от 14, отиди на **302**.*

Острието изсвистя във въздуха и с тъп звук се заби в дървото. От силата на удара копието се изтръгна от земята. Сиуксите нададоха удивени възгласи.

— Белият мъж показва, че е достоен да бъде един от племето ни и ние ще го приемем във вигвамите на сиуксите — каза Мрачното слънце. — Освен това той ще има право да присъства на съвета на старейшините и да говори там. Нека ми каже, иска ли да има глас в съвета, когато трябва да се вземе важно решение?

Какво ще кажеш?

— не — отиди на **303**.

— да — отиди на **304**.

300

Отиди на [302](#).

343

301

Отиди на [299](#).

344

Острието изсвистя на няколко сантиметра от дръжката на копието. Сред сиуксите се разнесоха разочаровани възгласи. Засрамено сведох поглед към земята.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

— Благодаря на Мрачното слънце за предложението, но аз не смятам, че съм достоен за подобна чест. Достатъчно ми е и това, че ще имам възможност да говоря пред най-мъдрите мъже на племето. Аз вярвам в тяхната способност да вземат правилно решение.

Бледоликият каза мъдри думи. Мрачното слънце искаше да го изпита, за да разбере дали не се лъже в него, но сега е доволен. Белият мъж ще бъде един от нас, ще живее нашия живот и ще се бие рамо до рамо с воините ни в предстоящите битки. Аз казах. Хау!

Отиди на *Епилог за победители*, който се намира в края на книгата.

— Благодарен съм на Мрачното слънце за предложението и мисля да се възползвам от него — казах аз.

Вождът поклати недоволно глава.

— Какви хора са белите? Идваш неканен и веднага искаш право на глас в съвета. Много от воините на сиуксите цял живот не получават тази чест. С какво ти си повече от тях? Може би един ден ще получиш това право, но преди това трябва да докажеш с делата си, че си достоен за него.

Разбрах, че съм направил грешка, но не казах нищо. Трябваше да я поправа с дела, а не с думи. Вождът видя разкаянието ми и каза:

— Отказваме ти правото на глас, но с радост ще те приемем сред нас.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

Огледах се наоколо. Няколко вигвама, тълпа от любопитни хора и... един кон. Животното стоеше до шатрата на вожда и веднага привлече вниманието ми. Беше породист жребец, от онези невероятни породи, които само индианците умееха да развъждат. Гарвановочерен, с дълга гъста грива и горда стойка. За разлика от повечето индиански коне, този имаше седло. Бях готов да се обзаложа на живота си, че принадлежи на вожда.

— Чувал съм, че индианските коне не търпят чужд ездач на гърба си — казах аз. — Несъмнено жребецът на Мрачното слънце също има такъв навик. Е, аз ще го отуча.

— Белият мъж няма да успее да се задържи на седлото на Черната смърт — отвърна снизходително вождът. — Нека не се опитва да прави невъзможното.

— Стой и гледай — подхвърлих му уверено и се запътих към животното.

Веднага щом ме надуши, жребецът изпръхтя заплашително и отстъпи леко назад. Разбира се, държанието му изобщо не ме разколеба. Заговорих му тихо и нежно, все пак имах изкаран курс по опитомяване на диви животни. Постепенно конят омекна и дори ми позволи да го погаля по муцуната. Което съвсем не означаваше, че отношенията ни са стигнали дотам, че да ми позволи да го яхна.

Говорих му дълго, толкова дълго, че загубих ориентация за време. И когато реших, че съм успял да притъпя бдителността му, пристъпих към действие.

Пристъпих бързо към дясната му страна и с елегантен скок се озовах на седлото. То нямаше стремена, но дори така ми помагаше да се крепя по-стабилно.

Жребецът полудя. Изправи се на задните си крака и се завъртя, после направи няколко бързи скока, извивайки гръбнака си, за да ме хвърли. Успях да се задържа, но това беше само началото.

Умножи оценката си за езда по две и прибави към произведението оценките си за сила и рефлекс. Ако резултатът е по-

голям от 16, отиди на [306](#). В случай, че е 14, 15 или 16, избери — [30](#) или [308](#). Ако е по-малък от 14, отиди на [309](#).

Жребецът знаеше най-различни номера, които си приличаха в едно — бяха подли спрямо ездача. Когато видя, че със скокове, къчове и изправяне на задни крака няма да постигне нищо, той опита най-гадния номер — хвърли се на земята и се затъркаля.

Един неопитен ездач лесно би се озовал под туловището на животното и би пострадал сериозно, но на мен тя не ми минаваха. Веднага щом усетих, че хлътвам надолу, скочих от седлото. Конят се отъркаля два пъти, разбра, че ме е махнал от гърба си и понечи да се изправи. Но аз стоях близо до него и не пропуснах момента. С една крачка се озовах до него и скочих отново на гърба му.

Жребецът опита номера с търкалянето няколко пъти, но безуспешно. От устата му напираше пяна, а цялото му тяло бе плувнало в пот. Аз също бях в състояние гроги, но по не ми личеше.

Най-сетне животното се предаде и прие да се подчинява на заповедите ми. Направих две обиколки на вигвама върху гърба му, накарах го да се вдигне на задните си крака точно пред Мрачното слънце и след това скочих от седлото.

— Е, доволни ли са сиуксите? — попитах аз.

През цялото време на двубоя ми с животното вождът мълчеше, но сега даде воля на чувствата си.

— Белият мъж притежава магия, която е по-силна от всичко, което сиуксите са виждали. Мрачното слънце смяташе, че никой, освен него, без значение дали е бял или индианец, не може да се задържи върху Черната смърт за повече от няколко секунди. Сега вижда, че се е лъгал.

— Бледоликият ще бъде част от племето, ще живее във вигвамите ни и ще се бие редом с воините ни. Освен това, ще има право да говори пред съвета на старейшините. Сега го питам — иска ли да има глас в съвета, когато трябва да се вземе важно решение, или ще се задоволи с правото да ни съветва?

Искаш ли право на глас?

— да — отиди на **310**.

— не — отиди на **311**.

307

Отиди на [306](#).

351

308

Отиди на [309](#).

352

Жребецът знаеше различни номера, които си приличаха в едно — бяха подли спрямо ездача. Когато видя, че със скокове, къчове и изправяне на задни крака няма да постигне нищо, той прибегна до най-гадния номер в репертоара си.

Изведнъж усетих, че пропадам — изгубих опора под задните си части. Подлото животно бе решило да се хвърли на земята. Падна настрани и в момента, когато легна, кракът ми остана затиснат между туловището му и земята. Болката бе нетърпима.

Конят, усетил, че е успял да се освободи от ездача си, бързо се изправи на крака и се отдалечи.

— Белият мъж ни показва достатъчно — проговори Мрачното слънце. — Сега е време на вожда да каже своята дума.

Сиуксите притихнаха в очакване на заповедта му.

— Убийте го! — каза той. — Това куче не е достойно за смърт на кола на мъченията. Нека жените и децата ни го пребият с камъни.

Тълпата не дочака втора покана. Нахвърлиха се върху мен с тояги и камъни, а аз бях беззащитен със смачкания си крак. По едно време усетих силен удар в слепоочието и това ме избави от мъките. Светът престана да съществува.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на [265](#) и продължи играта оттам.

— Радвам се, че Мрачното слънце ми предлага правото на глас в съвета и мисля да се възползвам от него.

Вождът поклати недоволно глава.

— Белият мъж не ме разбра. Аз не предлагам нищо, просто го питах дали иска. Правото на глас в съвета не е нещо, което се дава даром, то трябва да се заслужи с дела. Може би някой ден бледоликият ще заслужи тази чест, но сега е твърде рано да говорим за това. Достатъчно е и това, че го приемаме за един от нас.

Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Не мисля, че съм достоен за тази чест. Стига ми правото да говоря пред съвета, защото вярвам в мъдростта на воините на сиуксите и в способността им да вземат правилни решения.

На лицето на вожда почти изгря доволна усмивка.

— Белият мъж говори мъдри думи. За сиуксите е чест и радост да го приемат във вигвамите си.

Отиди на *Епилог за победители*, който се намира в края на книгата.

Огледах се наоколо. Няколко вигвама, тълпа от любопитни индианци и... един кон. Животното стоеше до шатрата на вожда и веднага привлече вниманието ми. Беше породист жребец, от онези невероятни породи, които само индианците умееха да развъждат. Гарвановочерен, с дълга, гъста грива и горда стойка. Бях готов да се обзаложа на живота си, че принадлежи на вожда.

Смъкнах ласото от седлото на коня си и оправих едно място, където въжето се беше оплело.

— Чувал съм, че индианските коне трудно могат да бъдат уловени с ласо — казах аз. — Несъмнено това се отнася и за жребеца на Мрачното слънце. Е, аз твърдя, че ще успея да уловя този жребец с ласото си.

Сред сиуксите се разнесоха удивени възгласи. Вождът ги прекрати с властен жест.

— Вижда ли бледоликият самотното дърво? — попита ме той и посочи към самотно, изсъхнало дърво, намиращо се на километър от мястото, където бяхме.

Кимнах утвърдително.

— Мрачното слънце ще яхне своя мустанг и ще препусне към дървото. Ще ми дадеш двадесет крачки преднина и ще препуснеш след мен. Ако успееш да наденеш примката на врата на мустанга ми, преди да съм стигнал до дървото, печелиш.

Съгласих се с условието на двубоя, но изобщо не мислех да препускам след прекрасното животно. От пръв поглед се виждаше, че превъзхожда значително останалите жребци и несъмнено щеше да бие моя кон в надбягване. Ето защо реших веднага да си опитам късмета.

Вождът яхна мустанга си и препусна към дървото. Докато го чаках да измине определеното разстояние, размахвах ласото. Едва ли Мрачното слънце очакваше да го хвърля веднага, което означаваше, че няма да има възможност да ми попречи.

Примката полетя във въздуха.

*Събери оценката на ласото с оценката си за хвърляне на ласо. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на **313**. В противен случай, отиди*

на 314.

Бях преценил добре полета на въжето. Примката се разтвори и бързо настигна бегълците. С рязко дръпване я свалих надолу и тя се нахлузи на врата на животното.

Но с това двубоят не свършваше. Отпуснах малко въже, увих част от него около ръката си и забих пети в земята. След секунда последва рязко дръпване — мустангът бе опънал въжето докрай. Тласъкът ме извади от равновесие и ме принуди да направя две крачки напред, но там успях отново да спра.

Когато животното дръпна за втори път, вече бях стабилен и то не можа да ме помести от мястото ми. Вождът разбра, че съм спечелил и накара жребеца да застане мирно. След това махна примката от врата му и дойде при мен.

— Белият мъж умее да хвърля ласото, но това не е достатъчно. Мрачното слънце иска да види дали може да разчита на съветите на бледоликия. Кажи ми, трябва ли да чакаме Картър да ни нападне или първи да ударим?

— Когато нападне, Картър ще бъде толкова силен, че никой няма да може да го спре. Затова сиуксите трябва да ударят първи.

— И аз мисля така — рече вождът. — Въпросът е как да атакуваме. Дали да щурмуваме форта или да се опитаме да примамим белите в засада?

Какво ще го посъветваш?

— щурм — отиди на **315**.

— засада — отиди на **316**.

Веднага разбрах, че няма да излезе нищо от жалкия ми опит. Примката не успя да се разтвори, нито да достигне бегълците, сиуксите нададоха разочаровани възгласи, а вождът дръпна юздите на мустанга си и се върна при мен.

Забих засрамен поглед в земята.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [288](#).

— Фортът трябва да се атакува. Разбира се, затова ще трябва повече хора, а и жертвите...

— Форт Картър е непревземаем — прекъсна ме Мрачното слънце. — Ако се опитам да последвам съвета ти, много сиукси ще намерят смъртта си. Ето защо аз мисля да примамя Картър в засада. Но се питам каква да бъде тактиката ми. Дали да заложа на престрелката или на ръкопашния бой?

Намали оценката си с 2 точки. Какво ще го посъветваш?

— *ръкопашен бой — отиди на [317](#).*

— *престрелка — отиди на [318](#).*

— За да се превземе един форт, трябва много хора, а и жертвите ще са много. Сиуксите не могат да приложат тази тактика. Няма друг начин да бъде победен Картър, освен да бъде примамен в засада.

Бледоликият говори мъдро. Сиуксите ще го приемат с радост във вигвамите си и ще се отнасят с него като с един от тях. Освен това той ще има право да говори пред съвета на старейшините. Сега го питам — иска ли да има глас в този съвет, когато се вземат важни решения, или ще се задоволи само с правото да говори?

Ще поискаш ли право на глас?

— не — отиди на **319**.

— да — отиди на **320**.

— Белите мъже имат пушки, докато сиуксите са въоръжени с лъкове. Но дори и да намерят пушки, те ще са по-неопитни с тях ето защо мисля, че е правилно да се търси ръкопашният бой.

— Бледоликият говори мъдро. Сиуксите ще го приемат с радост във вигвамите си и ще се отнасят с него като с един от тях. Освен това той ще има право да говори пред съвета на старейшините. Сега го питам — иска ли да има глас в този съвет, когато се взема важно решение, или ще се задоволи само с правото да говори?

Ще поискаш ли право на глас?

— не — отиди на **319**.

— да — отиди на **320**.

— Аз познавам отлично тактиката на белите и съм сигурен, че те са добри в ръкопашния бой. Сабите им са по-дълги и по-практични като оръжие от томахоците, освен това организацията им е по-добра. Затова сиуксите трябва да зложат на престрелката.

— Белият мъж говори глупости. Той се подиграва с Мрачното слънце или нарочно иска да го подведе. Белите притежават пушки и умеят да стрелят добре с тях, а ние сме въоръжени само с лъкове. Нима имаме някакви шансове? Да, но в ръкопашния бой, когато пушките няма да влияят на изхода на битката. Ти на два пъти се опита да ме излъжеш, затова сега ще умреш.

С мълниеносно движение той извади ножа си и се нахвърли върху мен. Преди да успея да реагирам, острието се заби в гърдите ми и светът престана да съществува.

Намали оцента си с 4 точки. След това се върни на [265](#).

— Поласкан съм от предложението на Мрачното слънце, но не мисля, че съм заслужил тази чест. Стига ми и това, че ще мога да говоря пред мъдрите мъже на племето.

— Бледоликият говори мъдро. Сиуксите с радост ще го приемат във вигвамите си.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

— Поласкан съм от предложението на Мрачното слънце и ще го приема с радост.

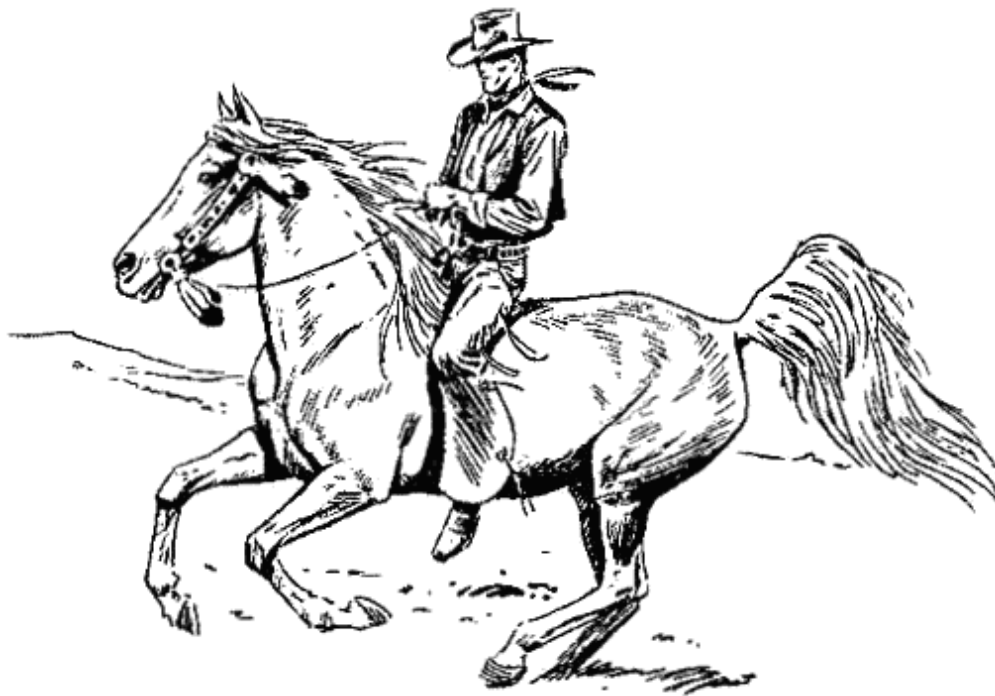
Вождът поклати недоволно глава.

— Що за хора сте вие, белите? Едва пристигнал, искаш право, което много от мъжете на сиуксите не получават цял живот. Запита ли се с какво си го заслужил? С нищо, ще ти отговоря аз. Може би един ден ще заслужиш това право, но това става с дела.

Разбрах, че съм поискал прекалено много и млъкнах засрамено. Можех да се опитам да се оправдая, но реших, че думите не тежат много пред вожда. Трябваше да поправа грешката си с дела.

— Няма да имаш право на глас — каза ми той, — но честта да бъдеш един от нас трябва да ти е достатъчна.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

ЕПИЛОГ ЗА ПОБЕДЕНИ

Дълго време, почти цяла вечност, мислех, че съм умрял. После се сетих, че на мъртвите не им се полага да мислят (мисля, значи съществувам! — както е казал великият Декарт) и отворих очи.

Първото нещо, което зърнаха те през своя втори живот, бе ухилената физиономия на Хю Картър.

— Здравсти! — приветливо каза той. — Мислех, че никога няма да се свестиш, но докторите май добре са си свършили работата. Как се чувстваш?

Чувствах се смазан, но не му го казах. Опитвах се да разбера какво става. Смисълът на това, което се случваше сега, някак си ми се изплъзваше.

— За да разбереш, че не ти мисля злото — каза добрият Хю, — ще те светна в картинката, ако мога така да се изразя.

Уверих го, че може и да продължава, ако обича.

— Мерси — каза той. — Накратко, ти бе победен и убит, но аз разполагам с лекари, които с право биха могли да се титулуват магьосници. Та именно те успяха да направят човек от трупа ти. Само че не беше съвсем ти, защото в мозъка ти имаше едно малко приспособление, което те правеше мой слуга. И тогава те пуснах на работа.

— Каква работа? — наострих се аз, надушвайки нещо гнило.

В отговор той ми подхвърли купчина вестници.

— Сега нямаме време да прегледаме хрониките по новините, но ще ти предоставя и тях, ако сметнеш, че трябва.

Грабнах най-горния вестник и вниманието ми веднага бе привлечено от голяма статия, заела цялата първа страница. Имаше и голяма снимка с текст, който гласеше: „Суперагентът ограби трансгалактическата поща!“ А на снимката се мъдреше моя милост с автоматичен бластер в идната ръка и голямо кюлче злато в другата. Цялата статия обясняваше с подробности деянието ми и припомняше, че всичко е започнало в деня, когато съм се върнал от секретна мисия и

съм застрелял от упор Спарки и Сал без видима причина. После съм избягал от хората на Отдела и съм започнал престъпна кариера.

— Ако ме питаш какво целя с това — обади се Хю, — ще ти кажа — съсипах авторитета на Отдела. Защо го направих ли? Ами, просто прищявка. Хората трябва веднъж завинаги да разберат, че за Картър няма нищо невъзможно. Сега виждам, че свиваш юмруци и сигурно в главата ти вече съзрява план за реванш, но нека ти кажа нещо — онова апаратче е още в мозъка ти и ще експлодира в момента, когато се нахвърлиш върху мен. Програмирано е така, че да те убие, веднага щом надуши, че замисляш план да ме убиеш. Един пример, за да разбереш, че съм изпитал всичко. Ако научиш, че ще летя с даден космически лайнер и решиш да сложиш в него бомба, апаратчето ще те разкрие и ще избухне. Което означава, че изобщо не бива да допускаш мисълта за покушение над личността ми.

Заех се да осмислям казаното от Картър. Приличаше на лош сън, но без съмнение бе истина.

— Е, приятно ми беше да се позабавлявам с теб — разпери ръце той, — но всяко хубаво нещо си има край. Сбогом, Майк!

Хю натисна някакъв бутон и изчезна, а аз останах да се боря с живота.

* * *

Сега живея на Глупланд, планетата на абсолютните тъпаци. Принудих се да се заселя на нея, защото във въздуха има нещо, което потиска мисленето, а именно това ми трябва, за да остана жив. Иначе мислите ми се въртяха около планове за саморазправа с Хю и непрекъснато бях на границата между живота и експлозията в мозъка.

Какво друго да ви кажа? Амиии, май нищо не мога да измисля. Така е на Глупланд, момчета.

ЕПИЛОГ ЗА ПОБЕДИТЕЛИ

Авантюрата на суперагента, започнала в част първа на „Дивият запад“ — „Номерът на Хю“, не свършва дотук. Тя ще продължи с втора част — „Изгревът на Мрачното слънце“.

Всички качества, бойни умения и оръжия, както и техните оценки се пренасят и във втората част. Същото важи и за записаните кодови думи.

А сега е време ти, читателю, да разбереш как си се справил с играта. Просто виж крайната стойност на твоята **ОЦЕНКА** и прочети анализа, който отговаря на нея.

По-малко от 60 — трагично. Играта ти е направо безобразна. Какво ти става? Тежък ден? Тежък махмурлук? Каквото и да е, не те оправдава. Почини си ден-два и опитай отново. Само че тогава започни с начална стойност на **ОЦЕНКА 72**, а не 100.

От 60 до 69 — много зле. Разбира се, имаш още накъде да пропадаш, но се питам нужно ли е? Стегни се и опитай отново. Само че при втория прочит започни с начална стойност на **ОЦЕНКА 78**, а не 100.

От 70 до 79 — прилично. Представянето ти е задоволително, но има още много да учиш в жанра книги-игри. Може би във втората част на книгата ще се представиш по-добре. Ако решиш да изиграеш „Номерът на Хю“ отново, започни с начална стойност на **ОЦЕНКА 86**, а не 100.

От 80 до 89 — добре. Малко те делеше от перфектността, но това не бива да те притеснява. Все пак се справи добре за новак в Дивия запад. Ако решиш да изиграеш „Номерът на Хю“ отново, започни с начална стойност на **ОЦЕНКА 94**, а не 100.

От 90 до 99 — отлично. Играта ти в тази първа част бе брилянтна и заслужава само добри думи. Явно си опитен в уестърните. Но не се възгордявай много, защото втората част на книгата ще бъде доста по-сложна.

Точно 100 — това е невъзможно!

* * *

За съжаление, надявам се то да е взаимно, тази книга приключва тук. Но ти, читателю, ще имаш възможност да довършиш своя двубой с Хю Картър в „Изгревът на Мрачното слънце“ — едно зашеметяващо продължение на приключенията на суперагента в Дивия запад. Ще се срещнем отново там!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.